Zodiac Girls

Rețetă împotriva RĂZVRĂTIRII

Cathy Hopkins

EGMONT

Rețetă împotriva RĂZVRĂTIRII

Zodiac Girls
Rețetă împotriva RĂZVRĂTIRII
Cathy Hopkins

Capitolul unu

Mai rău de-atât nu se poate!

– Danu Harvey Jones, poți să ne citești poezia despre familie pe care ai scris-o? a întrebat domnul Beecham, cercetând atent prin lentilele ochelarilor sala de clasă. Și stai drept, fetițo!

– E Dee, nu Danu, l-am corectat eu.

– Ba eu cred că nu, domnișoară Harvey Jones. În această școală, ne strigăm după numele noastre oficiale. Nu folosim porecle sau nume de alint, iar numele tău este Danu. Hai, acum stai frumos și citește-ne poezia.

Mi-am îndreptat spatele și am inspirat adânc.

„Mătușă-mea s-a înrăit,
Fratele meu e-un amețit,
Părinții mei m-au părăsit —
Ce suflet rătăcit."

Câteva fete din spatele clasei au început să se hlizească, timp în care maxilarul domnului Beecham se contractă așa de tare, că începu să semene cu dosul unei pisici.

– De ajuns, Danu, a spus el. Stai jos. Nu cred că mai trebuie să ascultăm și continuarea. Să rămâi când se sună.

M-am așezat. Probabil că voi fi reținută din nou după ore. Nu-mi păsa. Cel puțin, vor mai fi și alți oameni pe-acolo, ceea ce ar fi preferabil decât să mă întorc înapoi într-un apartament gol. Din nou.

Următoarea care și-a citit poezia a fost Joele Morrison. Mi-am dat ochii peste cap. Poezia era despre un motănaș drăgălaș care se juca prin iarbă și despre scumpicul ei frățior care se dădea de-a dura într-un pătuț de flori. Bleah! Îmi venea să vărs, nu alta! Măcar poezia mea exprima o realitate, și nu o invenție cu bombonele și drăgălășenii. Despre ce altceva aș fi putut să scriu? Despre pisoiași și copilași sau alte floricele pe câmpii? Vezi să nu... Un pisoiaș ar muri de malnutriție acolo unde locuiesc eu acum, cât despre frățiorul cel scumpic... nu am fi avut spațiu și pentru el, de vreme ce de-abia e loc pentru mine.

Cum colegii mei nu se mai opreau din bâzâit cu poeziile lor penibile, restul orei m-am holbat pe fereastră, gândindu-mă la viața de dinainte. Oare ce făceau vechii mei prieteni în clipa asta, când eu trebuia să îndur Apogeul Poeziei Stupide? Îmi uram viața. Îmi uram școala. Uram pe toată lumea care era în ea. Universul meu era zdruncinat din temelii. Dar nu a fost mereu așa, nu am trăit mereu în locul acesta infect în care trăiesc acum. Nu. Cândva am avut și eu o viață, o viață cu care eram extrem de fericită. Trăiam într-un sătuc de pe coasta de sud, împreună cu tatăl meu,

care era arheolog. În anumite cercuri, tata este chiar faimos. Mama a murit când eu aveam trei ani, așa că tata a chemat o doamnă din sat, care să aibă grijă de noi: doamna Wilkins. Era încântătoare. Bună și veselă și cea mai grozavă bucătăreasă. Întotdeauna când ajungeam acasă, simțeam miros de ceva bun în cuptor. Frecventam școala din sat și puteam ajunge până acasă pe jos. Îmi lua zece minute să traversez câmpul din spatele casei, apoi încă cinci minute de-a lungul coastei și eram acolo. Aveam o mulțime de prietene – Bernie, Fran, Annie și Jane. Aveam și un câine, Fulgușor (care era negru tăciune) și chiar învățasem să călăresc calul vecinilor noștri. Ei m-au lăsat pe mine să aleg numele calului, așa că m-am gândit să-l cheme Picătea (era un cal roib). În grădină aveam păsări și veverițe. Camera mea era imensă, cu o fereastră cât tot peretele, dând spre câmpurile și pădurile care se întindeau cât vedeai cu ochii. Eram fericită.

Într-o zi, când m-am întors de la școală, tata mă aștepta. De cum am dat ochii cu el, am știut că ceva era în neregulă. La început, am crezut fie că murise cineva, fie că Fulgușor sau Picătea pățiseră vreun necaz. Dar nu, nimic de genul acesta. Tatălui meu i se oferise un contract de un an; trebuia să plece să lucreze în nu știu ce sit antic din America de Sud, să sape după oase și cine știe ce alte bazaconii pe-acolo. Șansa vieții lui, cea pe care o așteptase atâta vreme etc. etc. Bla bla bla. Și acesta a fost sfârșitul vieții pe care o știam eu.

De ce n-a putut să plece și să mă lase cu doamna Wilkins, așa cum se întâmpla de obicei când erau săpături? I-am

întrebat, dar el nici n-a vrut să audă. Alte campanii țineau un weekend sau cel mult două săptămâni, însă cea de acum era una de foarte mare durată și l-ar fi ținut departe de casă un an întreg. L-am implorat să mă lase să rămân acasă, dar el aranjase deja să închirieze casa pentru anul acela. Nimic din ce aș fi putut spune sau face nu l-ar fi convins să mă lase acolo. Am încercat să aranjez să rămân la una dintre prietenele mele, dar nimeni nu avea loc. Tata mă asigura că totul va fi în regulă. Făcuse toate aranjamentele să mă duc la un internat în apropiere de locul în care stătea sora lui. El s-ar fi întors să mă vadă în vacanțe, iar între timp, m-ar fi supravegheat mătușa mea. Eram deja mare, în curând aveam să mă obișnuiesc. În momentul acela, mi-am dat seama că îi păsa mai mult de un morman de oase moarte și îngropate decât de mine, fiica lui vie!!!

– *Danu,* am auzit o voce severă la ureche. Era tot bătrânul Beecham. Oare ce mai voia de data asta?

– Da, domnule.

– Ai ascultat măcar ceva din ce s-a spus la ora aceasta?

– Da, domnule. Pisoiași... copilași scumpici.

Domnul Beecham a oftat și s-a dus înapoi la catedră.

– Sunteți liberi, a spus el.

M-am ridicat să ies și eu împreună cu ceilalți.

– Nu tu, Harvey Jones. Vreau să am o vorbă cu tine.

M-am prăbușit înapoi în scaun. Profesorii de la școala aceasta mă cunoșteau deja foarte bine. Întotdeauna mă opreau la sfârșit pentru „o vorbă".

Domnul Beecham a așteptat până ce restul clasei s-a scurs pe ușă. Cîteva fete s-au întors să se holbeze la mine, apoi au început să șușotească între ele, dar și eu mi-am scos limba.

După ce toți au plecat, domnul Beecham a venit și s-a așezat în banca din fața mea, uitându-se îngrijorat la mine.

– Deci, Danu... Cum te-ai adaptat?

– Bine... am dat eu din umeri.

A oftat încă o dată.

– Și cum e viața acasă?

– Acasă... ?

– Ah, am vrut să spun acasă, unde stai acum. Parcă locuiești cu mătușa ta, nu?

– Da.

Nu voiam să-i spun adevărul, n-avea niciun rost. Nimeni nu putea să facă nimic ca să mă ia de acolo.

Domnul Beecham a tușit.

– Ei bine, Danu... Mă tem că va trebui să facem ceva, nu-i așa? În legătură cu atitudinea ta.

M-am întors cu totul și am început să mă uit pe fereastră.

– Ai vreo sugestie? a insistat domnul Beecham. Și uită-te, te rog, la mine când vorbesc cu tine.

M-am întors iarăși cu fața spre el și am răspuns:

– Mă rog...

– Mă rog nu este un răspuns. Am dosarul de la fosta ta școală, Danu, așa că nu mă prostești tu pe mine. Erai o elevă de nota zece și, acum, cea mai mare notă a ta este șase. Ce ai de gând să faci?

– Să muncesc mai mult, am murmurat eu.

N-aveam de fapt nici cea mai mică intenție să muncesc mai mult. Planul meu era să fac în așa fel încât să fiu exmatriculată și, apoi, cu puțin noroc, poate că reușeam să mă întorc la vechea mea școală. Nu m-ar fi deranjat nici măcar să stau în cușcă, alături de Fulgușor, dacă altfel nu se putea.

Domnul Beecham s-a ridicat în picioare.

– Sper, Danu, sper din tot sufletul... Noi suntem aici să te ajutăm, să știi, nu să-ți ridicăm obstacole, așa că am aprecia puțin efort și din partea ta. Și... ar mai fi ceva despre care aș vrea să vorbesc cu tine... hmm... despre părul tău...

– Ce-i cu el? am întrebat eu. Îmi luase luni de zile să reușesc să-l aduc la forma în care era acum, cu multe, multe codițe africane, pornind din vârful capului. Cum firul meu de păr este subțire și blond-castaniu, îmi luase săptămâni în șir să-l tot răsucesc până să stea și el cum trebuie, dar acum, măcar începuse să arate ca la profesioniști. Împletisem în câteva dintre șuvițe și niște fire de lână de culoare verde și roz. Codițele africane erau parte a planului meu. Trebuia să arăt ca o rebelă și să mă port ca atare.

– Păi... tu nu te piepteni niciodată?

– Nici prin cap nu-mi trece.

– Dar nu poate fi prea igienic așa...

Am ridicat din umeri, ca și cum nu puteam să-l ajut cu nimic în această problemă.

– Există vreo regulă care spune că nu am voie să-mi port părul astfel?

– Nu tocmai...

– Atunci... care e problema?

– Te face să arăți... cum să-ți spun... neîngrijită.

– Le mai spuneți și altor fete cum să-și aranjeze părul?

– Nu, nu mi-am făcut un obicei din asta.

– Bun. În cazul ăsta, pot să plec?

– Cred că da, a spus domnul Beecham, fără să mai poată adăuga altceva.

Am ieșit din școală imediat, am traversat terenul și am ajuns în stația de autobuz. Fetele încă mai erau pe-acolo... încă mai aveau să-și spună ceva sau să chicotească despre cine știe ce nimicuri. Îmi țineam capul în pământ. Mi-aș fi dorit să am și eu un tovarăș în locul acela. Mi-aș fi dorit să pot merge și eu acasă la cineva, ca să petrec niște timp în mod plăcut, să bârfim puțin despre ce s-a mai întâmplat peste zi, cu colegii noștri. Dar nu! Singurul loc în care puteam să mă întorc era închisoarea apartamentului în care locuiam cu mătușa mea, gardiana de fier.

Ea trăiește într-un apartament micuț, la etajul al cincisprezecelea al unui bloc foarte înalt, într-unul din cartierele nou construite. Nu există iarbă sau copaci, nici animale sau vreun alt acces la exterior cu excepția unui balconaș minuscul, în care zace un ghiveci cu o plantă moartă în el. Mătușa Esme câștigă o groază de verzișori la jobul ăla al ei, dar a ales să locuiască la mama naibii doar pentru că poate să ajungă mai repede la slujbă. Pentru ea e

chiar OK, mai ales că nu e niciodată acasă. Dar eu simțeam pur și simplu că mă sufoc acolo. Nu e nimic de făcut, nu se poate merge nicăieri, mai ales după ce se lasă întunericul, pentru că ne aflăm în vecinătatea unui cartier periculos. Aveam să sfârșesc la fel ca biata mușcată de pe balcon – moartă.

Am luat autobuzul și m-am așezat pe un scaun liber, uitându-mă lung pe fereastră, la seara mohorâtă de iarnă. Ceasul se dăduse înapoi cu o oră săptămâna trecută, așa că se întuneca devreme. Pe stradă, oamenii mergeau aplecați, ghemuiți în paltoanele lor, grăbindu-se să ajungă acasă, pentru a scăpa de frigul pătrunzător. M-am dat jos în piața unde locuiește mătușa Esme și am traversat, ca să ajung la bloc. Am urcat treptele, am ajuns la ușa de la intrare, am intrat în liftul care mirosea a igrasie și a varză stricată și am apăsat pe butonul de la etajul nostru. Parcă aterizasem într-un film SF în care acțiunea se petrecea în viitor, unde toate urmele vieții umane fuseseră distruse complet și tot ce mai rămăsese în urmă era beton.

Am deschis ușa, am aprins luminile și m-am dus în living, ca să dau drumul la televizor. Făceam asta din primul minut în care ajungeam acasă, ca și cum sunetele scoase de oamenii de la televizor mă ajutau să-mi imaginez că nu eram complet singură. M-am aruncat pe canapea, ca să mă uit. N-avea niciun sens să mă duc până la frigider, căci mătușa Esme nu cumpăra mâncare adevărată, ci doar fel de fel de prostii de salate, în pungi de plastic. Ah... și

uneori mai era acolo și o lămâie, pentru ginul ei tonic. Nu gătea niciodată acasă, pentru că, în cele mai multe seri, lua cine de afaceri în oraș sau ingurgita ceva rapid la birou, unde lucra de obicei până foarte târziu.

La ora șase fix, cineva bătea la ușă. Era Rosa, care îmi aducea cina. Ea lucrează ca menajeră la mătușa Esme, iar când eu am aterizat aici, a fost angajată și pentru a-mi pregăti cina în fiecare seară. Este poloneză, are cam douăzeci de ani și de-abia încropește câteva boabe în engleză.

Rosa a intrat până în hol și a arătat cu degetul spre bucătărie.

– Pun microunda? a întrebat ea.

– Nu, lasă că-l pun eu, am răspuns. Mulțumesc.

Mi-a dat mâncarea și apoi a plecat.

Nu era o bucătăreasă chiar rea, numai că repertoriul ei era un pic cam limitat: un fel de gulaș cu morcovi și fasole, același în fiecare seară. *Tot mai bine decât salată opărită,* m-am gândit eu, în timp ce încălzeam mâncarea și o luam cu mine s-o mănânc în fața televizorului.

O încălzisem prea tare și prima înghițitură mi-a ars limba. Am simțit cum îmi dau lacrimile.

– Ah, ce porcărie, m-am trezit eu vorbind în camera goală.

Nu mă mai simțisem atât de singură în viața mea.

Capitolul doi

Mătușa Esme

– Danu, vino și curăță mizeria asta imediat! a strigat mătușa mea a doua zi dimineață, din living.

Eu eram în dormitor, unde le scriam e-mail-uri vechilor mele prietene. Am închis calculatorul și m-am dus să dau piept cu artileria grea. Ce mai voia de data asta?

În living, mătușa Esme purta obișnuitul ei costum negru office cu cămașă albă, iar părul brunet și-l ținea strâns la spate într-un coc simplu. În timpul ăsta, era foarte ocupată să șteargă policioarele de praf. Era maniacă, făcea curat întotdeauna după ce pleca Rosa și chiar *înainte* să vină ea.

– Ce mizerie? am întrebat eu. Camera mi se părea în perfectă stare, la fel ca de fiecare dată. OK, covorul era un pic decolorat, dar, în rest, nu prea aveai ce dezordine să faci. O canapea italiană bej, care încă mai avea învelișul de plastic pe ea (în caz că se vărsa ceva), un covor decolorat bej (mătușa Esme tot spunea că o să-l înlocuiască într-o zi, dar, pe moment, era ocupată, ocupată, ocupată!), pereți albi, fără absolut nicio poză pe ei, câteva rafturi pe care erau doar un volum de Pagini Aurii și o carte de telefoane, o măsuță din sticlă, pentru cafea, o vază pătrată tot de sticlă într-un șemineu gol,

fără nicio floare în ea. Uram locul acesta. Nici măcar nu se obosise să pună draperii sau jaluzele la ferestre. Era cea mai neutră cameră pe care o văzusem vreodată, nu locul acela în care să te cuibărești și să te simți confortabil, dar mătușa Esme oricum nu știa ce înseamnă asta. Tot ce știa era muncă, muncă, muncă! De meserie este avocată, așa că aceasta este viața ei – pur și simplu, mănâncă avocatură pe pâine.

Mătușa Esme a arătat cu degetul spre vasele murdare care rămăseseră pe măsuța de cafea, încă de la cina din seara trecută.

– Ți-am spus de o mie de ori să faci curat după tine. Nu-ți cer chiar atât de mult, nu-i așa? Știi că nu am timp când mă întorc de la treabă și cu atât mai puțin acum, când trebuie să ajung la birou, spuse ea și se uită disperată la ceas.

– Bună dimineața și ție, am răspuns eu.

– Nu e nevoie să fii sarcastică! m-a repezit mătușa Esme.

– Chiar aveam de gând să spăl vasele. Pe bune. Așa că... mai scutește-mă.

Mătușa Esme s-a forțat să zâmbească, dar a scos mai mult o grimasă.

– Deci, ce ai de gând să faci azi?

– Nimic. Nu e nimic de făcut.

– Teme?

– Le-am făcut. Nu le făcusem, de fapt, dar ea nu avea de ce să afle acest lucru.

– Atunci, n-ai vrea să te duci să-ți iei niște DVD-uri de la magazinul din colț?

– *Iar?!* Cred că am văzut tot ce au. Speram că poate facem și noi ceva, să mergem undeva.

– Nu pot, Danu. Serios. Am un caz foarte important și-mi consumă absolut fiecare minuțel.

M-am aruncat cu toată greutatea pe canapea.

– Picioarele, picioarele! începu să țipe mătușa Esme și mi le împinse imediat de pe prețioasa ei canapea.

– Dar am șosete curate, am ripostat eu, iar canapeaua este acoperită.

– Nu-mi pasă. Nu ne punem picioarele pe mobilă în casa aceasta.

– Nu face aia, nu face cealaltă! Parcă am trăi într-o închisoare, atâtea reguli avem de suportat!

Mătușa Esme făcea treișpe-paișpe.

– Casa mea, regulile mele! Ai știut asta când ai venit aici!

– Nu e o casă, e un apartament.

– Nu mai fi așa cârcotașă, Danu. Știi ce-am vrut să spun.

Aruncă din nou o privire către ceas și continuă:

– Ai luat micul dejun?

– Ca și cum ți-ar păsa.

Mătușa Esme scoase un oftat.

– De fapt, chiar îmi pasă. Ai mâncat ceva?

– Da. Niște fudulii smochinite de iac și o felie de lămâie – tot ce-am găsit în frigider.

– Foarte amuzant. Rosa o să vină ca de obicei, seara, cu cina, dar ce te faci la prânz? O să-ți las niște bani și poți să-ți iei ceva.

– Cum vrei.

– Bine, atunci. Ne vedem mai târziu, zise mătușa Esme, trăgându-și la repezeală haina și aruncându-și poșeta pe umăr.

– Da. Mai tîrziu, am murmurat eu, cu un ochi la televizor.

Mătușa Esme mai zăbovi o clipă.

– Uite, știu că am fost ocupată în ultima vreme și îmi pare rău. Nu ți-ai făcut niciun prieten la școală, cu care ai putea să te vezi?

– Toată lumea mă urăște.

– Nu se poate, sunt sigură că nu-i așa.

– Ba da.

Mătușa Esme oftă din nou și începu să-și caute portofelul prin geantă.

– Ascultă, nu pot să continui discuția asta acum. Uite aici douăzeci de lire, ia-ți ceva la prânz. De fapt, ia chiar treizeci – zece, bani de buzunar. Și poate reușești să-mi iei și niște lămâi când te duci afară.

– Cum vrei... *Bani de buzunar. Pfui,* m-am gândit eu. *Pe ce să cheltui eu atâta în zonă?*

– Și *încetează* să mai spui „cum vrei", mă enervează cumplit. A pus mâna pe geantă și s-a mai oprit pentru o clipă la ușă. Arăta cam ciudat.

– Hmm... mmm... Danu... mai voiam să mai spun ceva. Săptămâna viitoare trebuie să merg la New York...

– New York?! Pentru cât timp?

– Nu mult. Doar o săptămână.

– Da, dar săptămâna viitoare nu e orice săptămână. Este vacanța dintre semestre. Eu ce fac?

Acum, se vedea că mătușa Esme nu prea era în apele ei.

– Vacanța dintre semestre... Oh, Doamne, nu mi-am dat seama. Ascultă: nu-ți face griji. Am întrebat-o pe Rosa dacă poate să stea cu tine cât sunt eu plecată și a fost de acord. N-o să fii singură.

Mi-am încrucișat brațele defensiv peste piept.

– Ca și cum i-ar păsa cuiva.

Pe chipul mătușii Esme se vedea o umbră de exasperare.

– Dar ce aș putea să fac, Danu? Face parte din munca mea. Întotdeauna a trebuit să călătoresc din când în când și l-am înștiințat despre asta pe tatăl tău înainte să vii aici.

– Nici lui nu-i pasă, am spus eu. Du-te la New York! Nu mă interesează nici cât negru sub unghie. De fapt, te urăsc. Și pe tata. Îi urăsc pe toți.

– O să vorbim despre asta mai târziu, a spus mătușa Esme și a ieșit pe ușă într-o fracțiune de secundă, lăsându-mă cu ochii în soare încă o dată.

Ce să zic, du-te la New York, am început eu să mă gândesc. *De parcă atunci când ești în Anglia, petrecem vreo secundă împreună. Nu-mi pasă și nici n-o să-mi pese.* Mă holbam la televizor. *Programul de sâmbătă dimineață. Noul meu prieten,* îmi spuneam eu în timp ce făceam un tur complet al canalelor. *Singurul meu prieten.* Nu mă uitam niciodată la televizor în weekend când stăteam în Dorset, aveam mult prea multe lucruri de făcut, locuri în care să merg, excursii în natură cu Bernie, Jane, Annie și Fran, o plimbare prin sat pe spinarea lui Picățea, hoinăreală pe câmpuri cu Fulgușor. Spe-

ram că Fulguşor şi Negruţ se simţeau bine alături de noii lor stăpâni. Familia care preluase casa noastră avea copii şi iubea nespus animalele, aşa că se hotărâse că animalele noastre vor rămâne acolo, ca să nu se simtă dezrădăcinate. Hmm... Nu că le purtam pică pentru că lor li se îngăduise să rămână – doar voiam să fie fericite –, dar se părea că până şi sentimentele animalelor erau luate în calcul mai mult decât ale mele.

M-am uitat la televizor vreo oră şi mi-am făcut nişte teme, după care le-am mai trimis câteva e-mail-uri prietenelor mele. Apoi m-am aşezat pe jos şi am început să mă holbez la un perete. Mi-am amintit că văzusem odată un film unde femeia care juca acolo vorbea cu peretele ei din bucătărie. Se numea *Shirley Valentine*. La vremea aceea, credeam că era nebună, însă acum, aş fi putut să mă pun perfect în locul ei.

– Salut, perete, oare ce să fac eu astăzi?

Nu mi-a răspuns şi nici nu-mi închipuiam c-o va face. Asta chiar ar fi aiurea. M-am ridicat să-mi arunc o privire pe fereastră. O altă zi mohorâtă de noiembrie, dar încă nicio picătură de ploaie. Niciodată nu mă deranja venirea iernii atunci când eram la ţară, pentru că fiecare nou anotimp aducea culori nemaivăzute şi parfumuri speciale. Acasă, pe vremea asta, frunzele ar cădea din copaci, aşternând pe câmpii covoare extraordinar de frumoase de un roşu aprins, portocaliu sau arămiu. Aerul ar fi proaspăt şi rece şi ar mirosi a frunze la care s-a dat foc. Aici erau doar pietre cenuşii de pavaj şi nicio culoare. Iar singurul miros care se putea simţi era cel de resturi putrezite, venind de la ghenele din spatele blocului.

Ce-ar fi să mă duc să fac o plimbare până la magazinul din colț? m-am gândit eu în timp ce mă holbam pe fereastră. *Să-mi cumpăr niște fasole cu costiță afumată sau vreo altă bunătate din asta.*

Mi-am înșfăcat haina și fularul și am ieșit din bloc, am traversat piațeta și am luat-o după colț, până la magazinașul domnului Patel, de unde mi-am cumpărat o franzelă și tăiței la borcan, iar apoi m-am uitat încă o dată la DVD-urile din spate, în speranța că aduseseră ceva nou. Dar nu... le văzusem pe toate. Când traversam piațeta ca să mă întorc acasă, am observat câțiva oameni care se adunaseră lângă sculptura abstractă cu formă rotundă din centru. *Oare la ce se uitau?* m-am întrebat eu. Până acum, niciodată nu se întâmplase pe-aici ceva deosebit. De admirat sculptura, n-aveau cum s-o admire, pentru că nu era nimic altceva decât o enormă minge de granit și nu prea merita să-i arunci o a doua privire.

M-am alăturat și eu grupului și m-am ridicat pe vârful degetelor, încercând să zăresc ceva peste umărul lor. Doamna Patel, soția proprietarului magazinului din colț, m-a observat și s-a dat puțin mai în stânga, ca să văd mai bine. Cu ea era și fiica ei, Sushila, care a clipit spre mine și mi-a zâmbit complice. O cunoșteam vag, pentru că mergea la aceeași școală cu mine și uneori ne nimeream în același autobuz. Dar niciodată nu vorbiserăm, căci mereu părea să fie înconjurată de prieteni.

În mijlocul mulțimii se afla un acrobat, balansându-se pe un monociclu. Băiatul (sau cel puțin așa aveam impresia, că

era băiat. Trăsăturile îi erau însă atât de delicate, încât putea să fie și fată) arăta cam de douăzeci de ani și era îmbrăcat într-un costum de-un albastru electrizant, care i se mula pe piele, iar pe față avea pictat un fulger. *Cu siguranță e băiat,* m-am hotărât eu, uitându-mă mai atent la corpul lui atletic și la picioarele lungi. Se mișca în sensul acelor de ceasornic și jongla cu niște mingiuțe. Arăta atât de frumos, o explozie de culoare pe fondul cenușiu al cerului tomnatic și al blocurilor mohorâte! Am stat și l-am urmărit o vreme, iar apoi, când a terminat, a început să ne împartă niște fluturași. *Vreo promoție,* mi-am imaginat eu și am dat să plec.

– Hei, tu, morocănoaso, m-a strigat jonglerul.

M-am întors și l-am văzut apropiindu-se de mine. *Ce neobrăzat, auzi tu, să mă strige morocănoasă...* mi-am zis eu. *Da' ce știe el?*

– Surpriză! a continuat el, agitând fluturașul prin fața ochilor mei.

I-am aruncat o privire și am văzut că era reclamă la o cafenea sau ceva de genul acesta.

– Hm... Sigur că da, am răspuns eu. Ce mai surpriză. Ce vinzi, mai exact?

– Nu vând nimic, doar te anunț.

– Ce mă anunți?

– Despre Europa.

– Adică?

– Un fast-food grecesc cu delicatese, a zâmbit el cu gura pân' la urechi. Cel mai bun de pe-aici.

– Un fast-food cu delicatese? Pe-aici, pe-aproape? Cred că glumești...

– Nu, nu glumesc. Așteaptă-te la lucruri nebănuite. Ar trebui să te duci, să te mai înveselești. N-ar fi rău.

Detest oamenii care-mi spun să mă înveselesc, așa că l-am fulgerat cu privirea, dar el a continuat să-mi zâmbească. Mi-am lăsat iarăși ochii pe fluturașul pe care mi-l dăduse. Era acoperit de planete și stele, iar pe spate era tipărit meniul. *Poate c-ar trebui să mă duc,* m-am gândit eu. Lista de mâncăruri arăta mult mai apetisantă decât borcanul cu tăiței pe care îl aveam eu în sacoșă.

– Să zicem... Unde e? N-am văzut niciodată un fast-food cu delicatese... de fapt, n-am prea văzut magazine deloc.

Jonglerul s-a uitat la mine și a oftat, apoi mi-a spus foarte răspicat, de parcă eram cam proastă și nu înțelegeam.

– Păi... o să faci o scurtă călătorie... O să iei un autobuz...

– Ce autobuz?

Bărbatul a arătat spre stație.

– Autobuzul 73. Te lasă exact acolo.

Autobuzul 73 este cel cu care merg eu la școală. Nu am observat niciodată vreun sătuc pe drum, deci trebuia să fie în direcția opusă.

Doamna Patel a încuviințat și ea.

– Are dreptate. 73-ul te duce exact în Osbury, un loc foarte cunoscut... un sătuc drăguț de tot.

Loc cunoscut. Sătuc drăguț. Oare cum de nu-mi spusese mătușa Esme niciodată despre el? Dar se explica... ea nu

fusese nicăieri prin împrejurimi. Nu făcea decât să ia trenul spre oraș, când se întorcea iarăși târziu de la serviciu. Probabil că nu fusese niciodată în Osbury.

– Eu mă duc cu Sushila, luăm următorul autobuz, a spus doamna Patel. Știu cafeneaua și îl cunosc și pe proprietar. Vrei să vii cu noi?

Am trecut repede în revistă ce opțiuni aveam: apartamentul gol, emisiunea de dimineață de la TV și borcanul cu tăiței, teme la istorie cât cuprinde, sau o mică excursie pentru a descoperi un sătuc în care era un fast-food cu delicatese, în care se vindeau mâncăruri cu denumiri îmbietoare... Și doar mătușa Esme îmi spusese să-mi iau ceva la prânz. Poate că erau pe-acolo și niște magazine interesante, în care să mai casc cura și să mai omor niște timp.

– Da, mă rog... am dat eu din umeri și am urmat-o pe doamna Patel spre stația de autobuz.

– Da, mă rog... m-a imitat jonglerul, dându-se jos de pe monociclu și urmărindu-mă plictisit îndeaproape, de parcă era umbra mea. Umbra mea cu umeri lăsați. Doamna Patel a râs, dar mie îmi venea să-i trag un pumn. Eu nu arătam și cu siguranță nu vorbeam *atât* de nasol și pun pariu că nici nu mergeam cu umerii atât de aplecați. Cât timp noi am stat să așteptăm autobuzul, el ne-a făcut cu mâna și s-a dus înapoi în mijlocul piațetei, să-și adune lucrurile. Când a venit autobuzul, i-am aruncat o ultimă privire și l-am văzut tot pe monociclul lui, ținând în mână o umbrelă de-un albastru metalic și învârtindu-se în cerc în jurul sculpturii.

Capitolul trei

Joe

Autobuzul își urma drumul șerpuit, străduță după străduță, una mai anostă decât alta. Case noi, blocuri înalte cu apartamente asemănătoare cu al mătușii Esme, piațete pavate, am trecut de școala noastră, apoi alt cartier nou... Nu-mi imaginam cum putea să existe un sătuc în mijlocul tuturor acestor lucruri. O junglă de beton, cenușie și fără pic de suflu. Deodată însă, la orizont s-a ivit o câmpie. Apoi încă una. Priveliștea se mai luminase o țâră. Copaci! Spațiu deschis. Culoare. Frunze gălbui, portocaliu strălucitor și roșu închis. Câmpuri cu iarbă încă verde, păstrând amintirea soarelui de vară. Până și norii păreau să se dea la o parte, lăsând loc unui cer iernatic, dar senin. Începeam să simt că pot respira din nou.

– Nu mai avem mult, m-a anunțat doamna Patel, care stătea pe locul din fața mea.

– N-am știut niciodată că suntem așa aproape de un sat, am zis eu.

Sushila mi-a aruncat o privire de parcă eram nebună, așa că m-am întors să mă uit înapoi, pe fereastră. Am trecut pe

lângă o veche gheretă numită *Casa lui Chiron,* apoi pe lângă o poartă uriașă de fier forjat, pe care era scris numele Avebury. *Ah, deci aici e,* m-am gândit eu. Aceea era școala la care trebuia eu să merg. O școală particulară cu internat. Tata completase formularele și le pusese undeva bine, apoi se luase cu treburile și uitase să le trimită. Tipic. Poate că tata era considerat una dintre cele mai strălucite minți din Marea Britanie, dar când venea vorba să organizeze ceva, era un dezastru. Total ametit cu orice ținea de casă. Până să-și dea el seama că trecuse cu vederea să trimită formularele, toate locurile de la Avebury fuseseră ocupate. Nu c-aș fi vrut să mă duc acolo atunci, dar poate că ar fi fost mai bine decât în locul în care ajunsesem până la urmă. Cel puțin, la Avebury, toți copiii ar fi fost în același regim ca și mine și aș fi avut și eu cu cine să stau.

Când tata și-a dat seama de greșeală, a început o agitație extraordinară. S-a panicat și nu mai avea mult până să se așeze în mijlocul casei și să se întrebe: „Doamne, oare ce facem acum cu Danu?" Își rezervase deja zborul. Totul era aranjat. Pentru el. A început să dea telefoane înnebunit. S-a gândit chiar să mă trimită la Brighton, să fiu aproape de fratele meu, Luke, care este student acolo, dar s-a renunțat foarte rapid la ideea asta, de vreme ce Luke locuiește într-un cămin studențesc, iar tata s-a temut că aveam să fiu târâtă în groaznicele manifestări atât de specifice studenților, după părerea lui, și până la urmă să sfârșesc dependentă de droguri sau vreo psihopată. Mătușa Esme fusese ultima

noastră opțiune și nici ea nu se arătase prea entuziasmată de ideea de a mă ține acolo tot timpul. Nu făcea parte din planul ei. Inițial, se discutase că voi sta cu ea doar de Crăciun, de Paște și în vacanța de vară. Tata a rugat-o cu cerul și cu pământul să mă țină, spunându-i că oricum m-ar fi avut în vacanțe. Până la urmă, ea a cedat. Mi-a găsit chiar și un loc la școala din oraș. Dacă era după tata, nu lipsea mult să locuiesc cu mătușa Esme, dar să merg la școală la un milion de kilometri depărtare.

– Stația noastră, a anunțat doamna Patel, în timp ce autobuzul întorcea, apoi o lua pe o străduță străjuită pe ambele părți de cafenele și magazine. La un capăt se puteau vedea o biserică veche cu o turlă, o casă parohială și o pășune în fața ei. La celălalt capăt al străzii erau o stație de autobuz, o cabină telefonică și o cutie poștală.

– Grozav, am spus eu în timp ce mă ridicam de pe scaun, ca să mă dau jos împreună cu cele două Patel, mama și fiica, atunci când autobuzul opri. Un loc care se cerea explorat. De-abia așteptam.

– Eu iau autobuzul înapoi la patru, a spus doamna Patel. Poți să te întorci atunci, cu mine, sau mai târziu, cu Sushila.

Sushila n-a spus nimic. A văzut o gașcă de colegi ai ei stând în apropierea stației de autobuz și a plecat aruncându-i mamei, din vârful buzelor, un „Pe mai târziu".

– Mulțumesc, doamnă Patel, am răspuns eu. Ar fi foarte bine. Pot să fiu politicoasă dacă vreau și chiar am zâmbit, lucru pe care nu-l mai făcusem de săptămâni întregi.

Doamna Patel se îndrepta acum spre o florărie, în timp ce eu încă mai stăteam în stația de autobuz, încercând să mă decid unde să mă duc mai întâi. Mă simțeam ca un puști la Crăciun, care își închipuia că n-o să primească niciun cadou, iar apoi avea să descopere un depozit al Moșului, plin cu bunătăți de tot felul. Osbury se dovedea a fi un sătuc tare îmbietor, care îmi amintea foarte mult de casă. Am luat-o agale spre stânga și, în scurt timp, am zărit „Europa", fast-food-ul cu delicatese. *Încă nu am de gând să intru acolo,* mi-am spus eu. *Mă păstrez pentru mai târziu.* Chiar alături de magazin se afla un salon de înfrumusețare, numit „Pentagrama". În fața lui se găsea un cabinet oftalmologic, o farmacie și un minimarket. *Am unde să casc gura,* mă gândeam eu, în timp ce treceam pe lângă o sală de fitness, magazine de țoale, un chioșc în care se vindeau chipsuri și pește prăjit și un alt magazin cu materiale pirotehnice și accesorii pentru petreceri, în fundul căruia se găsea un spațiu care semăna cu un internet cafe. Magazin de materiale pirotehnice și efecte speciale? Mi-am lipit fața de vitrină. Mare mi-a fost uimirea când l-am zărit acolo pe jonglerul din piațetă! Stătea la tejghea. Și-a ridicat privirea și mi-a făcut cu mâna. *Cum o fi ajuns aici așa de repede?* mă miram eu. Doar nu era în autobuz cu noi. Îmi făcu semn să mă duc înăuntru.

Nu am ezitat nicio clipă, căci vitrina magazinului său arăta destul de provocator, cu numeroase obiecte care s-ar fi dovedit la îndemână pentru următorul stadiu al planului

meu – acela de a fi dată afară din școală. M-am hotărât să intru și să cercetez mai îndeaproape.

– Bună, morocănoaso, a spus el, ieșindu-mi în întâmpinare.

– Numele meu este Danu, de fapt, i-am replicat și am aruncat o privire cu coada ochiului în magazin. *Nu* morocănoasa. Dar poți să-mi spui Dee.

Interiorul magazinului era decorat futuristic, cu câteva computere de ultima generație în partea din spate, unde se găseau vreo doi clienți ce păreau să navigheze pe internet. Partea din față a magazinului era zugrăvită într-un albastru țipător, cu fulgere argintii brăzdând tavanul, întocmai precum costumul și fața jonglerului.

– Danu. Fantastic! N-ar trebui să-l prescurtezi. E nume de zeiță.

– Oau! am spus eu, sincer uimită. Ești prima persoană care știe acest lucru, în afară de părinții mei.

– Ah, cred că aici, în Osbury, o să găsești o mulțime de oameni numiți după zei și zeițe greco-romane. Numele meu este Uri, a continuat jonglerul și s-a aplecat în față, peste tejghea, ca să-mi strângă mâna. I-am întins și eu mâna și, când ne-am atins, un claxon strident a răsunat deodată, stârnind un șoc electric. N-a durut, dar nu mă așteptam la o asemenea descărcare electrică și m-am speriat de moarte.

– Perfect, am zis eu. Pot să-mi cumpăr și eu așa ceva?

– Da, poți, a rânjit Uri. Vrei să-i faci cuiva o surpriză?

– Mai multora, chiar... Ce altceva mai ai?

– Dar ce nu am? s-a entuziasmat Uri, încercând să-mi arate tot magazinul: pudră de scărpinat, capsule cu sânge, excremente de câine din plastic, săpun care te murdărește pe față, o telecomandă care trage vânturi, un pix cu explozie și câte și mai câte... Erau tot felul de chestii destinate unor trucuri și păcăleli amuzante și am plecat de acolo după jumătate de oră cu o sacoșă plină de obiecte interesante, pe care mi le achiziționasem cu scopul de a le încerca pe pielea colegilor, la școală.

După ce am ieșit din magazinul de efecte magice, am intrat în alte două, cu haine, și am probat câteva tricouri și bluzițe. Ulterior, am frunzărit niște cărți interesante din librărie. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, mă simțeam în largul meu. Era de departe cel mai grozav lucru care se întâmplase în ultimele weekend-uri, de când stăteam de una singură, purtând conversații cu pereții.

După ce am mai căscat gura o vreme, mi s-a făcut o foame de lup. Cineva a trecut pe lângă mine cu o pungă de chipsuri, iar aroma lor ademenitoare de iaurt cu sare mi-a amintit, ca din senin, că venise ora prânzului. M-am uitat în jur, după un chioșc cu chipsuri și pește prăjit, și am depistat un loc rezonabil, chiar vizavi. Pe ușa localului era pictat un bătrân cu barbă, care ținea un trident într-o mână, iar în cealaltă, un pește: „Poseidon". *Cred că e OK*, m-am gândit eu și am traversat strada. Când am deschis ușa, clopoțelul a sunat, iar în fața ochilor mi-a apărut un om cu barbă albă, care aducea cumva cu cel din desen. Servea un

client. Când a terminat, s-a întors spre mine și am surprins pe fața lui o reacție de stupefacție.

– Ah, tu erai! a exclamat el, neputându-și ascunde o mare dezamăgire.

M-am uitat în jur. Nu-l cunoșteam, așa că de ce ar fi spus „Ah, tu erai...", de parcă ne mai întâlniserăm, iar acum nu voia să mă vadă?

– Hm... o porție de pește cu cartofi, vă rog.

Omul a pus o învelitoare argintie peste cartofi și numai ce-l aud:

– Ne pare rău, am închis. Încercați la delicatese.

– Dar...

Vedeam stive de pește și cartofi expuse în vitrină. De ce mă refuzase?

– Dar mai aveți o groază...

– Pauză de masă. Am închis.

Simțeam că salivez.

– Vă rog, nu puteți să mă serviți și apoi să închideți? Mor de foame.

– Am închis, a dat omul hotărât din cap. Încercați la delicatese.

A ieșit din spatele tejghelei și s-a dus spre ușă, trăgând storurile.

– Acum, du-te!

Ce om rău, mă gândeam eu revoltată, după ce am ajuns din nou în stradă. Mă simțeam jignită de refuzul lui. Era exact ceea ce nu aveam nevoie în acest stadiu al vieții mele.

Poate că sătucul ăsta nu este chiar așa de drăguț, până la urmă, mi-a venit mie în cap, în vreme ce încercam cu greu să-mi reținlacrimile de ciudă.

M-am îndreptat spre fast-food-ul cu delicatese și m-am uitat înăuntru pe geam. Arăta foarte intim și cochet. *Să risc oare un nou refuz?* m-am întrebat eu. *Poate că și oamenii de aici sunt la fel de răi,* dar mațele au început să-mi chiorăie și am aflat răspunsul imediat. *Mai bine aș intra mai repede, să nu închidă și ei de prânz.* Am deschis ușa și am văzut cam opt mese de lemn, dintre care, cele mai multe erau ocupate de clienți care mâncau cu poftă din farfurii întinse, cu mâncare aburindă. O densă aromă de ceapă și usturoi plutea în aer și am început să salivez din nou. Mă simțeam de parcă nu mai mâncasem ceva ca lumea de secole.

În spatele magazinului se afla un bărbat masiv, cu o burtă rotundă și aspect foarte jovial, care tăia roșii. Purta un șorț bleumarin, având imprimate pe el planete și stele – același design de pe fluturași. Când m-a văzut, fața lui trandafirie s-a destins într-un zâmbet până la urechi.

– Hei, *ai venit!* a exclamat el, îndreptându-se spre mine cu brațele deschise, într-un gest de bun venit. Pentru o clipă, am crezut că vrea să mă îmbrățișeze, așa că m-am dat un pas înapoi și m-am uitat bine în jur, asigurându-mă că nu se referea la altcineva. Dar nu, sigur era vorba despre mine. *Oare ce se întâmplă în satul ăsta?* nu reușeam eu să înțeleg. *Tuturor li se pare că mă cunosc. Măcar, tipul ăsta pare prietenos, spre deosebire de vecinul lui dubios de vizavi.*

– Hm... Da. Am venit. Aveți deschis la prânz, nu?

– Nu ți-e destul de clar? mi-a zâmbit omul și m-a condus la o masă din colț, dându-mi un meniu. Arăți înfometată. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

Am aruncat o privire peste meniu. Toate erau minunate: specialități grecești, italienești și multe altele.

– Eu sunt Joe, s-a recomandat grăsanul. Joe Joeve. Până îți alegi de mâncare, îți aduc ceva de băut.

L-am urmărit cu privirea în timp ce se ducea înapoi la tejghea, zâmbindu-le foarte amabil tuturor. În mod cert, se purta la fel cu toți clienții săi, de parcă erau niște prieteni pierduți și regăsiți. Dar nu mă deranja deloc. Mi-ar prinde bine un prieten.

În două minute, se întoarse cu o cană imensă de cacao fierbinte.

– Făcută din cacao adevărată, se mândri el. Și cu nalbă mare, topită. Deci... ce-ți alegi?

– Mmm... specialitatea zilei, vă rog.

– O specialitate cu chorizo și fasole la domnișoara, a spus el și s-a îndreptat spre bucătărie, cu fața scăldată într-un zâmbet cald.

În timp ce îmi așteptam prânzul, mi-am aruncat un ochi peste un mic raft așezat în stânga mea. Era plin de cărți. În special, cărți de călătorie, am observat eu. În dreapta mesei mele era un panou pentru anunțuri. Pe el, o amestecătură de fluturași prinși alandala, anunțând diverse evenimente locale: serbări, târguri de carte, licitații, cofetari,

oameni care se ofereau să-ți plimbe câinele, bone, biciclete de vânzare, un mecanic specializat în repararea mașinilor de tuns iarba etc.

Am simțit deodată un val de tristețe. Satul acesta și în mod special cafeneaua îmi aminteau de tot ce lăsasem în urmă, anume sentimentul de apartenență la o comunitate. Că nu ești singur. La timpul respectiv, era de parcă aceste lucruri mi se cuveneau. Acasă, aș fi putut merge prin sat și toată lumea s-ar fi oprit fie pentru a-l mângâia pe Fulgușor, fie pentru a întreba de tata. Îi cunoșteam pe toți proprietarii de magazine cu tot cu familiile lor. Îi știam de-o viață. Și mereu se întâmpla cîte un eveniment special. Corul de Crăciun, vânzarea de prăjituri de Paște, serbări, vara, ne dați sau nu ne dați, de Halloween, focuri în aer liber și artificii de Ziua lui Guy Fawkes. De când locuiam la mătușa Esme, mă simțeam ca în pustietate. Oamenii nu-și cunoșteau vecinii și nu vorbeau cu ei. Erau atenți să nu aibă niciun contact vizual unii cu alții. Nu cunoșteam pe nimeni în afară de familia Patel, și asta doar pentru că făceam cumpărături de la magazinul lor din colț.

Mi-am scos mobilul și am început să caut numărul tatei. Îmi spusese că pot să-l sun oricând și oriunde. Am format numărul și am așteptat câteva momente. Ca de obicei, a intrat căsuța vocală. Când era vorba de telefoane mobile, tata nu prea ținea pasul cu tehnologia. Pricepuse, în mare, că era un telefon pe care îl puteai lua oriunde, dar nu se prinsese,

totuși, că trebuia să-l țină *deschis* sau că bateria mai trebuia încărcată, din când în când. Tot timpul trebuia să mă ocup de încărcarea telefonului, atunci când era acasă. Dacă eu n-aș fi fost acolo, probabil că l-ar fi lăsat să moară de tot.

Am hotărât să-i las un mesaj, în speranța că își va aminti să-și verifice căsuța vocală ori să-și încarce bateria, la un moment dat, deși mă cam îndoiam. Putea descifra alfabete antice și traduce limbi aproape uitate, dar șansele ca el să-și citească un mesaj în secolul al XXI-lea de la propria sa fiică erau aproape nule.

Bună, tată! Vreau să te mai implor, pentru ultima dată, te rog, te rog, te rog, pot să mă duc acasă, înapoi la vechea mea școală? Nimic nu-mi merge aici. Nu-mi place! Niciodată n-am fost așa nefericită. Știu că eu am numai treisprezece ani neîmpliniți, iar tu ești interesat de lucruri extrem de importante, care au cel puțin două mii, dar, te rog, ascultă-mă. Toată lumea mă urăște. Nu mă integrez... Deodată, am tresărit. Joe stătea lângă mine, într-o parte, și părea că auzise ceva, așa că am închis imediat telefonul. Se uita la mine cu o expresie cât se poate de tristă.

– Ah, draga mea, a spus el și a început să dea din cap. Ah, dragă, dragă...

Simțeam cum încep să roșesc. Își bătea joc de mine? Nu eram sigură. I-am aruncat cea mai grozavă expresie a mea „nu dau doi bani" și am încercat să mă prefac că nu eu eram cea care-și implorase tatăl cu un minut mai devreme s-o lase să plece acasă.

– Acesta este prânzul meu? am întrebat eu cu o voce cât se poate de matură.

Joe a dat din cap că da. S-a așezat în fața mea și mi-a pus în față o tigaie aburindă. Mirosea extraordinar, a cârnați și diverse mirodenii.

– Îmi pare așa rău să aud că ai fost nefericită, a zis el. Cel mai bine este când toată lumea este exuberantă. Uite, eu *nu* te urăsc. Și mai sunt o groază ca mine. Poate că...

– Era o conversație privată, am spus eu cu aceeași voce care încerca să pară adultă.

– Desigur, a îngânat Joe și s-a ridicat imediat. Nu e treaba mea. Mănâncă. Poftă bună! Mâine s-ar putea să fie mai bine.

Mi-am concentrat privirea spre bunătățile din farfurie și am început să mănânc. Nu mai gustasem ceva atât de delicios vreodată. Era mai bun decât mâncarea doamnei Wilkins, iar ea gătea excelent. Joe mai stătea încă în picioare și se uita la mine.

– Ce-i? am clipit spre el.

– Am vorbit serios când am spus că mâine s-ar putea să fie mai bine. Viața, universul, experiențele tale. Totul se schimbă, nimic nu durează la infinit. Lucrurile vor merge mai bine.

– Cum zici tu, am răspuns eu a lehamite.

– Cum zic eu, a zâmbit el.

Cu aceasta, s-a îndreptat spre tejgheaua lui, apoi s-a întors cu ceea ce părea a fi un alt fluturaș pentru fast-food, de vreme ce era acoperit de aceleași planete și stele.

– Am primit deja unul, am îngânat eu cu gura plină.

– Da? a făcut Joe mirat, uitându-se în jos. Când?

– Hm... azi-dimineață, de la un jongler, în piațeta în care locuiesc.

– Ah, vrei să spui de la Uri, băiatul de la magazinul cu articole pentru petreceri. Dar nu. Acela era un fluturaș pentru cafenea, ca să te aduc aici. Acesta este însă diferit. Mai uită-te o dată, a insistat el și mi-a împins fluturașul sub ochi.

De data aceasta, m-am uitat mai atent. Era pentru un web site, ceva în legătură cu astrologia.

– Aruncă o privire, m-a sfătuit Joe. O să-ți prindă bine. Te va face mai fericită.

– Îhî, am zis eu în timp ce-mi terminam mâncarea.

Voiam să fiu lăsată în pace. Nu-mi plăcea ca cineva să stea în sufletul meu, mai ales în timpul mesei. Acum încercam să par matură, sobră și lipsită de sentimente. Înăuntrul meu însă mă simțeam pierdută, tristă, și singură.

– O să mă uit, stai liniștit. Eram chiar interesată de astrologie. Când eram acasă, împreună cu Fran, Annie, Jane și Bernie, ne citeam în mod regulat horoscopul și nu era nimic rău dacă verificam acum ce-mi pregătiseră astrele, în noua mea viață.

– Vezi să nu uiți, a spus Joe și apoi a început să fredoneze o melodie. „Nimeni nu mă iubește/Toată lumea mă urăște/Dar nu-mi pasă/ Vor lua plasă..."

Aproape că m-a făcut să râd.

Capitolul patru

O bucurie pentru suflet

Imediat ce m-am întors în apartament, la lăsarea serii, am revenit la rutina mea obișnuită.

Am aprins luminile.

– Să se facă lumină! Ta daaaaa!

Am dat drumul la televizor.

– Să se audă știrile! Ta daaaaa!

Am verificat robotul telefonic.

– Dă, Doamne, să am mesaje de la prietenii mei din lumea aceasta mare!

Și chiar era unul: „Bună, Danu! Sunt mătușa Esme. Îmi pare rău pentru azi-dimineață. Sper că n-ai stat toată ziua de una singură. Mă întorc cât de repede pot. Ah, trebuie să închid, mă sună pe cealaltă linie..."

M-am simțit prost din cauza problemelor pe care i le creasem mai devreme, mai ales că mă distrasem așa de bine în ziua aceea. Nu e așa de rea, până la urmă, doar mă acceptase în ultimul moment. Îmi imaginez că nu este prea ușor ca o adolescentă să-ți invadeze spațiul așa, pe neașteptate.

Mi-am verificat e-mail-ul: patru mesaje noi.

Unul de la Fran:

Salut, gagico! Sper că ești bine. Nu-s multe de raportat. Școala foarte plicti. O nouă profă la engleză, megaalergică și toată ziua cu nasul în batistă. Nu cred c-o să facă prea mulți purici pe-aici. Ahhh-ahhh-hapciu! Mi-e dor de tine tare-tare-tare.

Unul de la Bernie:

Bună, Dee, di-di-ri-di-da. Hm... Nu știu ce să scriu azi. Mi-a ieșit un coș pe bărbie. Mi-am pus pastă de dinți pe el. Mă ustură puțin. Mm... Cam asta e.

Unul de la Jane:

Hai, vino acasă. Te-am iertat și ne e dor de tine. Mi-aș fi dorit să-ți găsim un loc în care să stai. Dacă mi-aș ucide fratele, ai putea să iei patul lui, dar nu vrea să bea otrava și pace!

Unul de la Annie:

Hei, Dee. Care mai e treaba pe-acolo, pe la voi, prin pădure? Sper că te-ai integrat puțin mai bine, pentru că erai deprimată săptămâna trecută și nu-mi place deloc să te știu singură și neînțeleasă. Ținem legătura. Sper că putem veni să te vizităm sau că o să vii tu aici. Mă mai uit să văd ce face Picătea și să știi că e bine. Rosie Peters din clasa a 11-a l-a călărit, așa că e ok și face exerciții. M-am dus să-i vizitez și pe Fulgușor și pe Negruț, care sunt și ei în regulă. Ieri m-am întâlnit cu doamna Wilkins și m-a rugat să-ți transmit toată dragostea ei. Mi-aș dori să fii și tu aici. E nasol fără tine. Te pup dulce.

Erau prietene foarte bune și făceau mari eforturi să păstrăm legătura, pentru că știau că una dintre cele mai mari

temeri ale mele era că vom ajunge să ne depărtăm unele de altele din cauza distanței. Eu nu cred în zicala „Depărtarea consolidează sentimentele". Eu cred că ochii care nu se văd se uită. Așa cum mă uită tata pe mine când pleacă într-una din campaniile sale celebre.

Eram pe punctul de a închide calculatorul, când mi-am amintit ce mă rugase Joe, să verific site-ul acela. Era un bătrânel vesel, chiar dacă un pic sărit, dar mie îmi plac oamenii săriți, de obicei, pentru că dau sare și piper vieții. Mi-am găsit hăinuța și am scotocit prin buzunare după fluturașul pe care mi-l dăduse el, apoi m-am întors la birou. M-am conectat la net și am scris adresa.

A luat un singur moment să se downloadeze și încet, încet, pe ecran a început să se vadă clar imaginea unui cer plin de stele și planete. În fundal se auzea o muzică suavă și plăcută.

Pe când așteptam, m-am gândit să-mi caut horoscopul (Săgetător) și pe al fetelor (Fran – Taur, Bernie – Rac, Annie – Fecioară, Jane – Capricorn), încercând să le fac o surpriză. Lui Fran i-ar plăcea în mod sigur, le are cu astrologia.

M-am uitat după lista celor douăsprezece semne care se găsesc de obicei pe site-urile de astrologie, dar nu am găsit decât un formular de completat. *Hmm... de ce nu?* m-am gândit eu. Avusesem o zi excelentă după ce mă întâlnisem cu Uri. De ce să nu văd unde duce și chestia asta? Am început să completez informațiile despre mine.

Nume: Danu Norwan Harvey Jones.

Tata îmi alesese numele. Danu, după o zeiță vest-europeană. Înseamnă „mamă supremă". Norwan este o zeiță nord-americană și înseamnă „porc spinos care dansează". Annie, Jane, Fran și Bernie sunt singurele persoane din toată lumea care știu originea și înțelesul numelor mele și au fost legate prin jurământ să păstreze secretul, într-o ceremonie organizată pe când aveam nouă ani. Fiecare dintre noi și-a scris cele mai mari secrete pe o bucată de hârtie, le-am pus într-o cutiuță chinezească și le-am îngropat într-un loc secret din pădurea de lângă vechea noastră casă. Din acea zi, am hotărât că mi se va spune Dee, dar nimeni nu mă strigă așa, în afară de ele. Nici măcar tata sau Luke, deși le-am zis de un milion de ori.

Data și locul nașterii: 18 decembrie, Dorset, Anglia.

Ora nașterii: 7.45 p.m. Din fericire, îmi cunoșteam ora nașterii, pentru că tata îmi spusese că s-a gândit în sinea lui că dădusem dovadă de mult bun-simț să mă nasc la ora la care mă născusem. Am fost adusă pe lume acasă, iar la ora opt era o emisiune la televizor despre mumiile egiptene, pe care el voia s-o urmărească, și era îngrijorat c-o va rata din cauză faptului că mama era încă în travaliu. Apoi, buff! am ieșit și eu, tocmai la timp cât să-și prepare lui, mamei și moașei câte o cană de ceai și să se așeze confortabil la TV.

Imediat ce am terminat de completat formularul, acesta s-a rotit ca un vârtej și s-a evaporat. Apoi, deodată, ecranul calculatorului a început să pâlpâie intermitent, exact ca o

orgă de lumini la discotecă. Mi-am imaginat că făcusem ceva greșit și că avea să explodeze dintr-o clipă în alta, dar, în scurt timp, ecranul a devenit clar și pe el a apărut cuvântul FELICITĂRI, scris în roșu și auriu, acompaniat de un crescendo la tobe și o rafală de sunete de trompetă.

Cuvintele EȘTI FATA ZODIACULUI ACESTEI LUNI!!!!!! au străfulgerat ecranul. Am râs în sinea mea. *Hei, Joe, crezi că mă iei de proastă?* mi-a venit mie în cap. Fata Zodiacului acestei luni? Da, sigur... Eu și încă un milion... Hmm... Sunt Săgetător. Oricine născut între 23 Noiembrie și 21 Decembrie poate fi Fata Zodiacului acestei luni. Nu e mare brânză. Cred că cineva l-a convins pe Joe să se folosească de astrologie ca de un mijloc de promovare a afacerii lui. Poate că într-o zi voi trece iarăși pe la restaurant și îi voi spune că site-ul nu mi-a arătat decât un lucru care era deja evident. *Păcat că asta a fost tot,* m-am gândit eu și am închis calculatorul, cu gândul să-mi mai fac ceva lecții înainte să sosească Rosa cu cina.

Tocmai când mă așezam confortabil la televizor, am auzit o bătaie în ușă.

– O clipă, Rosa, am strigat eu, gândindu-mă că îmi adusese mâncarea mai devreme.

M-am dus să deschid și în prag stătea Sushila, care mi-a pus în mână un plic sigilat.

– Ți-ai lăsat telefonul la cafeneaua din Osbury, mi-a zis ea. Joe m-a rugat să ți-l dau înapoi.

– Ah, nici măcar nu mi-am dat seama, am răspuns eu

în timp ce luam pachetul, deși aș fi putut să jur că îl aveam cu mine atunci când am ieșit din cafenea. Ăăă... mulțumesc.

Mai aveam puțin și închideam ușa, dar ea rămăsese țintuită locului.

– Ah, scuză-mă, mai e ceva? am întrebat.

– Nu ești prea prietenoasă, a replicat ea.

Am ridicat din umeri. Învățasem că cel mai bine era să păstrez neutralitatea în noua mea viață. Fără așteptări, fără dezamăgiri. Eram nouă într-o școală în care toate prieteniile fuseseră deja stabilite. Învățasem să-mi țin capul în pământ și să păstrez totul în sufletul meu. Astfel, nimeni nu putea să mă abandoneze.

Sushila nu avea de gând să se miște din loc.

– Deci... ai de gând să mă inviți înăuntru?

– Err... înăuntru? Da... dacă vrei.

– Grozav, a spus Sushila și a și făcut un pas înspre mine. Întotdeauna am vrut să văd cum este într-unul din apartamentele astea.

Am condus-o prin living, unde s-a oprit cu gura căscată în fața decorului sărăcăcios.

– Oau! a făcut ea. De-abia v-ați mutat?

– Eu stau aici de puțin timp. Este locuința mătușii mele, Esme, i-am explicat eu. Locuiește aici de câțiva ani, dar o folosește ca pe un hotel.

– De câțiva ani? Pe bune? N-aș fi zis. Pare nou-nouț. Arată perfect, însă nelocuit.

– Exact așa am și eu impresia, am întărit, în vreme ce

Sushila și-a mai băgat nasul pe ici, pe colo și s-a uitat un pic la priveliștea gri de afară.

În vreme ce o conduceam și prin restul apartamentului, începusem să mă simt ca un agent imobiliar care îi prezenta o casă unui posibil cumpărător.

– Iar aceasta este mica, dar eficienta noastră bucătărie. După cum vei vedea, există toate dotările moderne pentru a reduce gătitul la minimum: cuptor cu microunde, tot felul de vase, frigider.

Sushila nu comenta în niciun fel; se mulțumea să dea din cap și își vâra nasul în dulăpioare.

– Unde țineți mâncarea? a întrebat ea când a văzut că peste tot era gol.

– Mătușa Esme nu prea mănâncă acasă, i-am explicat și am condus-o din bucătărie spre baie. Urmează baia, mi-am continuat eu prezentarea. Știu, e de dimensiunea unei debarale, dar probabil că asta a și fost, o debara.

– Da, nu e rău, a încuviințat ea, aruncând o scurtă privire.

Apoi am dus-o în dormitorul mătușii Esme, care, la fel ca restul apartamentului, era zugrăvit în alb și avea minimum de mobilă. Am deschis dulapurile și au ieșit la iveală rânduri-rânduri de haine, aranjate pe culori. Nu că ar fi fost prea multe culori de aranjat: negru, gri, bleumarin, bej. N-am putut să rezist să nu-i deschid și sertarele.

– Oau! a exclamat Sushila când a văzut rândurile de lenjerie împachetată fără cusur. Se pare că-și *calcă* chiloții.

– Calcă totul. Asta când nu șterge praful. Cred că este

una dintre acele persoane cu un comportament obsesiv în privința curățeniei. Obsedată să dețină controlul.

Sushila s-a întors pe coridor și eu am urmat-o.

– Camera mea, am articulat eu când ea și-a vârât capul pe ultima ușă.

– Da, mi-am imaginat... Este singura cameră care arată de parcă ar fi locuită. Deși văd că nu ți-ai despachetat toate lucrurile.

Am pășit peste cutiile la care se uita interesată. Nu-mi despachetasem totul, în parte pentru că nu aveam spațiu în care să-mi pun lucrurile și, în parte, pentru că speram să nu fiu nevoită să stau acolo prea mult.

– Camera mea de acasă era de patru ori mai mare decât asta, am adăugat eu.

– Și ce faci aici?

– Mă holbez la pereți, am ridicat eu din umeri. Mă uit la televizor...

– Nu. Am vrut să spun... ce faci aici? și a arătat cu mâna spre tot apartamentul.

– Exist. Respir. Ca toată lumea.

– Am vrut să spun... a continuat Sushila exasperată, unde sunt mama și tatăl tău?

Am condus-o înapoi în living și i-am explicat pe drum, ca să nu-mi poată vedea fața.

– Mama a murit când aveam trei ani și tata e plecat cu lucrul undeva, prin munții din Peru.

– Ce face acolo? a întrebat Sushila.

– Sapă după oase vechi.

– Parcă ar fi câinele nostru, a început Sushila să râdă. El face asta și pariez că nu s-a gândit niciodată că ar fi ca o slujbă.

Am râs și eu.

– Tata scrie despre ele și le expune în muzee.

– Cool!

– Da, pentru el...

– Ah... tu n-ai vrut să vii aici?

– Nu, am dat eu din cap.

– Îmi pare rău că mama ta a murit.

– Și mie.

– Ai vreun frate sau vreo soră?

Am dat din cap că da și aproape că mi-a venit să râd. Îmi amintea de mine. Întotdeauna punând întrebări, nu conta cât de ciudate.

– Luke. E la universitate în Brighton.

Sushila s-a uitat la ceas.

– Vai, trebuie să plec. Astăzi e ziua mea și mama face ceva bun. Ai mâncat?

Am dat din cap că nu.

– Cineva îmi aduce cina.

– *Ți-o aduce?* Oau! Cine? Ai comandat undeva?

– Menajera mătușii mele gătește pentru mine.

– Ce?! În fiecare seară?

– Da. Și ce-i cu asta?

– Vrei să spui că tu nu știi să gătești?

– Nu. E ceva în neregulă?

– Nu-i nimic în neregulă, a dat Sushila din umeri. Vrei să vii să mănânci cu noi?

– Nu, nu mi-e foame, am dat eu din cap. Nu era tocmai adevărat, dar știam că Sushila avea prieteni și, dacă era ziua ei, probabil că se aflau acolo. M-aș fi simțit în plus sau aș fi făcut cine știe ce gafă și, decât să stric totul, mai bine... nu, mulțumesc...

– Cum vrei. Atunci, pe mai târziu... a zis ea și s-a îndreptat spre ușa de la ieșire, ca să plece.

Îmi venea să-mi dau pumni. Oare de ce nu acceptasem oferta ei? Nu eram în toate mințile? Rosa nu avea de unde să știe dacă mâncam ce-mi aducea ea sau nu.

– Hei, Sushila! am strigat-o eu. Dacă astăzi este ziua ta, înseamnă că ești Săgetător, ca și mine.

– Da, a spus Sushila, întorcându-se. Jumătate om, jumătate cal sau cam așa ceva.

– Arcașul cu trup de cal, am încuviințat eu. Acesta este simbolul pentru Săgetători. Vino și uită-te un pic la asta... desigur, dacă ai timp.

– Bineînțeles, a zâmbit ea.

Am condus-o înapoi în camera mea, am dat drumul la calculator și am deschis din nou site-ul astrologic. M-am gândit că fusesem un pic cam înțepată când îi refuzasem oferta de a lua parte la masă și că, dacă aveam să-i printez pagina pe care scria „Felicitări, ești Fata Zodiacului acestei luni", aș fi părut ceva mai prietenoasă.

Cerul înstelat a umplut ecranul, acompaniat de aceeași muzică ambientală. Imediat, a apărut și formularul.

– Trebuie să-l completezi cu detaliile tale, i-am spus eu.

– Fain, a răspuns Sushila și s-a așezat la biroul meu. A completat toate cerințele: data nașterii, ora, locul.

Când a terminat, am așteptat orga de lumini și trompetele, dar, în schimb, pe ecran a apărut pur și simplu horoscopul ei și astrograma. Fără fanfară.

– Grozav, mulțumesc. Pot să-l printez? a întrebat Sushila.

– Da, desigur. Am apăsat butonul pentru imprimantă și colile de hârtie și-au urmat cursul firesc.

– Arăți cam nedumerită, a zis Sushila. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, doar că... atunci când am completat eu, parcă a luat-o razna. Spunea că sunt Fata Zodiacului lunii. M-am gândit că e din cauză că sunt Săgetător, că toate Săgetătoarele sunt Fetele Zodiacului, pentru că este luna noastră.

– Păi... mai completează o dată, m-a îndemnat ea. Vezi dacă se întâmplă iarăși. Poate motivul o fi fost faptul că ai fost a o mia persoană care a intrat pe site sau mai știu ce altceva și de aceea ai fost declarată Fata Zodiacului.

– Ah, da. La asta nu m-am gândit. Cred că așa a fost.

M-am așezat în fața calculatorului și am trecut din nou prin tot procesul completării datei de naștere, al orei și locului nașterii.

Calculatorul a început să vibreze și, încă o dată, mi-a fost dat să asist la sunetul strident de trompetă și de tobe. Și nu oricum, ci *tare!*

– Iu-huuu! a început să râdă Sushila. Sper că n-ai vecini obsedați de liniște!

– Oare ce înseamnă? am întrebat eu nedumerită.

– Nu știu. Ești Fata Zodiacului acestei luni. Cine știe? Vezi dacă nu e vreo adresă de e-mail, să-l întrebi pe cel care administrează site-ul. Te descurci tu. Ascultă, îmi cer scuze, trebuie să fug, mă așteaptă oamenii.

Am condus-o până la ușă și, când am dat să închid, am zărit în hol pachetul de la Joe. *Ce bine că și-a dat seama că era telefonul meu,* mi-am spus în timp ce desfăceam pachetul. Ar fi putut să-l ia oricine și să plece cu el.

Joe împachetase telefonul în plastic și, după ce m-am chinuit să-l despachetez, am realizat că nu era deloc telefonul meu. Făcuse o greșeală. Era un telefon foarte drăguț, roșu închis cu o pietricică de chihlimbar încrustată, dar nu era al meu. M-am dus să verific dacă aveam telefonul în jachetă. L-am simțit în buzunar, în același loc în care îl purtam întotdeauna. Eram aproape sigură că nu-l uitasem la cafenea și avusesem dreptate. *Nu contează,* mi-am spus eu. Puteam să-i duc oricând înapoi lui Joe telefonul cel roșu într-o seară, după școală.

L-am pus pe măsuța din hol și mă pregăteam să mă întorc în living, la televizor.

Exact când l-am lăsat din mână, a sunat. Am tresărit speriată, pentru că avea un sunet ciudat și strident. De fapt, nici nu prea semăna cu o melodie normală de telefon. Se apropia mai mult de trompetele care mă anunțau drept

Fata Zodiacului. La început, nu am fost sigură ce aveam de făcut. Nu era telefonul meu, așa că l-am lăsat să sune. *Va intra mai mult ca sigur căsuța vocală,* m-am gândit eu și așa a și fost, probabil, pentru că sunetul de fanfară a amuțit după numai câteva momente.

Apoi a început din nou, cu câțiva decibeli mai tare. De data aceasta, s-a auzit și o bătaie nervoasă în perete, de la apartamentul de vizavi. Soneria telefonului era atât de stridentă, că putea scula și morții.

Poate că ar trebui să răspund, m-am gândit. *Poate că oricine se află la celălalt capăt al firului are nevoie urgentă să ia legătura cu proprietarul telefonului, așa că aș face bine să răspund și să-l anunț că s-a produs o greșeală, în caz că-i vreo urgență. Și oricine era la celălalt capăt al firului știa în mod evident pe cine suna, deci aș fi putut să întreb cui îi aparținea telefonul, iar apoi să-i spun lui Joe, când i l-aș fi dat înapoi. Da,* m-am hotărât eu. *O să răspund.*

– Alo.

– Bună, Danu, a spus o voce prietenoasă.

– Cum... ? Cine e acolo?

– Joe.

– Joe de la Europa?

– Chiar el.

– Bună, Joe. Ăsta nu e telefonul meu. Cred că altcineva l-a uitat la tine în cafenea.

– Nu. E al tău.

– Nu, nu e.

– Ai intrat pe site?

– Da.

– Ah, deci știi că ești Fata Zodiacului acestei luni?

– Hm... da... orice ar însemna asta.

– Înseamnă că este telefonul tău. Folosește-l atunci când ai nevoie de ajutor.

– Ajutor?

– Da.

– De la cine? Vrei să spui... dacă trebuie să sun la salvare sau la urgențe...

– Nu. Ajutor de la mine.

– De la tine? Vrei să spui... dacă am nevoie de o comandă la pachet. Vai, te-ai gândit foarte bine. Mulțumesc foarte mult. M-am gândit eu că e un fel de promoție. Da. Mulțumesc.

– Nu, nu e deloc așa. Nu e ca să comanzi mâncare acasă. Am vrut să spun că poți primi ajutor de la mine, Joe.

– Dar de ce aș avea eu nevoie de ajutor de la tine?

– Pentru că sunt protectorul tău. Numai o lună. Ofertă specială. Joe, de la Jupiter. Eu sunt ăla. Jupiter guvernează Săgetătorul.

În mod clar îi lipsește o doagă, mi-am spus eu. *E inofensiv, dar îi lipsește o doagă.* M-am hotărât să încerc să intru în joc:

– Sunt... sunt sigură că e foarte amabil, dar nu-mi pot permite un protector sau altceva de genul acesta...

Joe a început să râdă.

– Nu e contra cost. Serviciul e gratuit, pentru că ești Fata Zodiacului acestei luni.

– Dar am deja un tutore, pe mătușa Esme.

– Mătușa Esme. Da, bine, a răspuns Joe. Adu-o cu tine într-o zi la fast-food-ul cu delicatese. Dar acum, serios, suntem tipuri diferite de protectori ea și cu mine. Sună-mă oricând ai nevoie de ajutor. Și uită-te pe site în continuare. O să pun o listă a tuturor semnelor și a tuturor planetelor care le guvernează, ca să vezi că nu inventez. Toate planetele se află aici în formă umană, știai?

– Ce? *Cu siguranță e cam nebun,* am continuat eu să mă gândesc.

– Da. Formă umană. Dar de ajuns pentru acum. Totul va ieși la iveală. Și, în caz că vei încerca să suni pe oricine altcineva de pe telefonul acela, nu se poate. Numai pe mine.

Și, spunând acestea, a închis.

M-am dus înapoi la calculator și am intrat iarăși pe site. A apărut deodată o săgeată imensă, indicând spre o listă de pe banda din partea dreaptă.

„Zodiile și planetele care le guvernează".

Am dat clic pe listă și m-am uitat până la capăt.

Semn	Guvernat de:
Berbec	Marte
Taur	Venus
Gemeni	Mercur
Rac	Lună
Leu	Soare
Fecioară	Mercur

Balanță	Venus
Scorpion	Pluto
Săgetător	Jupiter
Capricorn	Saturn
Vărsător	Uranus
Pești	Neptun

Da, ok. Interesant, m-am gândit eu. O listă cu zodiile și planetele care le guvernează. Dar Joe spusese că el era Jupiter și protectorul meu și că toate planetele se aflau aici sub formă umană. Mi-a venit să râd. Ce diliu! Mai auzisem de oameni care credeau aiureli cum că ar fi Napoleon, o găină sau altceva, dar nu mai dădusem peste nimeni care să spună că era o planetă. *Oau! Tot respectul meu! Uimitor că un tip atât de excentric s-a descurcat totuși să-și dezvolte astfel afacerea!*

Capitolul cinci
Păduchi

– Clasa a noua se va duce la asistentă la prima oră, apoi clasa a opta, după pauză, a anunțat doamna Richards la careul școlii.

– Ce se întâmplă? am întrebat-o eu pe Sushila în timp ce mă așezam în rând. Întârziasem la școală din cauză că nu putusem să-mi țin în frâu curiozitatea și mai aruncasem o privire la site-ul de astrologie, să văd dacă nu cumva primisem oarecare mesaje, ca Fată a Zodiacului ce eram. Din păcate, nu am găsit nimic important, numai astrograma și horoscopul, pe care mi-am aruncat un ochi în drum spre școală.

Horoscopul Fetei Zodiacului: O aliniere a planetelor Uranus și Jupiter a condus la evenimente surprinzătoare sâmbăta trecută.

Luni: Zi potrivită pentru o rebeliune urmată de victorie. Ce mai aștepți?

Marți: Luna se mută în Rac, producând confuzie.

Jupiter este într-o dispoziție de zile mari. Asta implică multă comunicare și îți presară în cale o groază de ocazii; nu trebuie decât să vrei să profiți de ele.

Astrograma: Soarele în Săgetător, ascendent în Rac, Luna în Taur...

Erau o groază de pagini. Câteva lucruri chiar aveau sens – că Săgetătorii sunt cunoscuți pentru gura lor mare, pentru spontaneitate, competitivitate și că nu suportă să fie contrazișI. Preferă activitățile în aer liber și le place aventura. *Așa e, așa e,* m-am gândit eu. Iar ascendentul în Rac însemna că aveam afinități pentru viața de familie și că, deși arătam la exterior o imagine dură, în adâncul meu eram o sentimentală incurabilă. Și asta era adevărat, numai că acum urmau câteva părți ale astrogramei pe care pur și simplu nu le înțelegeam – că Saturn era în cuadratură cu Marte și că Luna era în conjuncție cu Jupiter în casa a treia. Nu-mi place când nu înțeleg anumite lucruri și ador provocările, așa că am încercat să descifrez toată harababura asta. Din acest motiv, am întârziat la autobuz și, prin urmare, am ajuns după ce se sunase, pierzând jumătate din anunțul directoarei. Nu că mi-ar fi păsat. Dacă totul mergea bine, astăzi ar fi putut să fie ultima mea zi la școală, iar întârzierea era și ea parte din planul de a fi exmatriculată.

– Păduchi, mi-a șoptit Sushila. Apoi, s-a uitat lung la codițele mele africane și s-a dat un pas înapoi. Toți trebuie să trecem pe la asistentă. O să se cam distreze în claia ta de păr, nu crezi?

– Nu e tocmai distracția ideală pentru un început de zi, am punctat eu, dându-mi ochii peste cap. Dar nici măcar asistenta și controlul ăsta neașteptat nu-mi puteau strica

buna dispoziție. Aveam o sacoșă plină de prostioare din magazinul lui Uri și de-abia așteptam să dau drumul la farse.

Asistenta și-a băgat pieptenele în părul meu și a tras serios, în încercarea de a mi-l descurca oarecum.

– Au! am scâncit eu și mi-am ridicat mâinile s-o apuc de încheieturi. Mă *doare!*

Asistenta Tortură s-a smuls și a făcut ochii mici.

– Ghinionul tău. Este vina ta că ai coafura asta ciudată. Ești imposibilă, a spus ea și s-a aruncat din nou asupra capului meu. Nici nu pot să-mi bag pieptenele, așa e de încurcat.

– Pentru că nu e făcut să fie pieptănat, i-am zis eu.

Asistenta T. mi-a aruncat o privire ucigașă, menită să mă reducă, probabil, la tăcere, însă eu m-am holbat în continuare obraznic la ea. Mi-a trecut prin cap că trebuia să-mi amintesc neapărat expresia aceea de pe fața ei și s-o exersez acasă. Gura strânsă pungă, nările ușor umflate, ochii ieșiți din orbite, sprâncenele încruntate și, bingo! Uite și privirea ucigătoare de care aveam nevoie! Exemplul asistentei T. îmi era de mare ajutor. Te intimida peste măsură. Era înaltă, osoasă, avea un păr sur sârmos și o piele străvezie, prin care îi puteai identifica venele și sângele pulsând în ele. Și mirosea groaznic a clor. N-ar fi fost bine să te pui cu ea.

– Ei bine, nu e făcut nici să aibă păduchi, a răspuns ea, dar dacă nu-mi pot băga pieptenele în el, nu pot fi sigură dacă ai sau nu. Așa că, domnișorico... Ce sugerezi?

– Să mă lăsați în pace. N-am putea s-o lăsăm așa? Nu am păduchi.

– Nici nu mă gândesc. Eu trebuie să-mi fac treaba.

– Aș ști, dac-aș avea păduchi. I-aș simți.

– Nu neapărat.

– Și chiar dacă aș avea păduchi, nu vreau să-i ucideți. E o cruzime față de animale. O să vă raportez la Asociația pentru Protecția Animalelor. Ucigașa de păduchi!

Asistenta T. s-a uitat la mine exasperată.

– Ascultă, fetițo, am de văzut sute de copii astăzi. Uite care-i treaba – fie ți-l piepteni, fie ți-l tai eu. Alegerea îți aparține, dar poți fi sigură că mă întorc să te controlez.

– Nu mă puteți obliga să-mi tai părul!

– Pune-mă la încercare. Mă întorc săptămâna viitoare și fie ți l-ai descurcat, ca să-mi pot băga și eu pieptenele în el, fie coama ta dispare.

– O să vă raportez la directoare, am zis eu.

– Neapărat, a răspuns ea, dar, înainte de asta, te trimit la ea chiar eu.

Grozav, mi-am zis eu și m-am ridicat să plec. Ce mi-ar mai plăcea să fiu trimisă iarăși la directoare! Totul făcea parte din plan și, în curând, tata nu ar mai fi avut altă soluție decât să-mi permită întoarcerea acasă. De-abia așteptam, pentru că adevărul era că începusem să mă plictisesc să mă port toată ziua urât și sfidător. Eu nu sunt așa, în mod normal. Îmi place să învăț și să fiu o elevă silitoare, așa că era împotriva firii mele să fiu mereu dezinteresată la ore și să

nu-mi fac temele cum trebuie, în speranța obținerii unor note proaste. Nu voiam s-o țin așa prea mult, luni de zile sau chiar ani, pentru că, până la urmă, am nevoie de rezultate bune, pentru a reuși să primesc jobul visat. Încă nu sunt sigură ce carieră vreau să urmez, dar un lucru știu: că voi deveni fie autoare de cărți de călătorii, fie ambasador în străinătate, fie dansatoare într-un show la TV. Cu toate că nu-ți trebuie cine știe ce calificări pentru ultima variantă, pentru primele două îți trebuie și nu voiam să-mi ratez șansele pe termen lung în șarada asta de-a fata rea pe care eram nevoită s-o joc. Dacă planul meu ar fi funcționat mai repede, puteam să mă asigur că CV-ul meu școlar se ridica la nivelul așteptărilor.

Imediat ce am terminat cu asistenta, m-am furișat în toaleta profesorilor și am lăsat săpunul care te murdărea pe față pe marginea unei chiuvete. Apoi m-am ridicat pe vârfuri și am dat jos din cui oglinda din spatele ușii, ascunzând-o bine într-un colț. Dacă n-avea oglindă, să verifice cum arăta, orice profesor care folosea săpunul nu putea să-și dea seama că i se schimbase culoarea pielii până era deja prea târziu.

După aceea, mi-am găsit un locușor în apropierea toaletei, în care să mă postez în pauză, ca să văd dacă cineva a intrat și a folosit săpunul. Ah, ce noroc aveam! Trei profesori au intrat aproape unul după altul. Unu, doi, trei. Prima a intrat domnișoara Hardman, care a ieșit cu mâinile murdare. M-am pitit repede după colț, dar n-aveam de ce să-mi fac griji,

pentru că părea foarte preocupată și grăbită și nu observase că mâinile ei căpătaseră o nuanță de albastru închis.

– Ce faci aici, Jones? m-a întrebat domnul Beecham, care se strecurase în spatele meu, speriindu-mă de moarte.

– Ah, nimic...

– Atunci, vezi-ți de drum, hai, vezi-ți de drum...

A intrat în toaletă și a ieșit, două minute mai târziu, cu mâinile normal colorate. *Pfui, nu se spală pe mâini,* m-am gândit eu. *Ce scârbos!*

Următoarea a fost doamna McPhilbin. A venit din direcția laboratorului de chimie și a stat înăuntru cam cinci minute. *Rezultatul?!* Ah, rezultatul l-am văzut când a ieșit cu niște pete închise la culoare pe toată fața.

– Și, mă rog, ce o fi așa de amuzant, domnișoară Jones? m-a întrebat ea când m-a văzut trăgând cu ochiul din spatele vestiarelor, cu un rânjet până la urechi.

– Ah, nimic, m-am fâstâcit eu. Doar că...

Câțiva copii de la clasa a șaptea au trecut pe lângă noi, au făcut o față ciudată la doamna McPhilbin și au izbucnit în râs. Începea să se îngrijoreze.

– Ce e? Am ceva pe față?

– Mmm... doar un nas, ca toți ceilalți, am răspuns eu.

În clipa aceea, domnul Beecham a ieșit din cancelarie.

– Vai de mine, Madeleine! a exclamat el când a văzut-o pe doamna McPhilbin. Fața ta! *Fața ta!*

A împins-o încetișor în cancelarie, de unde, câteva momente mai târziu, s-a auzit un plâns îngrozitor. *Misiune*

îndeplinită! m-am gândit eu și am luat-o la picior pe coridor. *Cred că au o oglindă pe-acolo!*

La scurt timp după, domnul Beecham a venit într-un suflet după mine.

– Danu, *Danu!* Are vreo legătură cu tine? m-a întrebat el.

N-aveam de gând să neg, întrucât făcea parte din planul meu de a mă purta cât mai enervant cu putință.

– Da. Este un săpun special, adus de la Marea Neagră. Marfă, nu?

– Du-te la oră, iar la pauza de prânz, să fii la directoare.

– Da, domnule, m-am executat eu imediat. Mulțumesc, domnule.

S-a uitat la mine de parcă eram nebună, dar eu i-am zâmbit frumos. Totul mergea strălucit.

În drum spre ora de mate, am făcut un mic ocol pe la bazin. *Ah, ce nasol,* mi-am zis eu când am văzut că înăuntru erau vreo câțiva oameni care se făceau că înoată. Mai departe, într-o chichineață de birou, domnul Doherty, instructorul de înot, citea ziarul. Am început să alerg.

– Simulare de incendiu, domnule! am spus eu cu respirația tăiată. Directoarea m-a trimis să vă rog să evacuați pe toată lumea în cinci minute.

– Dar n-a sunat alarma, am fi auzit-o și noi, a zis domnul Doherty.

– S-a auzit peste tot. De aceea am fost trimisă să vă anunț. Este clar că nu funcționează aici, dar doamna Richards spune să scoateți pe toată lumea, chiar dacă sunt în costum

de baie, și că va trimite pe cineva după aceea să verifice ce s-a întâmplat cu alarma.

Domnul Doherty a oftat din greu.

– Ce mai bătaie de cap!

Apoi a ieșit din birou și a fluierat cât a putut de tare.

– Atenție, toată lumea afară din bazin și direcția terenul de sport! Simulare de incendiu!

Din direcția înotătorilor se auzi un țâțâit agasat, dar toți făcură ce li se ceruse; au ieșit supărați, și-au luat prosoapele și s-au îndreptat în direcția terenului de sport.

Cinci minute mai târziu, la bazin nu mai era nimeni. Am căutat prin rucsac și am scos de acolo o sticlă de colorant. *Încântător,* m-am gândit, în timp ce picuram în apă lichidul roșu-maroniu. A funcționat instantaneu; întâi a început să se dizolve încet și să capete o culoare roșie aprinsă, apoi a început să se răspândească de la suprafață către fundul bazinului. *Cred că dacă m-ar vedea acum vechii mei colegi, ar muri,* m-am gândit eu, pentru că, la cealaltă școală, obișnuiau să mă tachineze și să mă strige Domnișoara Corectitudine. Iată-mă acum, însă, la limita cea mai de sus a obrăznicieI și, de ce să nu recunosc, îmi plăcea la nebunie.

Următoarea oră aveam matematica și deja mă dusesem la clasă și îmi făcusem toate pregătirile necesare, în timp ce ceilalți stăteau la coadă la „despăducherea" generală. Am plasat dispozitivul de tras vânturi sub scaunul domnului Nash și eu am păstrat telecomanda.

Am luat loc alături de toată lumea și ora a început. În clipa în care domnul Nash s-a așezat la catedră, am apăsat telecomanda pe sub bancă și un îngrozitor *pppprrrrppp* s-a auzit deodată din fața clasei.

Domnul Nash s-a uitat împrejur, dar desigur că nu era nimeni în spatele lui sau prin apropiere. Am apăsat butonul din nou. Un nou *brrrrpppp* a explodat pe neașteptate dinspre scaun și toți din clasă au început să râdă, în timp ce domnul Nash s-a ridicat imediat, să vadă de unde venea zgomotul.

Continuam să apăs pe butonul telecomenzii, de sub bancă. *Brrrppp. Brrroppp. Prrrrpppp.* Toată clasa era pe burtă. Era și mai amuzant pentru că, oricât se străduia, domnul Nash nu putea să-și dea seama de unde venea sunetul, de vreme ce pe scaun nu era nicio pernuță sau altceva care să se vadă cu ochiul liber.

A venit în fața băncilor și s-a uitat cu atenție la noi.

– Unul dintre voi, mârșavilor, este responsabil pentru asta. Își asumă cineva vina sau pedepsesc pe toată lumea?

În loc de răspuns, am mai apăsat pe telecomandă încă o dată. *Ppprrrrpppp.* Nimeni nu se mai putea abține. Toți erau în delir. Domnul Nash continua să se uite la noi, așa că am ridicat două degete.

– Eu am fost, domnule. Și i-am arătat cum funcționa. Inteligent, nu? Omul de la magazin mi-a spus că merge până la o distanță de cincisprezece metri, așa că am putea s-o încercăm chiar pe cineva din clasa vecină.

– Harvey Jones, a oftat domnul Nash. Nu știu de ce aveam o presimțire. Ieși afară, până nu te strâng de gât. Nu mai vreau să te văd în fața ochilor nici o secundă! Imediat, direcția directoare! *Acum!*

L-am salutat din mers.

– Da, domnule. Vă mulțumesc, domnule. Deși am deja o întâlnire cu dumneaei la prânz, cred că nu se va supăra dacă trec și mai devreme. Ajunsesem până la ușă, când m-am întors deodată. Credeți că ar trebui să iau dispozitivul cu mine, să-i arăt cum funcționează?

Ideea mea fusese pe placul majorității colegilor și câțiva au dat din cap în semn că mă aprobau, dar expresia domnului Nash mi-a dat de înțeles că sărisem calul. Am ridicat atunci din umeri și am adăugat:

– Nu? Ah, bine, atunci, pe mai târziu, am fost eu de acord și am făcut un semn de la revedere peste umăr, în timp ce ieșeam din clasă.

Ce dimineață memorabilă, mă gândeam, trecând agale pe coridor și făcându-le cu mâna tuturor care mă puteau vedea prin pereții de sticlă. Aș putea să ajung chiar să-mi placă rolul de fată rea.

Doamna Richards era furioasă. Presupun că n-a ajutat prea mult când i-am oferit pixul meu cu explozie, pentru că nu și-l putea găsi pe al ei, să ia niște notițe.

– Bazinul. Săpunul. Ăăăă... Nu se putea hotărî să spună dispozitivul de tras vânturi. Dispozitivul cu zgomote... *nepoliticoase,* pixul. Ce mai urmează, Danu?

– Nu sunt sigură, am zis eu și mi-am pus picior peste picior, luând o privire foarte gânditoare. Mai am pudră de scărpinat, excremente de liliac din plastic... chiar mă gândeam să le pun într-o oală de la cantină... Un claxon, lipici, capsule cu sânge fals... o groază de chestii. Ce v-ar plăcea?

Doamna Richards a inspirat adânc și m-a privit calmă, timp de câteva momente. Aproape că îmi pierdusem tupeul, pentru că, la fel ca Asistenta Păduche, directoarea se pricepe să-și ia o expresie înfricoșătoare, dar, deodată, chipul ei s-a muiat.

– Nu mă prostești, Danu, a spus ea cu blândețe. Și nici pe tine. Nu ești o elevă cunoscută pentru un comportament cu probleme, cel puțin nu până să vii aici. Așadar... Mă gândesc că aceste acțiuni ale tale sunt menite să trezească o reacție. Am dreptate?

– Poate că da, am încuviințat eu.

– Și despre ce reacție ar fi vorba?

– Sunt de părere că ar trebui să-mi dați cea mai rea pedeapsă din câte există. Cred că ar trebui să fiu exmatriculată.

Doamna Richards și-a împreunat palmele și s-a hotărât să mă studieze.

– Ah, așa deci...

– Clar, am încuviințat eu. Comportamentul meu este inacceptabil. Total nelalocul lui.

– Inacceptabil? Hmmm... Total nelalocul lui? Și dacă eu zic nu?

– Încă mai am lipiciul, bombele puturoase...

Doamna Richards s-a lăsat pe spate și s-a holbat la mine câteva minute bune, apoi, în sfârșit, a zis:

– Mă *amenințI,* Danu?

În acest punct, începusem să mă simt oarecum agitată.

– Nu. Da. Adică... Cred doar că ar trebui să mă exmatriculați.

– Cred că amândouă știm că aceasta nu este o opțiune, Danu. Înainte să vii aici, am vorbit cu tatăl tău. Unde crezi tu că te-ai duce?

– Înapoi la vechea mea școală.

Doamna Richards dădu din cap.

– Danu, îmi pare rău că viața ta a fost scoasă de pe făgașul ei. Știu că nu a fost deloc ușor, dar acest comportament aberant al tău trebuie să înceteze în momentul acesta. Mă auzi? N-o să te exmatriculez. Nu. Dar îi voi scrie tatălui tău, ca să-l înștiințez ce se întâmplă. Și o s-o chem pe mătușa ta la școală, ca să discutăm despre atitudinea ta. Între timp, tu te vei duce la psihologul școlii. S-a înțeles? În școala asta, *eu* stabilesc ce se poate și ce nu și noi nu cedăm în fața pretențiilor de acest gen. Așa că n-o să se întâmple cum vrei tu. E destul de clar?

– Hmpf... Da, clar, am murmurat eu.

Mă dezumflasem de tot. Eram furioasă că planul meu nu mersese așa cum mă așteptam, frustrată că rămâneam în continuare blocată aici. Și tristă, pentru că asta însemna că destinul meu era să trăiesc la nesfârșit în apartamentul oribil de plicticos al mătușii mele.

Când am ajuns înapoi pe hol, sunetul de trompetă al telefonului meu a început să sune la fel de strident cum îmi aminteam. Am răspuns cât de repede am putut, ca să nu fiu chemată cumva înapoi în biroul doamnei Richards. Am văzut pe ecran că primisem un SMS, așa că l-am deschis să-l citesc.

„Dă-mi seninătatea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a le schimba pe cele pe care pot să le schimb și înțelepciunea de a putea să fac diferența între ele." (de Reinhold Niebuhr)

Pfui, am început eu să mă gândesc în timp ce încă mă mai uitam la ce scria. *Oare ce ar putea să știe cineva cu numele Reinhold? Și nici măcar nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta. Cred că vreun idiot a greșit numărul.*

Capitolul șase

Comitetul țicniților

Pe când așteptam în stația de autobuz, am văzut câteva fete de la școală uitându-se la mine și șoptind pe la spate. Povestirile isprăvilor mele se răspândiseră pe holuri mai repede decât gripa aviară și nu puteam învinui pe nimeni că vorbește despre mine. Și eu aș fi comentat pe larg faptul că cineva făcuse apa din piscină roșie, dacă aș fi avut prieteni. Dar nu am.

Cum stăteam eu așa în stație, încercând să par detașată, mobilul meu Zodiac a început să sune iar cu melodia lui ciudată. Orice încercare a mea de a părea indiferentă și-a luat zborul odată cu primul sunet de trompetă, iar vreo doi oameni de la rând, din spatele meu, au început să chicotească. *Probabil că a greșit iar numărul,* m-am gândit eu, în timp ce-mi verificam imbox-ul, dar nu, de data aceasta, era un SMS de la Joe.

„Hei, Danu, Fata Zodiacului! Jupiter este astăzi foarte spontan", spunea el. „Vino la ceai!"

Nu-i o idee rea, mi-am zis eu, de vreme ce nu-mi prea surâdea să mă întorc în apartamentul gol în starea în care eram. Plus că trebuia să-mi regândesc planul de evadare.

OK... Lui Joe îi plăcea să-și imagineze că era o planetă. Și ce-i cu asta? Când era mică, colega mea Fran vorbea cu o prietenă imaginară, Bernie avea în mod obișnuit conversații interminabile cu pisica ei, iar lui Annie îi plăcea să creadă că era o prințesă furată de țigani și vândută unor oameni care doar se prefăceau a fi părinții ei. Fiecare are fanteziile lui și, dincolo de asta, fast-food-ul cu delicatese era un loc destul de sigur, un loc public. Nu era ca și cum aș fi făcut ceva stupid, să mă întâlnesc de pildă cu un străin într-un loc izolat. Și îmi era și foame. *Ce locație mai bună ca să-mi regândesc planul?* m-am decis eu în timp ce traversam strada, ca să iau autobuzul spre Osbury.

Joe era încântat să mă vadă, iar eu mă bucuram nespus că făcusem acest ocol. Chiar dacă îl cunoscusem de puțin timp, mă simțeam de parcă îmi găsisem un nou prieten și era plăcut când vedeam ieșindu-mi în întâmpinare, la sfârșitul unei zile, o față prietenoasă, în locul unul apartament gol și care nu-mi spunea nimic.

– Cum a fost azi la școală? m-a întrebat el și mi-a pus în față o ceașcă de cacao fierbinte și clătite proaspete, cu sirop de arțar și banane.

– Dezastru, am răspuns eu. Mă uitasem la site-ul tău de dimineață. Zicea acolo că este o zi în care pot să fiu rebelă și să profit de ocazie – dar nu m-a dus nicăieri.

– Unde ai fi vrut să te ducă?

Am hotărât să-i spun adevărul. Mă săturasem să fac pe tipa dură, căreia nu îi păsa de nimic.

– Acasă, Joe. Vreau să mă duc acasă *tare de tot.* Nu aparțin acestui loc. Este oribil și vreau înapoi viața pe care o aveam înainte.

Joe stătea în fața mea.

– Ah, schimbarea. Nimic sigur și nimic nesigur.

N-aveam nici cea mai mică idee ce voia să spună.

– Ce-i asta, un fel de ghicitoare?

– Nu tocmai. Nimic nu este atât de sigur că se va întâmpla în viață ca schimbarea. Totul se schimbă, mereu. Nimic nu rămâne la fel, nu-i așa? Vremea, știrile, anotimpurile, frunzele copacilor, zilele săptămânii și, până la urmă, fiecare celulă din organismul tău.

– Așa... Și?

– Uneori, schimbările vin dinăuntrul nostru. Noi le alegem, așa cum ne-am alege o nouă tunsură, cine știe ce alt lucru sau cum ne-am decide să schimbăm decorul unei încăperi. Noi le controlăm până la un anumit punct. Alteori, ele vin dinafară. Nu le controlăm. Cum ar fi un cutremur sau un accident de tren... nu e deloc alegerea noastră. Înțelegi ce vreau să spun?

– Cred că da, am dat eu din cap. Nu eu am ales schimbarea care s-a produs în viața mea, asta e sigur. A fost luată o decizie pentru mine.

– Aceasta este nesiguranța de care vorbeam, a continuat Joe. Schimbarea ne poate face să ne simțim nesiguri, în special aceea pe care nu o alegem noi înșine. Așa cum nu avem controlul și ne temem pentru ce s-ar putea întâmpla în vii-

tor. Dar știi ce? Uneori, lucrurile se schimbă cu un motiv. Ca să mergem mai departe, ca să ne ajute să creștem și să ne bucurăm mai mult de această călătorie care este viața. Poate că nu percepem lucrurile întotdeauna așa, este adevărat.

– Eu simt că, pentru mine, călătoria se desfășoară cumva înapoi. Nu am sub nicio formă cum să învăț ceva acolo unde sunt. Nu se întâmplă nimic. Singurele cărți din apartamentul mătușii Esme sunt cartea de telefon și Pagini Aurii. Mie îmi plac foarte mult cărțile și, în vechea mea casă, erau peste tot, în fiecare cameră. Nu am nici cu cine să vorbesc, parcă aș trăi în vid. Mi-aș dori doar să fiu înapoi acasă și totul așa cum era.

– Nici acolo n-o să mai fie la fel, să știi. Lucrurile trebuie să se fi schimbat și cu vechile tale prietene, cu vechea casă, cu fosta școală. Au mers mai departe, n-au stat pe loc. Nimeni și nimic nu scapă de schimbare.

– Poate. Dar măcar simțeam că aparțin acelui loc, oamenii mă știau și țineau la mine.

– Mă ai pe mine acum, a zâmbit Joe. Protector timp de o lună. O să te ajut. O să te ajut să vezi lucrurile la scară mare.

Nu voiam să-l rănesc, așa că i-am zâmbit și eu.

– Da, desigur, așa cred. Totuși, nu e la fel ca și cum l-aș avea pe tata sau pe doamna Wilkins, fosta noastră menajeră, sau pe vechile mele prietene.

– Știu, știu, m-a privit Joe înțelegător.

Apoi, fața lui s-a destins iarăși într-un zâmbet larg:

– Știi ce înseamnă Jupiter?

– Planeta bunei dispoziții și a comunicării, nu? Știam asta pentru că verificasem la bibliotecă, în pauza mare.

– Așa e, a încuviințat Joe. Dar cuvântul vine din greacă, *Diu Pater*. Jupiter. Părinte spiritual. Sunt un fel de părinte spiritual.

– Dacă zici tu așa, Joe... l-am aprobat eu.

– Nu pari prea încântată.

– Scuză-mă. A fost o zi grea. Nimic nu a mers așa cum am sperat și acum am impresia că sunt oarecum blocată.

– Ah... Dar viața este așa cum o faci tu, Danu. Așa cum zice vorba aia... Dacă viața îți oferă lămâi, atunci, fă limonadă.

Am început să râd, spre amuzamentul lui Joe.

– De fapt, chiar aș *putea* să fac asta, am zis eu. Lămâile sunt unul din puținele lucruri pe care mătușa Esme chiar le are în frigider! Ea nu cumpără niciodată mâncare, nu gătește și nu face niciunul dintre lucrurile normale care fac o casă să semene cu un cămin.

– Există un început pentru orice lucru. Fă limonadă. Îți place limonada?

Am dat din cap că da.

– Atunci, fă, m-a îndemnat Joe. Asta este ceea ce trebuie să înveți, scumpa mea Danu. Ai primit mesajul meu mai devreme?

– În care mă chemai la ceai? Da.

– Nu, cel de dinaintea lui.

– Cel de la Reindeer Nebu sau cam așa ceva?

– Reinhold Niebuhr. „Dă-mi seninătatea să accept lucru-

rile pe care nu le pot schimba, curajul de a le schimba pe cele pe care pot să le schimb și înțelepciunea de a putea să fac diferența între ele."

– Am crezut că era greșeală, că trebuia trimis altcuiva.

– Nu, eu l-am trimis. Ca să te fac să te gândești. Ascultă, Danu. Dacă nu ești mulțumită cu ceea ce ți-a dat soarta, atunci, fă ceva în legătură cu asta. Ai două opțiuni – stai îmbufnată sau zâmbești. Te scufunzi sau înoți.

– Astea sunt patru opțiuni...

– Înțelegi ce vreau să spun... a adăugat Joe.

– Dar chiar am *încercat* să fac ceva. Am încercat să fac în așa fel încât să fiu exmatriculată, ca să mă duc acasă.

– OK, a spus Joe. Hai să începem de aici. Acasă. Pare important pentru tine.

– Este. A fost.

– Asta pentru că ai în astrogramă numeroase caracteristici din Rac.

– Da, am văzut, ascendent în Rac. Dar credeam că sunt Săgetător.

– Ești, a zis Joe. Ca semn solar, ești Săgetător, dar ascendentul tău este în Rac.

– Nu înțeleg, l-am anunțat eu.

– Astrologia înseamnă mult mai mult decât să fii, pur și simplu, un semn zodiacal. Da, semnul tău solar este Săgetătorul, dar ești influențată și de poziția Lunii la naștere, de poziția lui Venus, a lui Neptun și a tuturor celorlalte planete. Ele sunt zece și toate îți influențează astrograma în di-

verse moduri. În a ta există o puternică influență a Racului. Căminul este foarte important pentru Raci, de aceea nu ți-a plăcut să fii dezrădăcinată.

– Mie-mi spui, am răspuns eu, în timp ce-mi sorbeam tacticos ciocolata.

– Ca Săgetător, îți place spațiul. Este semnul care apreciază cel mai mult spațiul, așa că, dacă ești închisă într-un apartament minuscul, nu e de mirare că te simți îngrădită.

– Ai mare dreptate. De aceea vreau să mă duc înapoi, în vechea mea casă. Era o groază de spațiu acolo.

– Ce s-a întâmplat cu casa? a vrut Joe să afle.

– E închiriată unei alte familii.

– Deci nu te poți duce înapoi, nu-i așa?

– Cred că nu, am dat eu din cap, dar trebuie să existe și alte opțiuni.

– *Întotdeauna* există și alte opțiuni, a răspuns Joe. Întotdeauna. Hai să ne gândim puțin.

– OK.

Începea să-mi placă de Joe din ce în ce mai mult. Era primul adult din ultima vreme care chiar mă lua în serios. Părea să înțeleagă de ce eram nefericită și asculta ce aveam de spus.

– Așadar, acasă, a continuat el. Important. Da. Ce făcea ca acasă să fie acasă?

– Era locul în care se aflau animalele mele și ele erau tot timpul fericite să mă vadă când mă întorceam de la școală sau de altundeva. În preajmă erau mereu oameni. La fel, tot timpul mirosea a ceva bun. Simțeam căldura. Peste tot

erau cărți. Aveam o grădină imensă, iar pe masă se aflau mereu flori proaspete. Și chiar dacă tata nu era acolo în fiecare zi, știam că este undeva, în apropiere.

– Bun. Așa, l-am auzit pe Joe. Hai să ne gândim! Pe care dintre aceste elemente crezi că le-ai putea aduce unde te afli acum?

– Umm... Pe niciunul. Nu cred... Nu mi-aș putea ține animalele aici. Ele au nevoie să se plimbe prin grădină și, pe de altă parte, au alți proprietari acum.

– Dar dacă ți-ai lua alte animale? a întrebat Joe.

– Tot ar avea nevoie să iasă în grădină. N-ar fi corect față de ele.

Joe părea să fie de acord.

– În afară de peștii de acvariu. Ți-ai putea lua niște peștișori.

– Cred că da. Dar... Umm... Nu. E mai mult apartamentul mătușii mele și nu cred că ei i-ar plăcea prea tare. Ea apreciază confortul minimal – nimic pe pereți, fără brizbizuri, fără tablouri și, în mod cert, fără pești! În apartament miroase cumva a... spital, nu un miros ca de casă normală.

– Petrece multă vreme în apartament?

– Nu.

– Hmmm, a spus Joe. Poate că nici ea nu-l găsește prea primitor. Poate că și *ei* i-ar plăcea să vadă pe cineva încântat de sosirea ei acasă. Cum o întâmpini de obicei?

Am încercat să-mi amintesc majoritatea dăților în care venise acasă. De obicei, eram deja în pat, dormind, sau

mormăiam ceva de pe canapea, nu vreun salut special de bun venit. Dar nici ea nu era tocmai Domnișoara Ce-Mă-Bucur-Să-Te-Văd, atunci când se întorcea. De obicei, avea ceva de criticat înainte să apuc eu să spun bună, bună dimineața, bună seara sau orice altceva. Cred că amândouă aveam de învățat foarte mult.

– OK, hai să ne întoarcem la informațiile primare, a continuat Joe. Spuneai ceva despre miros de mâncare. Miros de prăjituri coapte în cuptor. Da, și mie îmi plac. Ce-ar fi să faci și tu câteva? Învață să gătești, pot să-ți dau un vraf de rețete ușoare.

S-a ridicat și s-a dus să scotocească în spatele tejghelei, de unde a apărut cu un morman de hârtii.

– Uite... niște rețete ca să le încerci.

– *Eu*? – Să gătesc? Niciodată.

– Ai încercat vreodată?

– Nu chiar.

– Ei, vezi? Ai renunțat chiar înainte de a încerca. Deci asta este alegerea ta. Ratato!

– Ratată? Mi-ai spus *ratată?*

Joe a încuviințat din cap.

– Da. Ratată. Ai renunțat înainte să încerci. Singurul lucru pe care *ai putea* să-l schimbi, dar tu, da, *tu* ai ales să n-o faci.

– Dar nu am decât treisprezece ani.

– Și? În ce carte scrie că trebuie să ai o anumită vârstă ca să gătești? Și oricum, o să faci treisprezece ani *de-abia la anul.* Ți-am văzut astrograma. Ești o fire aventurieră și

curioasă. Ai putea fi probabil o bucătăreasă excelentă. Fă o încercare. Care este mâncarea ta preferată?

– Adică... mâncarea pentru care aș face moarte de om?

Joe arăta un pic perplex.

– Moarte de om?

– Da. Dacă ai ști că ar fi ultima ta masă din viață și nu ar trebui să-ți faci griji pentru calorii sau colesterol sau pentru alte chestii la care se tot gândesc adulții, ce ți-ar plăcea să mănânci?

– Ah, simplu. Mi-ar plăcea lasagna cu multă brânză și înghețată de vanilie făcută în casă, cu un purcoi de sos de zmeură.

– Bună alegere, am spus eu.

– Dar se presupunea că *eu* trebuie să te întreb pe tine ce ți-ar plăcea, a început să râdă Joe. Deci... pentru ce ai face tu moarte de om?

– Pentru chipsuri. Unele mari și grăsuțe. Și niște maioneză în care să le moi. Apoi, niște brioșe cu ciocolată, cum făcea doamna Wilkins. Doamne, ce dor mi-e de prăjiturile ei... Era bună, ce mai încoace și-ncolo. Prăjitură cu morcovi, cu banane, cu vanilie, cu migdale.

– Biata Danu! Fără prăjituri. Vai de mine, sărmana de mine, s-a pus Joe pe oftat.

– Să știi că n-a fost ușor... am încercat eu să spun, dar imediat, mi-am dat seama că voia doar să mă necăjească.

– Hmm... făcu Joe. Mă tem că nu am nici cea mai mică înțelegere. Ai fi putut să mănânci prăjiturile doamnei Wil-

kins în fiecare seară dacă voiai, iar, în plus, s-o servești și pe mătușă-ta cu câteva. În schimb, tu te-ai tot smiorcăit, ca o plângăcioasă ce ești. Penibil. Dar... este numai alegerea ta.

– Hei! Dacă tot ești tu protectorul meu, nu ar trebui să fii ceva mai *drăguț* cu mine?

– Dar sunt drăguț. *Asta* înseamnă să fii drăguț. Îți spun că sunt o mulțime de lucruri în viața ta pe care ai putea să le schimbi, începând de la prăjituri. Ești prea slabă, ar trebui să mănânci mai mult. Îți plac prăjiturile bune. Coace-le *tu,* nu ești proastă. Atunci... ce te oprește?

Am simțit cum un val de mânie mi se ridică din stomac până în gât. *Nu înțelegi,* mi-am spus eu în gând, dar, imediat, în minte mi-a venit imaginea cu mine plângăcioasă, despre care vorbise Joe, și orice sentiment de mânie mi s-a evaporat pe dată. Nu-mi venea în minte absolut niciun motiv pentru care n-aș fi făcut ce îmi sugerase el. Ceea ce îmi spusese chiar mă atinsese. Era alegerea mea: să stau îmbufnată sau să zâmbesc, să mă scufund sau să înot și mai puteam să adaug – să mor de foame sau să gătesc. Da... aș putea să fac asta. Aș avea și eu o ocupație, să știi... *Chiar aș putea să-i scriu doamnei Wilkins, ca s-o întreb de rețetele ei.* Da, ar fi măcar un fel de început. Aș putea chiar să coc ceva pentru morocănoasa mătușică Esme.

Când Joe s-a dus înapoi la tejghea ca să-și mai servească niște clienți, eu am aruncat o privire peste rețetele pe care mi le dăduse. Și, pe măsură ce citeam, m-am gândit: s-ar putea să nu fiu nevoită să-i scriu doamnei Wilkins până la

urmă. Rețetele acelea păreau chiar foarte ușoare. La puțin timp, Joe s-a întors.

– Îi vezi pe cei de colo? m-a întrebat el.

Am privit pe furiș la un bărbat și la o femeie care intraseră și luaseră loc la masa de la fereastră. Ea era înaltă și fermecătoare, cu un păr lung și blond, iar el arăta ca un tânăr poet drăgălaș, cu o coamă de păr ondulat până la umeri. Amândoi degajau ceva special, o energie care te făcea să vrei să te holbezi la ei.

– Da.

– Venus și Mercur. Îți amintești ce ți-am spus despre toate planetele care se regăsesc aici în formă umană?

Ah, Doamne, m-am gândit eu. *Iarăși bate câmpii și tocmai când începuse să mi se pară că ne înțelegem așa de bine și că este sănătos măcar un pic.* M-am decis că cel mai bine era să-l tratez cu umor și să merg mai departe tot așa.

– OK, am răspuns eu. Cei doi de acolo sunt Venus și Mercur?

Joe a dat din cap că da.

– Este important să înțelegi. Te-ai prins că fiecare semn din zodiac are o planetă care-l guvernează, nu?

– Da. Și imediat am scos lista pe care mi-o trimisese și pe care o printasem, cea cu horoscopul meu. Uite lista.

– Și mai înțelegi că planeta care guvernează este un fel de protector.

– Da. Părinte spiritual, *Diu Pater*, protector, am zis eu.

– Da, cam așa ceva...

Expresia lui Joe era serioasă și scoase chiar și un oftat.

– Nu, Danu. Cred că tu îți bați joc de mine. Mă crezi cam nebun. Nu cred că ai prins ideea cu adevărat.

– Ce idee n-am prins?

– Că protectorii se află *aici*, pe această planetă.

N-am mai putut să mă abțin și am izbucnit într-un râs zgomotos.

– Scuze, scuze, Joe. Dar *chiar* sună nebunesc. Ce spui tu este că extratereștrii se află printre noi. Adică... *helloooo*, planeta Pământ către Jupiter. Cred că te-ai uitat cam prea mult la filme SF.

Joe arăta derutat.

– Eu nu mă uit la TV. Îți spun adevărul. Ți-am mai zis, trebuie să gândești în perspectivă, Danu.

– OK. Și cum sunt recunoscuți acești protectori? Au vreo strângere de mână secretă sau altceva de genul acesta?

– Mulți oameni nu apucă să-și întâlnească vreodată protectorul. Numai cele alese să fie Fetele Zodiacului. Și până și unele dintre acestea aleg să nu dea importanță.

Și pot să-mi dau seama și de ce, mi-a trecut mie prin cap.

Joe arăta foarte demoralizat, de parcă l-aș fi jignit, nu alta.

– Tu chiar vorbești serios, nu-i așa, Joe?

– Desigur.

– Și tu ești protectorul meu?

– Da. Ți-am *zis* doar: Jupiter pentru Săgetător.

– Tu-mi spui că ești manifestarea vie a planetei Jupiter și că te ocupi de un fast-food cu delicatese.

– Ăsta este adevărul, Danu, a încuviințat el din cap.

Eram hotărâtă să nu mai râd iarăși, iar el arăta atât de recunoscător, încât nu mai voiam să-i calc sentimentele în picioare, indiferent cât de nebunești păreau ideile lui. Era în mod clar inofensiv și plin de intenții bune.

– Bun... Și ceilalți ce fac?

– Asta e ceea ce încerc să-ți spun, a continuat Joe. De fapt, el este fiul meu, Hermie sau Mercur. Grecii îl numeau Hermes, ceilalți îl numesc Mercur. Lucrează pentru o companie numită *Mercury Communications,* ca mesager pe o motoretă.

Făceam mari eforturi să urmăresc totul.

– Și, lasă-mă să ghicesc, Nessa se ocupă de magazinul de pește și cartofi prăjiți.

Joe începu să râdă zgomotos, atrăgând vreo câteva priviri înspre el.

– Nu, nu fi ridicolă!

Am răsuflat ușurată. Mă tachinase doar. Nici el nu credea până la urmă nimic din ce zisese.

– *Neptun* îl conduce, a adăugat el. Cred că l-ai cunoscut în treacăt. Bătrânelul acela excentric, cu barbă albă. Uneori e cam morocănos.

Ah, merit o palmă. Joe chiar credea ce spunea. *Bietul om,* m-am gândit eu, *în mod cert țicnitul-șef...*

– Ooookeeeiii, am zis eu. Așadar, Neptun conduce magazinașul. Hmmm... hai să mai alegem unul din listă. Uite: Vărsătorul, guvernat de Uranus. Așadar... ce face Uranus?

– Uri. L-ai cunoscut. Se ocupă de magazinul de efecte magice.

Oau, o fi Joe din comitetul țicniților, dar are o imaginație tare bogată, mi-am zis eu.

Mi-am aruncat iarăși privirea pe listă.

– Iar Pluto guvernează Scorpionul. Deci... Pluto?

– E designer de interioare, mi-a răspuns Joe. Stilist. Face tot felul de transformări.

– Saturn?

– Ah, Saturn... Marele șef. El te învață câteva lecții extrem de importante în viață. El este conducătorul. Domnul Cronos.

– Luna?

– Oh, asta o să te las s-o afli singură, mi-a spus Joe. Și, dacă îmi amintesc eu bine astrograma ta, vei avea o întâlnire cu ea foarte curând.

– Minunat, am făcut eu, dând să mă ridic și să plec. De-abia aștept.

E timpul să mă duc acasă, mi-am zis eu. Așa. Deci Saturn era conducător, iar Neptun se ocupa de chioșcul de pește și cartofi. Se confirma. Joe era dus. Complet nebun. Dar nebunia aceea a lui îmi dădu deodată o excelentă idee pe care s-o pun în aplicare la școală.

Capitolul șapte
Luna(tica)

Marți la prânz aveam stabilită întâlnirea cu psihologul școlii. Eram pregătită. Planul A nu funcționase, dar începusem deja să elaborez planul B, aseară, în drum spre casă, după ce mă întâlnisem cu Joe.

Numai tu ești îndreptățită să decizi ce se va întâmpla cu viața ta, îmi spusese el. *Bine,* m-am gândit eu. Opțiunea mea numărul unu era să fac pași din școala asta și, fără să-și dea seama, recomandându-mi să merg la psihologul școlii, doamna Richards îmi pusese la dispoziție calea cea mai facilă prin care să duc la îndeplinire acest plan. Urma să mă prefac că eram complet țăcănită. Dusă cu pluta. Nebună de legat. Aveam să obțin mult dorita exmatriculare pe probleme mentale. Dacă nici măcar asta nu l-ar fi adus pe tata acasă ca vântul din cimitirul lui de pe coclauri, nu știu ce altceva ar fi putut.

Stăteam și așteptam în fața biroului, pregătindu-mi un pic reprezentația. Va trebui să fiu puțin fonfăită și, din când în când, să scot horcăieli ciudate, de animal. Îmi voi încrucișa ochii, mă va apuca tremuriciul din senin, voi

șchiopăta, îmi voi mușca degetul arătător. Ah, și să nu uit... o să scuip. Dacă nimic din toate astea nu va da roade, atunci voi recunoaște că nu sunt bună de nimic.

După vreo cinci minute petrecute în anticameră, recapitulând ceea ce speram eu că va fi o reprezentație de Oscar, a venit secretara școlii.

– Poți să intri, Danu, mi-a spus ea. Miss Luna poate să te primească. Prima ușă pe dreapta.

– Umbanga, am răspuns eu și i-am făcut cu ochiul.

S-a uitat la mine ciudat, iar eu am clipit ostentativ și am deschis ușa pe care mi-o indicase.

– Ah! mi-a scăpat când am ajuns înăuntru și am văzut-o pe femeia care mă aștepta. Dumneavoastră sunteți psihologul?

Femeia stătea în picioare lângă fereastră și a încuviințat din cap ușor. Nu era deloc așa cum mă așteptasem eu, deși nici măcar nu știam la ce să mă aștept. La cineva cu o ținută oficială, într-un costum sau așa ceva, ca un profesor sau un manager de bancă. Dar nu la femeia care se afla în fața mea. Pentru o clipă, uitasem chiar să mai fac pe nebuna, pentru că eram prea ocupată să casc gura la ea. Arăta a artistă sau, mai degrabă, a țigancă, avea părul cărunt ondulat, un pandantiv-semilună la gât, la urechi cercei în formă de steluță și purta o bluză de mătase argintie, care se asorta cu părul. Părea o sirenă rătăcită, căreia îi crescuseră picioare și eșuase la mal. Așteptam să zică ceva, să-mi ofere un pretext de a-mi începe reprezentația,

dar ea tăcea. Stătea pur și simplu acolo, holbându-se pe fereastră, la cer. După ceva vreme în care nu-mi dăduse absolut nicio atenție, începusem să mă întreb dacă măcar avea idee că eram acolo.

– Îhm, îhm! am tușit eu.

S-a întors și s-a uitat la mine, dar tot n-a zis nimic.

– Sunt Danu. Programarea de la ora unu. Dementa s-a prezentat la apel! Raportez, doamnă! am salutat eu ca în armată, apoi am început să latru ca un cățel.

Nicio reacție. Doar că se uita la mine. Apoi și-a întins brațele și a început să se legene într-o parte și-n alta, în față și în spate. *Să-mi trag una, ce-o mai fi și asta?* m-am mirat eu. Am lăsat-o să-și facă numărul, apoi s-a oprit și s-a așezat. Arăta de parcă îi venea să plângă dintr-o clipă în alta.

M-am așezat și eu, vizavi. Ea s-a întins până la masă, a luat un șervețel și și-a suflat nasul.

– Hmm... n-aveți de gând să spuneți nimic? am întrebat eu. Să luați notițe? Să-mi dați vreun sfat?

– Nu, a răspuns ea, trăgându-și nasul.

Am stat așa, în liniște, încă ceva timp, apoi curiozitatea m-a dat gata.

– Ahm... N-ar trebui să faceți ceva? Să spuneți ceva înțelept?

Ea și-a ridicat ochii de-un albastru metalizat înspre mine și am auzit-o:

– Ce? Oare ce aș putea să spun *eu?*

– Nu știu. Dar nu e obligația dumneavoastră *să știți* ce să spuneți sau să faceți?

Ochii i s-au umplut deodată de lacrimi.

– Hai, spune-o. Asta e tot? Uneori, tot ce vreau este să fiu lăsată doar *să exist.* Este așa de bine să te lași purtată de val...

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus din nou la fereastră, unde și-a lăsat capul într-o parte și a început să privească spre cer.

– Știi, Danu, uneori mă gândesc... *Oare asta e tot?* Trebuie să mai fie și altceva. Altfel, ce sens ar avea?

Apoi, spre marea mea uimire, a început să danseze. Un gen de dans hippie, exuberant, ca acelea de când eram noi prin școala primară și vreun profesor superentuziast se trezea: „Toată lumea să-și imagineze că e un copac, că brațele voastre sunt ramuri și că vă legănați, bătuți de briză. Haideți cu toții..."

M-am uitat la ea cu gura căscată timp de câteva secunde, apoi mi-a picat fisa. *Ah, da, acum m-am prins. Încearcă să pară mai nebună decât mine. Îhî... nu e proastă deloc. Știa cu ce scamatorii aveam să mă prezint și acum încearcă să fie mai tare. Aha! Am înțeles și n-am de gând să mă dau bătută.*

M-am ridicat și m-am alăturat dansului ei tralala. Și eu puteam să dansez ca o mică țăcănită.

– Da, da. Hai să fim copaci, am zis eu și mi-am mișcat brațele în aer, apoi mi-am îndoit genunchii. Să ne

lăsăm bătute de vânt, așa, așa... La la la la la la la la la laaaaaaaaaaaaaa.

– Nu copaci, a răspuns ea, țopăind în jurul camerei. Apă. Dansează precum apa, revarsă-te-n șuvoaie... Așa... fluxul și refluxul. Lasă-te purtată de val, Danu, nu te opri.

Cred că făcuse ceva cursuri de consiliere ad-hoc, unde te învață o nouă abordare față de copiii mai dificili. *Bine, dacă așa vrei,* mi-am zis eu și i-am urmat întocmai exemplul.

– Apă. Val. Exact. Pot și eu, am spus și mi-am schimbat dansul copacului în dansul mării, care era destul de asemănător, constând în mișcări șerpuitoare ale șoldurilor și unduiri ale brațelor în aer.

Am dansat prin cameră timp de câteva minute, ca niște hipioate ieșite din minți, apoi ea s-a urcat pe unul dintre scaune.

– Dacă mă întind destul de mult, pot ajunge la stele.

Doamne-Doamne, m-am gândit eu când mi-am dat seama că nu arăta nici cel mai mic semn că ar vrea să renunțe. *Dacă e dusă pe bune? De fapt...*

– Scuzați-mă, doamnă, dumneavoastră chiar sunteți psihologul școlii? am întrebat eu.

– Sunt și nu prea, mi-a răspuns ea, uitându-se de sus la mine. Nu cred că ar trebui să ne definim prin ceea ce facem. Ce zici? Tu spui despre tine că ești doar o școlăriță?

– Nu, la naiba! Sunt mult mai mult de atât.

– Ei, vezi? Atunci, nu mai pune întrebări stupide.

– Bine, am zis eu și m-am așezat, încercând să-mi dau seama care trebuia să fie următoarea mea mișcare.

Miss Luna s-a dat până la urmă jos de pe scaun și s-a așezat pe canapeaua din fața mea.

– Așa, a concluzionat ea.

În sfârșit, am răsuflat eu ușurată. *A terminat cu spectacolul și cu încercările de a părea mai nebună decât mine și acum putem să trecem la treabă.*

– Așa...

Dar imediat a izbucnit în lacrimi. Mai întâi, câteva suspine, iar apoi, pieptul a început să i se zguduie. Și nu se mai oprea. *Oau, tipa asta e chiar țăcănită! N-are toți boii acasă!*

I-am dat repede o cutie cu șervețele.

– Pot să vă ajut cu ceva, Miss Luna? Să chem pe cineva?

– Ah, nu, nu.

A continuat să suspine, dar a luat un șervețel.

– Te rog... te rog să nu zici nimănui... numai că nu sunt în apele mele azi... Și te rog să-mi spui Selene, nu Miss Luna. Sună prea bătrânesc.

– Ah, bine. Selene. N-o să spun nimănui, promit. Acum... n-ai vrea să-mi povestești ce s-a întâmplat? Nu cred că poate să fie atât de grav.

Selene sau Miss Luna s-a întins pe canapea, și-a scos pantofii și a început să-mi spună cum se simțea și cum nu era deloc ușor pentru ea să fie atât de afectată de creșterea și descreșterea lunii.

– La fiecare două zile, luna își schimbă fazele, a spus ea cu un suspin. Dacă nu crește, descrește, apoi e lună plină, ultimul pătrar și lună nouă. N-am nicio clipă în care să mă relaxez și eu!

N-aveam nici cea mai vagă idee despre toată pălăvrăgeala asta, dar am ascultat răbdătoare. Cu cât ascultam mai mult, cu atât rezulta că se confrunta cu aceeași problemă existențială ca și mine. Nici ei nu-i plăceau schimbările bruște. Nu știam ce ar fi trebuit să-i spun, dar faptul că vorbea părea să-i facă bine, așa că am lăsat-o să continue. Din când în când mai interveneam, cu câte o chestie de genul: „Oh, oh. Și ce părere ai despre asta?"

Când ora s-a sfârșit, „psihologul" meu se calmase. Aruncă o privire la ceas.

– Ah, timpul s-a scurs, a spus ea. Îți mulțumesc foarte mult, ai fost extraordinară! Mă simt... cum să spun... mai veselă.

– A fost plăcerea mea, am răspuns eu și m-am ridicat să plec. Cheamă-mă oricând simți nevoia să vorbim.

– Mulțumesc muuuult, a zis Selene. Așa o să fac.

Și atunci, totul mi-a devenit clar. Fluxul și refluxul. Creșterea. Descreșterea. Fazele Lunii. Joe mă avertizase că s-ar putea să am o întâlnire cu Luna. Să se fi referit la Miss Luna?

– Hei, nu cumva îl cunoști din întâmplare pe Joe Joeve, de la magazinul de delicatese?

Selene făcu semn din cap că îl cunoștea.

– *Diu Pater*. Părintele spiritual. Desigur. Toată lumea de pe-aici îl cunoaște.

– Și... hmpf... nu cumva crezi că tu ești Luna, nu-i așa?

Începu să râdă, de parcă aș fi spus ceva cu-adevărat caraghios, iar apoi încuviință iar.

– Bineînțeles că asta cred, pentru că asta sunt. Dar cum de ți-ai dat seama?

– Joe m-a anunțat că în horoscopul meu se spunea că astăzi voi avea o întâlnire cu Luna. Totuși, nu mi-am dat seama ce a vrut să zică. Adevărul e că-mi spune o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg.

Selene mi-a zâmbit atunci cu toată fața.

– Desigur! Ești una dintre Fetele Zodiacului! Ești, nu-i așa?

– Fata Zodiacului, Regina din Sheba sau o găină nebună. Încă încerc să mă decid.

Selene mi-a aruncat o privire perplexă.

– Cum?

– OK, am zis eu. Hai să spunem că... dacă tu crezi că ești Luna, atunci sunt și eu Fata Zodiacului. *Oare câte-or fi în clubul ăsta?* mi-am dat ochii peste cap. Ceea ce-mi povestise Joe despre oamenii care se credeau planete începuse să aibă sens. Cu siguranță, făceau parte din vreun club de astrologie și, atunci când s-au înscris, fiecare a primit câte un nume de cod – de pildă, tu ești Luna, tu ești Marte, iar eu sunt Venus –, așa cum altora le plăcea să se îmbrace după personajele lor preferate.

Prietena mea Jane era fan înrăit Harry Potter și făcea parte dintr-un club în care toată lumea se îmbrăca precum personajele din cărți. Jane trebuia să fie Hermione Granger la fiecare două sâmbete. Așadar, Joe, Miss Luna, Hermie și ceilalți nu erau o adunătură de nebuni. Doar un pic excentrici. Asta era tot.

– Am crezut că ești deosebit de perceptivă, a zis Selene. Cei mai mulți dintre elevii de aici nu pot vedea ce se află în fața lor. Dar tu poți. Trebuia să-mi dau seama că ești o Fată a Zodiacului. Acum încep să înțeleg totul.

Doar puțin, m-am gândit eu, ridicându-mă ca să plec. Miss Luna este una dintre membrele unui club ciudat, alături de alții cărora le place să creadă că sunt planete. De ce nu? Măcar îmi făceau viața ceva mai interesantă și eu mă simțeam deja un pic mai bine după sesiunea de consiliere. Poate că terapia „dansează ca marea" aplicată de Miss Luna avea, până la urmă, un grăunte de sens.

Capitolul opt

Prăjituri

Ce zi nebună, m-am gândit eu, în timp ce intram în casă. M-am dus în bucătărie, să-mi las lucrurile pe dulap. Cugetasem îndelung la ceea ce îmi spusese Joe ultima oară când ne văzuserăm – dacă vrei să ai un cămin adevărat, trebuie să ți-l faci singur. Iar citatul despre cum să știi ce puteai schimba și ce nu îmi era mult mai clar după ce vorbisem cu el. Odată ce mi-a explicat Joe, a părut foarte evident și nu știu cum de nu mă gândisem la asta mai înainte. OK, poate că nu puteam schimba faptul că trebuia să locuiesc aici o bună bucată de vreme și poate că nu puteam face nimic în legătură cu mersul la școala cea nouă, dar puteam schimba felul în care trăiam alături de mătușa Esme. Puteam să fac din apartamentul ei rece și neprimitor un loc care să aducă ceva mai mult cu „acasă" și, așa cum îmi sugerase Joe, aveam să încep gătind ceva. Vizitasem magazinul domnului Patel și cumpărasem toate ingredientele pentru a face niște prăjituri delicioase. Prăjiturile cu ciocolată erau preferatele mele, așa că luasem un baton mare de ciocolată amăruie, unt, făină, zahăr, lapte, zahăr vanilat, nuci și cireșe.

M-am uitat pe rețeta pe care mi-o dăduse Joe și, așa cum era indicat acolo, am aprins cuptorul la 190 de grade Celsius.

Am înșirat pe masă toate ingredientele, în ordinea în care aveam nevoie de ele, apoi am început să mă uit după o tavă. Nimic. Am deschis dulap după dulap, dar nu era mare lucru în ele, în afară de vreo două farfurii, două boluri, trei căni, două pahare de vin, două pahare de apă și o cutie cu cereale pentru micul dejun. M-am dezumflat deodată, dat fiind că de-abia așteptam să văd cum o să mă simt în calitate de bucătar-șef. Eram pe punctul de a închide cuptorul, când am mai observat un sertar la baza aragazului. L-am deschis și, din fericire, am găsit în el câteva forme de copt și chiar și o tavă. Toate erau nou-nouțe și imaculate. *Cred că au venit la pachet cu apartamentul,* mi-am zis eu. Mătușa Esme nu s-ar fi dus nici într-o mie de ani să ia ceva pentru mâncare.

Mi-am mai trecut o dată rapid în revistă toate ingredientele și m-am pus pe treabă.

Când, la ora șase, a sosit și Rosa cu cina mea, a adulmecat mirosul și a rămas plăcut impresionată.

– Faci mâncare? m-a întrebat ea.

– Mâncare, da, am dat eu din cap. Prăjituri. Sunt aproape gata. Vrei să guști?

A dat din cap în semn că nu înțelegea, așa că am mimat că mănânc și am arătat spre bucătărie. Atunci, ea a făcut semn că da, voia.

Prăjiturile mele erau aproape gata, urmasem instrucțiunile ca la carte, așa că, judecând după mirosul de ciocolată topită, se părea că totul avea să iasă cum trebuie. Mai-mai că nu-mi venea să cred cât de bine îmi făcuse această încercare culinară. Îmi amintea de vremurile în care eram acasă, ajutând-o pe doamna Wilkins, iar timpul zburase. De obicei, orele de după școală, când mă întorceam acasă, erau cele mai rele, căci atunci mă simțeam foarte singură, dar, de data aceasta, fusesem atât de ocupată, încât de-abia îmi dădusem seama că eram singură.

Rosa a venit și s-a oprit în ușa bucătăriei, iar eu am arătat înspre cuptor, mi-am încrucișat degetele și mi-am compus o față nerăbdătoare. Ea a început să râdă.

– Miroase bine.

Când ceasul cuptorului a sunat, am deschis ușița și am scos tava cu prăjituri. Crescuseră mult și arătau perfect. Rosa m-a aplaudat, iar eu i-am mulțumit printr-o mică reverență.

Era plăcut să mai fie cineva în bucătărie. Al doilea vizitator pe care îl aveam în decursul aceleiași săptămâni. M-am uitat la Rosa și am arătat spre ceainic.

– Vrei și un ceai?

Ea a dat din cap că da și a zis:

– Mulțumesc ție!

Am făcut și ceai, iar când prăjiturile s-au mai răcit, le-am pus pe un platou și le-am dus în living. Rosa a venit după mine, dar tot ezita să se așeze.

– Te rog, am spus eu, arătându-i că trebuia să ia loc.

S-a așezat pe marginea canapelei, a luat o prăjitură și a gustat.

– Foarte foarte bune, mi-a zâmbit ea.

Am luat și eu una s-o gust. Era bună. Ciocolata amăruie se topise exact cum trebuia, într-un sirop delicios, concentrat în mijlocul fiecărei bucățele. Ce minunăție!

Cum stăteam noi și ne delectam, mi-am dat seama că eu și Rosa nu schimbaserăm mai mult de două-trei cuvinte în tot timpul de când venea aici. Eram așa de pornită pe tata și pe mătușa Esme, încât mă răzbunasem oarecum și pe ea. Dar nu era vina ei, așa că trebuia să recuperez timpul pierdut. Nu vorbea prea bine engleză, deci eram sigură că și ea se simțea înstrăinată din când în când.

– Unde locuiești, Rosa? am întrebat-o eu. Am arătat înspre ea și apoi am mimat ca și cum m-aș fi dus la culcare.

– Ah, a făcut ea. Dormit. Eu dorm... și a arătat pe fereastră, în direcția apartamentelor de deasupra magazinului domnului Patel, din colț, de pe partea cealaltă a piațetei.

– Și casa ta?

S-a uitat la mine întrebătoare.

– Casă, am repetat eu. Familie. E și familia ta acolo?

N-a înțeles, așa că mi-am deschis geanta și am scos o fotografie cu mine și cu tata, făcută în grădină, cu o vară în urmă.

– Familie. Eu, tata, am spus.

Chipul ei s-a întristat deodată și a scuturat din cap.

– Nu. Nu familie aici. Familie... Polonia.

I-am făcut semn că înțeleg.

– Ai prieteni aici?

– Verișoara Halina. Doamnă drăguță. Muncesc aici ea. Văd nu mult.

Apoi a arătat spre mine.

– Tu? Familie este unde?

– Mama a murit când aveam trei ani, am spus eu, dar Rosa arăta tare nedumerită. Moartă. Caput. Am arătat ca și cum cuiva i s-ar fi tăiat beregata, dar ea tot n-a priceput. Apoi i-am arătat ca și cum cineva fusese împușcat în cap. Însă ea arăta și mai confuză. M-am întins pe podea cu ochii închiși și am mimat că cineva mă înjunghia cu un cuțit. Rosa arăta îngrozită.

– Crimă? a întrebat ea.

Am dat din cap cu putere că nu. Mama fusese bolnavă, dar murise liniștită, în somn. *Poate că ar fi trebuit să mă gândesc la un mod mai subtil de a mima moartea,* mi-am spus eu. Apoi mi-a venit o idee. M-am dus repede în camera mea și m-am întors cu câteva coli de hârtie. Am desenat un bărbat, din câteva liniuțe, care se urca într-un avion.

Am arătat către desen și apoi către fotografia tatei.

– Tata, am zis eu și Rosa a dat din cap.

Apoi am desenat, în același fel, și o femeie aflată sub pământ, cu o cruce deasupra ei. Rosa a dat iarăși din cap.

Cred că înțelesese că mama nu mai era printre noi. Și, la sfârșit, am desenat un băiețel care se afla într-o clădire aproape de mare, citind o carte.

– Fratele, universitate, am zis eu.

– Înțeleg. Universitate, a zâmbit Rosa, apoi a luat și ea pixul și hârtia.

A desenat o mamă, un tată și trei fetițe.

– Surori, a spus. Apoi a desenat niște $$$ și a arătat spre ea. Eu lucrez. Trimit bani.

Am dat și eu din cap. Deci și ea era departe de familia ei. M-am întrebat oare cum era viața ei în Polonia și dacă îi era dor de prieteni și de familie sau dacă avea vreun animăluț. Am desenat un câine, o pisică și un cal. A încuviințat și a desenat două pisici. Arăta foarte tristă atunci când le-a desenat.

Ne-am uitat una la alta și mi-am pus mâna la inimă. Și-a așezat-o și ea pe inima ei. *Ne înțelegem în totalitate,* m-am gândit eu, *chiar dacă nu ne vin toate cuvintele. Și ea este singură.* M-am hotărât brusc să-mi fac timp pentru ea în viitor, când avea să-mi aducă cina. Fusesem atât de egoistă, plângându-mă de familia mea, ca un țânc răsfățat, când, în tot acest timp, și ei îi era la fel de dor de casa și de familia ei.

După ce a plecat, am făcut curat în bucătărie, i-am lăsat o prăjitură mătușii Esme și m-am dus la calculator, să-mi verific e-mail-ul. Era numai unul singur, de la fratele meu, care își amintise până la urmă că existam.

Bună, Danu! Scuză-mă că n-am mai scris în ultima vreme. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva. Ai grijă de tine,

Luke

Pfui, m-am gândit eu. Irecuperabil. E la fel ca tata. Capul în nori și nasul într-o carte. Studiază istoria antică și nu este interesat de nimic sau de nimeni altcineva.

Am scris rapid un e-mail comun pentru Annie, Fran, Bernie și Jane, povestindu-le ce mai făcusem în ultima vreme și, tocmai când mai aveam puțin și terminam, mi-a sunat telefonul-zodiac.

– Bună, Danu! l-am auzit pe Joe. Du-te repede pe site. Tocmai s-a lansat un concurs. Primul răspuns corect câștigă. Și, conform astrogramei tale, Pluto în pătrar intră în a patra casă a ta.

– Îhî... Care înseamnă ce?

– Ah, da. Pluto este planeta transformărilor, iar a patra casă a ta este cea a căminului. Deci pare predestinat ca tu să câștigi, nu? Nu mai pierde timpul. Pa.

Am intrat pe site-ul astrologic și, exact așa cum tocmai îmi spusese Joe, s-a deschis imediat o fereastră care mă invita să iau parte la un concurs.

Răspunde la această întrebare și câștigi o redecorare a casei tale, de la superdesignerul PJ Vlasaova și fantastica lui echipă.

Excelent, m-am gândit eu, *Joe chiar este pe față.* Mai întâi, ideea grozavă cu gătitul și, acum, asta. Dacă voi câștiga o redecorare a casei, mi-aș putea pune un pic

amprenta asupra acestui loc, ca să-l mai înveselesc un pic. Unde mai pui că ar fi și o surpriză pentru mătușa Esme.

M-am uitat să văd care era întrebarea.

Diu Pater este un alt nume pentru... ?

Ala bala portocala, care oare-o fi scofala? m-am gândit eu, în timp ce am completat: Jupiter.

Capitolul nouă

Băieți răi

La școală, restul săptămânii a fost lipsit de evenimente, deoarece m-am hotărât să mă port frumos, iar în clasă mi-am ținut ochii numai în jos. Încă nu mi-am făcut prieteni adevărați, dar, cu siguranță, lumea știe acum cine sunt: fata cu gura mare, care se poartă obraznic cu profesorii. Fata care a pus săpun cu schepsis în baia profesorilor și a făcut apa din piscină roșie etc. Dar nimeni nu știe cine sunt eu de fapt, în spatele tuturor aceste acte de bravură. Sunt tot o fetiță singuratică. Mi-aș fi dorit ca Sushila să fie în clasă cu mine, pentru că, deși are o mulțime de prieteni, întotdeauna se oprește să stea de vorbă cu mine în curtea școlii sau în stația de autobuz.

– Hei, Danu, m-a strigat Marie Marshall, care stă în spatele meu la matematică. Mai ai vreun as păstrat în mânecă?

Am dat din cap că nu.

– Această fază a vieții mele s-a terminat.

– Și ce mai urmează acum? m-a întrebat ea.

– Nu știu sigur, i-am zis eu. S-ar putea să candidez pentru parlament sau să mă înrolez în Legiunea Străină.

Va trebui să-ți găsești pe altcineva să te distreze când orele devin plictisitoare.

Chipul lui Marie a părut jignit pentru o secundă.

– Te întrebam doar, nu e nevoie să fii sarcastică.

Clopoțelul a sunat și ea a fugit să-și ia rămas-bun de la prietena ei. *Ce prostie!* mi-am zis eu. Oare de ce mă rățoisem așa la ea? Încerca doar să fie prietenoasă, iar eu nu i-am dat nicio șansă. Puteam avea o discuție perfect normală despre ceea ce aveam să fac în viitor. Așteptam asta cu mare nerăbdare. Planul meu de exmatriculare nu funcționase, așa că eram gata să trec la Planul C. Mă hotărâsem că nu mai aveam să opun rezistență și nici să mă lupt împotriva destinului. Aveam să mă las purtată de val, așa cum ar fi spus Miss Luna (numai că fără dansul hipiot). Voi încerca să accept situația și s-o îmbunătățesc încetul cu încetul. Joe îmi spusese că depindea de mine să schimb lucrurile și exact asta era ceea ce aveam de gând să fac: niște schimbări... începând cu apartamentul.

Până acum, toate se aranjaseră cum nu se putea mai bine. La vreo două zile după ce mă înscrisesem în concurs, primisem un e-mail în care eram anunțată că am câștigat, iar a doua zi, echipa de redecorare îmi trimisese alt e-mail, întrebându-mă când mi-ar plăcea să vină.

„Lunea viitoare", le-am răspuns eu. „Și trebuie să fie gata într-o săptămână."

Mătușa Esme trebuia să plece la New York duminică seara. Rosa venea să stea cu mine. Aveam ca termen va-

canța, să redecorăm apartamentul până când se întorcea ea. Sincronizarea era perfectă. De-abia așteptam.

După școală, m-am oprit la magazinul soților Patel, să cumpăr niște ingrediente pentru o prăjitură cu morcovi pe care voiam s-o încerc. Mă străduiam să ajung acasă înainte de furtuna prognozată pentru după-amiază. Vântul bătea deja cu putere, iar piața părea încă și mai rece și mai neprietenoasă decât de obicei. În timp ce mă îndreptam către blocul nostru, m-am decis să-i dau un telefon lui Joe, să-l întreb ceva despre rețetă. Mi-am scos telefonul și am format numărul. Mare greșeală. O gașcă de băieți stătea lângă sculptura în formă de bilă din mijlocul pieței. Unul dintre ei mi-a văzut telefonul și i-a dat altuia un ghiont, să se uite în direcția mea. Mi-am dat seama imediat că aveau să-mi facă necazuri.

– Alo, alo? s-a auzit Joe la celălalt capăt al firului. Tu ești, Danu? E totul în regulă?

– Da. Nu. Hm. Trebuie să închid.

Mi-am băgat rapid telefonul înapoi în buzunar. Trebuia să-mi imaginez. Profesorul de educație civică ne avertizase mereu că trebuie să ne ținem obiectele de valoare bine ascunse. Dar era deja prea târziu, mă depistaseră.

Unul dintre băieți îi făcuse un semn discret altuia și se porniseră în direcția mea. O senzație de rău m-a izbit în capul pieptului. Aveau de gând să mă prade. Eram sigură. I-am numărat dintr-o privire. Unu, doi, trei, patru, cinci. *Oare să fug înapoi la magazin,* m-am întrebat eu, *sau să*

încerc să ajung la bloc? Trebuia să mă decid repede. Băieții se îndreptau înspre mine. *Ah, Doamne, Doamne. S-a zis cu norocul meu de Fată a Zodiacului. Telefonul meu Zodiac e gata să mă bage în bucluc.*

M-am uitat încă o dată la ei. Se apropiau tot mai mult. *Să fug sau să mă lupt?* mă întrebam eu, în timp ce teama mi se scurgea prin vine. *Fugi, fugi*, zicea o voce din capul meu. Dar picioarele nu voiau să o asculte. Deodată, ca din senin, undeva în străfundurile mele, teama s-a transformat în furie. Avusesem destul impresia că viața se întorcea împotriva mea. Abandonată de tata, ignorată de mătușa Esme, lăsată pe dinafară de fetele de la școală. Gata! Mă săturasem deja și nu mai aveam de gând să înghit nimic, mai ales de la o adunătură de nătăfleți plini de coșuri, care puseseră ochii pe singurul cadou drăguț pe care mi-l făcuse cineva de secole. *Ripostează!* m-a îndemnat o voce venită din străfundurile minții mele.

Mi-am îndesat telefonul adânc în buzunar, m-am înfipt bine pe-un picior și m-am întors către băieți.

– Voiați ceva?

I-am aruncat cea mai nimicitoare privire copiată de la Asistenta Tortură, de care am fost în stare.

– Dă-ne telefonul tiău, a răspuns un deșirat, care părea șeful.

– Dă-mi telefonul *tău,* am spus eu. *Mie,* nu *nouă,* și *tău,* nu *tiău.* Așa se spune corect, prostovane. Acum, repetă după mine. Dă-mi telefonul *tău.*

Unul dintre băieți a început să chicotească, ceea ce a părut să-l enerveze pe deșirat.

– Termină-te, Bazza, a mormăit el.

– *Termină,* am zis eu și mi-am dat ochii peste cap exasperată. Măi, băieți, pe voi chiar nu v-a învățat nimeni să vorbiți cum trebuie?

Pentru o clipă, băieții au rămas ca înmărmuriți. Părea că nimeni nu le mai vorbise așa până la mine și, parțial, nici măcar mie nu-mi venea să cred ce tupeu puteam să am. Dar n-a durat mult până ce deșiratul și-a recăpătat „bărbăția". Mi-a aruncat o privire total disprețuitoare, apoi a făcut un pas spre mine și mi-a dat una în umăr.

– Am spus: dă-ne telefonul tiău.

Știam că mă bag în belele, pentru că un alt lucru pe care ni-l spusese profesorul de educație civică era că, dacă vreunul dintre noi era atacat cu intenția de a fi tâlhărit, să dăm pur și simplu ceea ce voia tâlharul, pentru că viața noastră valorează mult mai mult decât un ceas sau un telefon sau orice este pe cale să ne fie furat. Știam că era adevărat, dar nu eram eu într-o dispoziție în care să reacționez ca la carte. Eram furioasă și n-aveam de gând să accept să-și bată nenorociții ăia joc de mine. Am încercat să-l împing înapoi, dar doi dintre tovarășii lui m-au apucat de încheieturi și mi-au întors mâinile la spate. În momentul acela, inima a început să-mi bată de să-mi iasă din piept și curajul meu de mai înainte a început să se risipească. *Oare de ce nu trece niciun polițist atunci când ai nevoie de el?* mă gândeam disperată.

Șeful bandei s-a întins spre buzunarul meu, încercând să înhațe telefonul. M-am dat înapoi, cu gândul să-l împiedic. A mai încercat o dată. Cum brațele îmi erau imobilizate la spate, nu puteam să mă lupt decât cu picioarele, așa că i-am aplicat o lovitură rapidă în fluierul piciorului.

– Auuu! a țipat el și s-a aplecat să se frece la picior, apoi a început să râdă înfricoșător, s-a ridicat drepți și m-a măsurat din cap până-n picioare, întrebându-se probabil ce să-mi facă în continuare.

– Se pare că avem de-a face cu o mică luptătoare, Trev, i-a spus grăsuțul numit Bazza deșiratului, când eu am mai aplicat un șut, străduindu-mă din răsputeri să mă eliberez. O luptătoare fără creier.

Trev a râs din nou.

– Ba tu n-ai creier, am spus eu. Cât de jalnic poți să fii, să te iei de-o fată singură?

Trev a aruncat o privire împrejur, arătând foarte mândru de el însuși.

– Hmpf... Nu prea cred, fetițo. Noi suntem cinci, tu ești una. Ia fă tu calculul.

– L-am făcut, i-am dat eu răspunsul. Iar totalul este un mare LAȘ.

Băiatul s-a uitat urât și a mai făcut o încercare de a ajunge la buzunarul meu, dar eu m-am dat iarăși înapoi și m-am agitat, disperată să scap odată din strânsoare. Dar nu-mi era de niciun folos. Ei erau toți grămadă pe mine,

iar forțele-mi slăbeau. Am închis ochii și am simțit cum băiatul mi-a băgat mâna în buzunar și a tras telefonul afară. Tocmai eram pe punctul de a le spune că pot lua telefonul ăla stupid odată și să mă lase în pace, când am simțit cum unul dintre ei este tras deodată în spate.

– Cred că ăsta nu-ți aparține, băiete! s-a auzit o voce familiară.

Am deschis ochii. Era Joe, și arăta furios nevoie mare.

– Joe! am strigat eu. Nu mai fusesem niciodată în viață așa de fericită să văd pe cineva.

– La ordinele tale, Danu, a spus el și a făcut o plecăciune.

Dar Trev a început să râdă.

– La ordinele tale, l-a maimuțărit el. Da, vezi să nu, bătrânelule. Pe el, băieți!

Băieții m-au lăsat pe mine și s-au aliniat, gata să-l atace pe Joe. Inima îmi bătea ca nebuna în piept și de-abia puteam să mai respir.

I-am sărit lui Bazza drept în spate.

– Să-l lași în pace! am strigat eu.

Bazza s-a scuturat ca și cum se descotorosea de o haină pe care n-o mai voia.

– Sau altfel ce? a izbucnit Trev în hohote încă o dată.

Ah, Doamne, m-am întrebat și eu imediat... *sau altfel ce?* Noi eram numai doi și Joe nu se putea numi tocmai tinerel sau forțos, cu burtica lui cea rotundă.

Dar ceva începuse să i se întâmple lui Joe.

Luă o gură adâncă de aer și păru că începe să crească în înălțime, ca și cum cineva l-ar fi umflat cu pompa. Creștea și nu se mai oprea. Burta a început să i se micșoreze și stomacul i-a devenit plat. Umerii i s-au lățit, iar el întinerea cu fiecare secundă. Se înălța tot mai tare. Și nu... ba da... începea să-i crească și barba! M-am frecat la ochi. *Nu poate fi adevărat,* mi-am zis eu, în timp ce-l priveam pe Joe transformându-se, în fața ochilor mei, într-o periculoasă mașinărie de luptă. *O periculoasă mașinărie de luptă cu... nu, nu, nu pot să mă uit la asta!* m-am îngrozit eu. Partea de sus a lui Joe semăna cu corpul unui atlet, dar jumătatea de jos... jumătatea de jos... *Ah, nu se poate așa ceva...* arăta ca cea a unui cal! *Nu, nu e posibil.* M-am frecat încă o dată la ochi și simțeam c-o să leșin. M-am rezemat de cel mai apropiat perete, ca să-mi revin puțin și să-mi recapăt răsuflarea. În acel moment, s-a auzit un sunet foarte puternic de tunet, un fulger a brăzdat cerul și a început să toarne cu găleata. În lumina obscură, era greu să-ți dai seama ce se întâmplă, pentru că totul se derula foarte repede. *Cred că e imaginația mea,* m-am gândit în timp ce mă uitam la Joe sau la cineva care semăna foarte tare cu Joe cum își încordează mușchii și se aruncă în mijlocul adunăturii de neisprăviți, ca un adevărat maestru kung fu. Stăteam deoparte, când am văzut cum unul dintre băieți zbură prin aer și ateriză pe acoperișul stației de autobuz, dintr-un singur bobârnac. Ca și cum ar fi cântărit un gram, un alt golan a fost azvârlit,

cu o lovitură de copită, până în mijlocul piațetei, iar un al treilea se uita așa de terorizat la ființa jumătate om, jumătate cal, încât o luă la fugă cât de repede îl duceau picioarele, lăsându-i în urmă doar pe Trev și pe Bazza.

– Bravo, Joe! am strigat eu admirativ de la perete, în timp ce ei doi s-au făcut mici în fața lui.

– Mai stați pe-aici, băieți? i-a întrebat Joe, uitându-se în jos la ei, în vreme ce un fulger imens a luminat cerul, urmat de o bubuitură puternică.

Bazza fugi și el după prietenii lui, lăsându-l acolo doar pe Trev. El și Joe stăteau unul în fața celuilalt, măsurându-se din cap până-n picioare, precum niște cowboys pregătiți să se ciuruiască.

Deodată, Trev a țipat: „Ciudatule!" și s-a repezit spre el. Joe a scos un chicotit, și-a întins o mână în față și l-a ținut la distanță, apăsându-l pe frunte. Trev lovea aerul frenetic, dar, oricât încerca, nu se putea apropia mai mult. Pe măsură ce forțele i se diminuau, începea să arate tot mai speriat. S-a mai uitat o singură dată la Joe, s-a întors pe călcâie și și-a luat tălpășița.

– Ești bine, Danu? m-a întrebat Joe. Trev dispăruse deja după colț și nu se mai vedea deloc.

– Uhh... am încuviințat eu din cap și, de data aceasta, n-am mai putut face nimic. Am leșinat pur și simplu.

Când mi-am venit în simțiri, câteva clipe mai târziu, am văzut-o pe doamna Patel alergând înspre noi prin ploaie.

– Am urmărit ce s-a întâmplat de la magazin. Am anunțat poliția, a spus ea. O să vină imediat. Danu, te simți bine?

M-am uitat în jur după Joe. Revenise la forma lui obișnuită și stătea în dreapta mea, uitându-se la mine cu îngrijorare.

– Ai leșinat, mi-a spus el.

– Huu... ahh... beh... huh... a fost tot ce am reușit să bălmăjesc. Ca... cal...

– Cal? a repetat doamna Patel, îngenunchind lângă mine și așezându-mi mâna pe frunte.

Am arătat cu degetul spre Joe.

– Cal. Jupiter. Arcaș...

Joe a dat din umeri nedumerit, ca și cum nu știa despre ce tot vorbeam.

– Cred că delirează, a spus doamna Patel. Poate c-a fost lovită de fulger. Mai bine am duce-o acasă.

Joe a fost de acord.

Dar eu eram sigură că nu deliram. Nu fusesem lovită de fulger și nici nu-mi imaginasem ceea ce tocmai văzusem. Nu eram predipusă la halucinații. În mod normal, nu. Joe se transformase chiar în fața ochilor mei și era mai mult ca sigur că îmi zdruncinase serios teoria că era un excentric naiv, care făcea parte dintr-un club de țăcăniți asemănători lui, cărora le plăcea să se costumeze și să pretindă că sunt planete. Ah, nu. Scena la care fusesem martoră cu câteva clipe în urmă era cu muuuult ieșită din

comun. Arăta ca un zeu. Se luptase cu forța a zece oameni la un loc. Și, în plus... a unui cal. *Nu putea fi adevărat, nu?* mă tot întrebam eu, cum stăteam întinsă pe pământ. *Nu putea. Oare Joe spusese adevărul și era cu adevărat Jupiter? Nu. Nu e posibil. E o nebunie. Sau e posibil?*

Auzeam sirenele poliției apropiindu-se. Am închis ochii, m-am scufundat din nou în starea de mai înainte și mi-am imaginat că sunt acasă.

Capitolul zece

Nebunia redecorării

– Când ajung aici? a întrebat Sushila, care s-a înființat la ușă luni, la prima oră.

– În orice clipă, am răspuns eu. Eu și Rosa luăm micul dejun. Nu vrei niște suc, cafea sau altceva?

Sushila a fost de acord și a intrat înăuntru. Îi povestisem în autobuz, când ne întorceam de la școală, totul despre echipa de redecorare și mă întrebase dacă putea să stea și ea când veneau, pentru că îi plăcea la nebunie să urmărească tipul acesta de programe la televizor.

Eram atât de încântată. Nu mă mai simțisem așa de secole. Redecorarea apartamentului era primul lucru pe care îl câștigasem în toată viața mea, în afară de o farfurie cu cârnați nemțești când aveam zece ani și treceam prin faza vegetariană. De această dată, premiul meu avea să se dovedească de o mie de ori mai folositor.

Am condus-o pe Sushila până în bucătărie, unde Rosa prepara cafeaua și citea notițele pe care i le lăsasem lipite prin toată încăperea. Le-am făcut cunoștință și apoi i-am căutat Sushilei o cană.

– Cafea kenyană sau columbiană? am întrebat-o eu.

– Cafea, pur și simplu, a răspuns Sushila.

– Vrei și un biscuit? Cu nuci sau cu ciocolată? Mai avem și prăjitură făcută în casă. E opera mea, am zis eu mândră.

Bucătăria noastră era acum plină de provizii, ca orice altă bucătărie normală, pentru că, înainte să plece, o întrebasem pe mătușa Esme dacă puteam să fac niște cumpărături pe internet – mâncare și alte chestii. Era atât de grăbită să se pregătească pentru călătoria ei, încât eu mi-am cam făcut de cap cu cartea ei de credit. Gândește în perspectivă, îmi tot repetase Joe și exact asta făcusem. Am burdușit bucătăria cu tot felul de bunătăți. Rosa mă ajutase și comandase alimentele de bază, ca pâine, brânză, paste, legume, fructe și așa mai departe. Găsiserăm un site grozav, în care aveau imagini ale produselor, cu prețuri cu tot, așa că ea arăta spre produs și eu dădeam clic, ca să-l adaug în coș.

– Ce se întâmplă aici? a întrebat Sushila, când a văzut postit-urile.

– O învăț pe Rosa engleză, am spus eu. Aseară ne-am decis că ar fi o bună idee, după anemicele încercări de a comunica, ajutându-ne de niște desene. În loc să mai facem desene, am scris pe postit cuvinte și le-am lipit pe obiectele corespondente. Cum ar fi UȘĂ pe ușă, GEM pe borcanul de gem. Rosa prindea foarte repede și deja știa să numească aproape toate obiectele din bucătărie.

În timp ce ne agitam să facem cafeaua, s-a auzit soneria.

– Vine omul-design, i-a spus Rosa Sushilei. Sushila a încuviințat și ne-am dus toate grămadă în hol.

Am deschis ușa și ne-am trezit în fața a trei oameni cu o înfățișare neobișnuită. O fată blondă cu o mină severă, purtând ochelari negri cu ramă groasă și părul strâns la spate într-un coc, un bărbat mic și îndesat, cu capul ras, care arăta ca un constructor și căra o cutie mare de tot, și un altul înalt și slab, cu părul lung, brunet și ondulat, un nas coroiat și atât de palid, de parcă era bolnav. Toți trei erau îmbrăcați în negru, din cap până-n picioare.

– Tu ești Danu? a întrebat slăbănogul.

Am dat din cap că da.

– Eu, PJ. Aceasta este echipa mea, Natalka și Oleksander. Poți să lie spui Nat și Alex.

Cred că arătam tare confuză, pentru că echipa din fața mea arăta mai degrabă ca lucrând într-un birou de pompe funebre, decât într-o agenție de design interior.

– Sintem premiul tău! Ta-daaaaa! a spus PJ fără să zâmbească, apoi a bătut din palme și i-a împins înăuntru pe Alex și pe Nat. De ce holbează tu la mine?

– Ah, scuză-mă, am spus eu și m-am dat într-o parte, ca să-i las să treacă. Nu-mi dădusem seama că mă holbam, dar era ceva cu acest PJ. În ciuda nasului său și a palorii, era incredibil de drăguț, ca un poet romantic din alt secol. Și vorbea cu un accent străin pe care mă străduiam să-l identific. Suna jumătate rusesc, jumătate altceva.

Și-a aruncat o eșarfă lungă de catifea peste umăr și s-a strecurat, plimbându-se de la un capăt la altul al holului și uitându-se la pereți, la brâurile de lemn și la dușumele.

– Deci... 'ai să vedem cie aviem aici, vorbi el, de parcă nu-i plăcea deloc ce vedea.

Numele PJ m-a dus cu gândul la ceva.

– Hei, îl cunoști pe Joe Joeve? am întrebat eu.

PJ s-a întors și a aprobat din cap.

– *Tuată lumia* îl cunoaște pe Joe. Nuoi îi spunem părintele zpiritual. Atelierul meu ezte pe așeeași stradă cu cafieneaua lui. Cel mai bun chebap din zonă.

– Și faci și tu parte din clubul planetelor?

– Clubul planetelor? Șe este asta?

– Știi... Jupiter, Venus...

Nu voiam să spun prea multe în fața celorlalți, mai ales că nu eram sigură despre cât de mult știau Alex și Nat despre posibilitatea ca șeful lor să fie planetă în timpul lui liber. De la episodul cu Joe din piațetă, eram mult mai deschisă să accept că era ceva real. Până la urmă... *de ce nu?* Nimeni nu știa cu adevărat cine erau cei din jur, de unde veneam sau unde ne îndreptam, sau chiar ce facem aici, pe acestă planetă, așa că de ce n-ar fi unii oameni manifestări ale planetelor?

– *Oh oui.* Da, sigur. *C'est vrai. C'est moi.* Și a bătut din palme. Unii îmi spun PJ, alții îmi spun Pluto. Pluto este numele, decorațiile sunt ocupația. Deci... di undi ar trebui să înșepem? Hai să fașem turul!

– Ești rus? l-am întrebat.

Și-a dat părul pe spate.

– Rus, ucrainean, plutonez. Ție vrei... Prefer să-mi spun universal.

Da, *mai mult ca sigur că e unul dintre ei,* m-am gândit eu. *Vorbește în parabole. Mă întreb oare ce poate face dacă se transformă și el în ceva ciudat, ca Joe.*

Dar nu. El se purta cu totul normal. Intră de câteva ori dintr-o cameră în alta, de-a lungul holului, bombănind și mârâind, în vreme ce eu, Rosa, Sushila și echipa lui îl urmam.

– *Zut alors,* spuse el când se opri în cele din urmă.

– Știu, am spus eu când am ajuns lângă el. E îngrozitor, nu-i așa?

– Hmm. Nu îngrozitor. Doar gol. Nișio cameră nu spune nica.

– Nica? am întrebat eu.

– Nimic, a întărit Sushila.

– Corect, a întărit și PJ. Nica. Nu am idee cine trăiește aci. Ște fel de persoană. Ște îi plașe. Ște nu îi plașe.

– Așa am zis și eu, a precizat Sushila. Arată nelocuit, ca un hotel.

– Exact. O pânză gaolă...

– Gaolă? a făcut Sushila.

– Da. Gaolă, gaolă... a dat PJ din cap.

– Ah, goală... mi-am dat eu seama.

PJ m-a aprobat.

– Da, o pânză gaolă. Cari e minunată. Di undi să înșepem? Alex. Nat. Luați notițe. Dominișoara Harvey Jones. Șe ți-ar plășea? Tu ai câștigat premiul, noi fașem șe-ți plașe *ție*. Idei?

– Mmm... Am fost cuprinsă deodată de o panică de moment. Dacă făceam o redecorare și mătușii Esme nu-i plăcea? Habar n-aveam ce gusturi are. Atâta vreme cât peste tot era curat, asta părea să fie cel mai important. Îhm... Mătușii Esme îi place ca totul să fie curat și pus la punct, așa că poate ar trebui să optăm pentru ceva simplu și aerisit.

– Am putea, a spus PJ. Dar ție șe ți-ar plășea?

Luă loc pe canapea și îmi făcu semn să stau lângă el. M-am așezat alături, în timp ce echipa lui stătea în picioare în spate, ca niște sclavi păzindu-l pe faraon.

PJ pocni din degetele lui lungi și osoase.

– Culori, mostre, spuse el și Nat scoase imediat dintr-o geantă un vraf de cărți, pe care le înșiră pe masă. OK, Danu și prietenii. Trebuie să fașem niște opțiuni.

Ne-am petrecut următoarea jumătate de oră frunzărind prin mostre de material, mostre de vopsea, cataloage de mobilă, corpuri de iluminat și dușumele.

– Vrei tradițional, modern, exotic, romantic? Șe vrei?

Mi-am ridicat ochii dintr-o carte și m-am uitat la el.

– Hmm... Ceva care s-o facă să arate a acasă. Un loc în care oamenii trăiesc, nu doar se află în trecere. Un loc în care să vrei să te întorci.

PJ începu să privească în spațiu, ca și cum vizualiza totul în minte.

– Da, cred că putem fașe asta. Da. Lasă totul în seama mea, Danu, o să transformăm locul în întrejime!

Aoleu, m-am gândit eu. *Sper că mătușa Esme va fi mulțumită de rezultat.* Una era s-o fac pe adolescenta îmbufnată și cu totul altceva să-i redecorez apartamentul. Începeam să am îndoieli.

– Hmm, poate că ar trebui să începem doar cu o cameră... sau poate cu un colț dintr-o cameră? Ce părere aveți?

PJ s-a uitat la mine de parcă îi dădusem o palmă.

– Hred că sunt alsii cari ar fi făcut moarti di om să aibă premiul ăsta. Hred că sunt alsii cari apreșiază șine sunt eu, și șe pot să fac.

A bătut din palme, iar Nat și Alex și-au îndreptat imediat atenția înspre el.

– Haidiți, plecăm.

În timp ce mă uitam la ei cum pleacă, am aruncat o privire împrejur, la camera goală. Dacă îl lăsam pe PJ să plece, m-aș fi întors în fiecare seară la ceea ce vedeam acum. Nu s-ar fi schimbat nimic. Mi-am amintit cuvintele lui Joe : „Gândește în perspectivă". Să risc s-o înfurii pe mătușa Esme, transformând cu totul apartamentul, sau să optez să nu zgâlțâi barca și să las totul așa cum era? Nu știam ce să fac.

– PJ, *PJ.* Nu, te rog, nu pleca. Îmi cer scuze și să știi

că eu chiar apreciez acest premiu extraordinar. Te rog, rămâi. Fă ceea ce ai de făcut.

PJ se întoarse înapoi de la ușă și începu să râdă.

– Pfui... mereu e la fiel... Oamenii rezistă la schimbare mai mult ca la orișe altșeva.

Își puse dosul palmei la frunte și se uită în sus, la tavan, cu o expresie plină de durere.

– Ah, numai de-ar ști... S-a uitat iar la mine. Trebuie să dărâmi, ca să poți să răzbești, știi... Nu poți fașe omletă dacă nu spargi ouăle.

– Știu. Da, da. Orice-ar fi, numai nu pleca. Gândesc în perspectivă. Pe bune. Nu opun rezistență. Te rog, fă o omletă. Hai să facem chestia asta!

PJ bătu iarăși din palme și, de data aceasta, aproape că zâmbi.

– Excelent. Ne vom distra pi șinste aici.

Mai târziu în seara aceea, după ce PJ plecase, am verificat site-ul de astrologie, ca să văd dacă mai erau și alte concursuri sau surprize la care să mă uit.

Era un singur cuvânt.

Marte.

Asta ce-o mai vrea să însemne? m-am gândit eu, în timp ce mă băgam în pat. Seamănă cu numele unui baton de ciocolată. Unul dintre preferatele mele, de fapt, dar ce legătură are asta? Joe avea intenția de a mă face să mă mai îngraș puțin. Poate că voia să-mi spună să mănânc

mai multă ciocolată? Nicio problemă. Sau poate că se referea la planeta Marte. Este una dintre cele zece. Le învățasem deja pe de rost: Soarele, Luna, Mercur, Marte, Venus, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Pluto. Le căutasem pe toate în cartea mea de astrologie. Jupiter era planeta bucuriei și a expansiunii. Pluto, planeta morții, a renașterii și a transformării. Venus, planeta dragostei, a armoniei și a frumuseții. Oare a cui era Marte? Știam că citisem undeva... Marte... Dar, înainte să-mi amintesc răspunsul, Moș Ene îmi venise pe la gene...

Capitolul unsprezece
Planeta roșie

PJ se ținuse de cuvânt. A doua zi dimineață, la ora șase, s-a înființat acolo cu echipa lui. Plus constructorii, decoratorii și tâmplarii.

La 6.30, apartamentul era deja ca un roi în plină acțiune – ciocanele băteau de zor și bormașinile huruiau. În niciun caz nu puteam sta acolo cu toată gălăgia aceea, așa că, atunci când Rosa a plecat la una dintre celelalte slujbe ale ei, unde făcea curățenie, am plecat și eu, cu intenția de a mă duce în Osbury, ca să-l văd pe Joe și să mai dau o raită prin magazine.

– Sper că ceea ce face PJ o să iasă bine, am zis eu în timp ce ne aflam în stația de autobuz.

Rosa a oftat, a ridicat din umeri și, în același fel în care făcusem eu atunci când încercam să-i explic că mama a murit, s-a prefăcut că are o armă la tâmplă, iar apoi, un cuțit la beregată.

– Exact, am zis eu. Mătușa Esme o să mă omoare.

Rosa a ridicat iarăși din umeri și a zâmbit. Autobuzul a venit de după colț și amândouă ne-am urcat în el. Am

aruncat o privire înapoi către bloc și pot să jur că am văzut lucruri azvârlite pe fereastră, plutind până la pământ. Am închis ochii într-o secundă și m-am rugat să nu fi aruncat vreunul dintre premiile mătușii Esme.

Când am ajuns în Osbury, m-am dus drept la fast-food-ul cu delicatese al lui Joe, să iau micul dejun și să văd dacă avea să-mi comunice ceva.

– Fata Zodiacului prezentă la apel, am zis în loc de salut, când i-am zărit fața jovială ieșind din spatele tejghelei.

Când m-a văzut, chipul i s-a luminat.

– Danu! Stai jos, mănâncă.

Câteva minute mai târziu, mi-a așezat în față o farfurie plină ochi cu ouă jumări, șuncă, ciuperci și pâine prăjită. I-am povestit despre sosirea lui PJ și despre cum părea să fi pus el stăpânire pe apartament, iar el a dat din cap, ca și cum asta era exact ce s-ar fi așteptat să se întâmple.

– Asta face Pluto atunci când are tangență cu o astrogramă, mi-a zis el. Este planeta transformării, a morții și a renașterii.

M-a încercat atunci un ușor sentiment de panică și m-am rugat să nu fie vorba despre moartea mea atunci când mătușa Esme avea să se întoarcă din călătorie.

Când am terminat micul dejun, aveam intenția să mă duc să casc gura prin magazine. La urma urmei, era vacanță și aveam nevoie de o pauză de la comportamentul meu de tipă rea la școală. Fusese foarte obositor. Joe avea oricum alte planuri. Când am terminat de mestecat și

ultimul dumicat, el mi-a dat o bucățică de hârtie și s-a uitat la ceas.

– Te-ai încadrat în timp, ora începe în zece minute, a arătat el spre fereastră. Ieși în drum, fă dreapta și ajungi în sala de ceremonii a satului.

– Ora? Joe, e vacanță, am bombănit eu, dar imediat m-am uitat la foaia volantă și am văzut ce scria pe ea.

Ești firav? Se ia toată lumea de tine?
Primești șuturi? Ești tras de păr? Batjocorit?
Te-ai săturat? Pariez că da.
Nu e nevoie să suferi. Poți să pui capăt tuturor acestor lucruri cu artele marțiale ale lui Mario.
Predau kung fu, Tae Kwon Do, harakiri. Caftește-i și tu!
Nu este necesară experiență. Primim toate vârstele și toate mărimile.
Sala din Osbury. Miercuri dimineață, ora 9.30.
Ne vedem acolo sau rămâi în continuare ciuca bătăii.

– *Harakiri?* am întrebat eu. Nu e asta o modalitate de a te sinucide cu propria ta sabie, în stil japonez?

– Ba da, a răspuns Joe râzând. Mario poate fi un maestru foarte sever când cineva îl enervează. În trecut, exagera un pic cu elevii care nu acordau destulă atenție, dar nu-ți face griji, acum s-a mai înmuiat. Mă îndoiesc că va forța pe cineva să facă harakiri aici. Ce te va învăța, totuși, este să ai grijă de tine.

– Dar te am pe tine, Joe, am spus eu. Poți să mai faci chestia aia cu transformarea în centaur dacă mai intru vreodată în bucluc.

Joe și-a pus degetul la buze.

– Șșșhhh... Nu vrem să se afle asta. Nu prea am voie să fac așa ceva în public, dar băieții ăia... m-au cam enervat...

– Amintește-mi să nu te enervez niciodată... sau pe tipul ăsta, Mario, am zis eu. Deși a fost destul de interesant când te-au văzut șmecherii ăia...

– A fost, nu-i așa? a zâmbit Joe fericit. M-am descotorosit de ei bine de tot. Dar sunt protectorul tău numai o lună. Trebuie să înveți să te aperi singură.

Am dat din cap aprobator. *Interesant,* m-am gândit eu. Nu a negat ce văzusem cu o seară înainte. Deci nu era numai în imaginația mea.

– De ce eu, Joe?

– De ce ce, Danu?

– De ce sunt eu o Fată a Zodiacului?

Joe m-a privit atunci cu o expresie blândă.

– Din același motiv pentru care ai părul așa cum îl ai, ochii pe care îi ai, personalitatea pe care o ai și experiențele din fiecare zi. Așa e scris în astrograma ta. De obicei, alegerea ca Fată a Zodiacului are loc la un punct de răscruce în viața cuiva. Când ori e albă, ori neagră. Planetele se reunesc să-și ofere ajutorul, dar depinde de tine ce faci după aceea cu acest lucru.

– Înțeleg, am spus eu. Cu siguranță că eram la un punct de răscruce în viață. N-aveam nicio îndoială în privința aceasta.

– Atunci, hai, du-te, m-a îndemnat el, strângându-mi farfuria din față.

Nu aveam de gând să protestez. Înainte să vină să mă salveze în noaptea trecută, mă simțisem înfricoșată, în ciuda comportamentului meu de dură. Iar momentul în care băieții mi-au răsucit mâinile la spate mi se derulase de nenumărate ori în fața ochilor când am încercat să mă duc la culcare în seara aceea. Ce ar fi trebuit să fac, să spun, cum ar fi trebuit să reacționez. Știam că nu mai eram atât de antrenată ca atunci când locuiam acasă cu tata și făceam tot timpul sport la școală. Plus că slăbisem foarte mult de când mă mutasem cu mătușa Esme, mâncând numai frunze de salată. Singurul lucru pe care îl știam, totuși, era că experiența din noaptea precedentă, cu băieții aceia, nu era una pe care să vreau s-o repet.

M-am ridicat și am luat o poziție de kung fu.

– Așa mă vreau, am zis eu cu un accent estic și făcând câteva mișcări de karate în aer.

– Dar de-un harakiri, ce zici? a râs Joe. Hai, du-te acolo mai repede.

Am parcurs drumul până la sala de spectacole și, când am ajuns acolo, am văzut că ora era deja în plină desfășurare. Un grup de vreo zece oameni stătea pe niște mici

rogojini, în vreme ce prin fața lor se plimba, cu pași mici, unul dintre cei mai arătoși oameni pe care îi văzusem vreodată. Era înalt, cu pielea ciocolatie, îmbrăcat în pantaloni de antrenament negri, cu un tricou fără mâneci, care lăsa să i se vadă mușchii brațelor.

Am tresărit speriată în momentul în care el a strigat „Încă o dată!" la cineva de pe o rogojină.

– Da, domnule! a chițăit un băiețel slăbuț din rândul din față.

– DA, DOMNULE! a spus și bărbatul, apropiindu-și fața foarte mult de cea a băiatului. Hai să vedem puțină ENERGIE, ȘORICELULE!

Băiatul s-a tras înapoi și arăta ca și cum era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

– Da, domnule! a chițăit el încă o dată.

Am închis ușa în spatele meu încet și am început să merg pe vârful degetelor, ca nu cumva să deranjez clasa. Pe când încercam să mă furișez înspre grupul care stătea pe jos, bărbatul din față s-a oprit. Fără ca măcar să se întoarcă în direcția mea, a bubuit:

– CE oră ziceai că e? Ai ÎNTÂRZIAT!

– Ah, da. Mă iertați. Îhm... eu de-abia am aflat de...

Atunci s-a întors. Era, cu adevărat, incredibil de frumos, ca un actor de cinema: ochi căprui adânci, pometi minunați și o gură frumos conturată. Arăta prea bine ca să fie real și am simțit cum încep să roșesc atunci când privirea i s-a oprit asupra mea.

– Regula numărul UNU. Îmi place ca elevii mei să vină la TIMP. S-a înțeles?

– Da, DOMNULE, a spus adunarea în cor.

– Hei, tu, codițe împletite. Așază-te! a țipat la mine ca un sergent major.

Pfui, m-am gândit eu, *nu e nevoie să fii rău. Asta arată că înfățișarea nu înseamnă totul.*

– REGULAAAA numărul doi. Îmi place ca elevii mei să fie CURAȚI. O să ne apropiem foarte mult în timpul exercițiilor noastre. Făăăărăăăăăăăă codițe care să biciuie într-o parte și-n alta! Tu! Cum te numești?

– Dee, domnule.

– Deedomnule? Ce fel de nume mai este și ăsta?

– Nu. Dee, domnule. Prescurtarea pentru Danu.

– Atunci de ce ai spus Deedomnule? Nu-ți știi propriul nume?

– Vorbeam politicos. M-am adresat cu „domnule".

A ezitat o clipă înainte să zbiere un CORECT!

– Acum, stai jos și să nu te mai văd cu codițele alea până la ora viitoare.

S-ar putea să ne impresionezi tu cu înfățișarea ta, mi-am zis eu, *dar n-am de gând să accept așa ceva de la cineva pe care l-am întâlnit prima oară, mai ales că nu mi-e nici profesor la școală.*

– De ce să fac asta, domnule? Sunt curate.

– Nu ți se potrivesc, mi-a spus el. Ești o fată foarte drăguță și nu-ți faci nicio favoare, crede-mă.

– Eu... ah... rămăsesem fără cuvinte. Nu era răspunsul la care mă așteptasem. Iar o parte din mine s-a simțit flatată că îmi spusese că eram drăguță.

– AȘAZĂ-TE! s-a rățoit el deodată la mine.

– Așază-te, așază-te, mi-a șoptit un băiat slăbănog din dreapta mea, trăgându-mă de mână. Dacă-l enervezi, se răzbună pe noi la exerciții. Te roooggg.

Băiatul chiar arăta ca și cum ar fi avut nevoie de ajutor, așa că n-am vrut să-i fac viața și mai grea.

– Mă scuzați, domnule, am zis eu, l-am salutat pe Mario și m-am așezat.

– Aaaașaaa. Cum vă spuneam înainte să fim întrerupți într-un mod grosolan, numele meu este Mario Ares. Acesta este cursul meu. Vă muncesc de scot untul din voi, dar obțin rezultate. Fără durere nu e plăcere! În momentul în care veți pleca de aici, veți fi experți în Judo, Muai Tai, Ju Jitsu, Aikido, Kendo...

– Harakiri, mi-a ieșit mie pe gură înainte să mă pot controla. Să fiu obraznică la ore devenise în mod evident un obicei.

Mario m-a fixat cu o privire rece.

– OK. Tu. Ridică-te și vino mai aproape.

– Gata, e rândul tău acum, mi-a șoptit slăbănogul.

Am făcut câțiva pași până în față.

– OK, codiță, mi s-a adresat el când am ajuns acolo. Prezintă-te colegilor tăi.

M-am întors cu fața la audiență, care era formată din

doi băieți foarte grași, trei superslăbănogi, doi cu păr roșu aprins și cu ten palid, două bătrânele, dintre care una cu trening roz era fără doar și poate înnebunită după Mario, iar cealaltă arăta de parcă tocmai își rupsese piciorul, și o indiancă de vârsta Rosei.

– Eu... numele meu este Dee, prescurtare de la Danu. Harvey Jones.

M-am dus să mă așez.

– Și de ce ești aici? a întrebat Mario.

– Adică pe planetă sau în această sală?

– Nu face pe isteața cu mine, domnișorico. Vreau să spun în această sală.

– Ca să învăț autoapărarea.

– DOMNULE! a zbierat Mario.

– DOMNULE! am zbierat și eu.

– Acum, treci la aparat!

– Să trec la aparat?

Mario mi-a arătat podeaua.

– Douăzeci, fătucă prostuță!

– Fătucă prostuță? m-am simțit eu revoltată. Nu eram nici fătucă, nici prostuță. Nu avea voie să-mi vorbească așa.

– Fă-le singur, am replicat eu. Și dacă e cineva pe-aici fătucă prostuță, cred că despre tine e vorba.

Grupul a încremenit în teroare.

– Exact ce-am crezut în clipa în care-ai intrat aici, a spus Mario. O puștoaică. O puștoaică răsfățată. Pariez că tot timpul faci numai ce vrei tu, nu-i așa?

– Ce-o să-mi faci dacă nu le execut? O să mă pedepsești? O să mă dai afară?

Mario și-a îngustat ochii și mi-a aruncat iarăși o uitătură ca de gheață. Eram bună la concursurile de privit fix. Pot să mă concentrez și să mă uit fix la ceva ore întregi. Fusesem campioană în școala primară. Plus că eram furioasă pe Mario. Oare cine s-o fi crezut? Venisem la un curs de autoapărare, nu mă înrolasem în armată. M-am întors să plec.

Mario m-a expediat cu o mișcare din mână și mi-a întors spatele.

– Du-te, atunci. Fugi, prințesică șuvițată. Fă așa cum știi tu. N-avem timp de moșmondeală pe-aici.

De-abia atunci am putut să citesc inscripția de pe spatele tricoului său: Arte marțiale Planeta Roșie.

Trebuia să-mi dau seama, m-am gândit eu. Planeta Roșie. Mario era Marte.

Capitolul doisprezece
Viermi

Când am ieșit din sală, aproape că aveam lacrimi în ochi. Am alergat spre o bancă de pe partea de vizavi de spațiul verde, mai departe de trotuarele pline la acea oră cu clienți matinali. *Ce om îngrozitor,* mi-am spus eu. Nu mă cunoștea absolut deloc, altfel n-ar fi spus acele lucruri. Fătucă prostuță? Prostuță? Nu eram. În niciun caz. Fusesem foarte curajoasă când plecase tata. Nu plânsesem deloc după ce m-a îmbrățișat de rămas-bun, pentru o călătorie la capătul *celălalt* al lumii. De-abia mai târziu, când eram în camera mea cu Fulgușor și Negruț, mi-am dat drumul șuvoiului de lacrimi. Și chiar dacă mi-am dorit mult, nu am plâns când mi-am luat rămas-bun de la doamna Wilkins, în momentul în care, câteva zile mai târziu, taxiul a sosit ca să mă ducă la mătușa Esme. Știam că ar fi fost tare supărată dacă m-ar fi văzut plângând. Și nu am plâns nici când mi-am luat la revedere de la Fran și Annie, de la Bernie și Jane. Știam că și ele s-ar fi întristat. Când m-am suit în mașină și am plecat, toate se smiorcăiau ca niște adevărate fetițe prostuțe, dar nu și eu.

Nu, singura dată când m-am pierdut cu firea a fost când a trebuit să mă despart de Negruț, Fulgușor și Picățea. Cum aveam să le explic neașteptata mea dispariție? Puteam să jur că știau că se întâmplă ceva, pentru că Fulgușor își tot băga nasul în valiza mea ori de câte ori încercam să împachetez, iar Negruț stătea la capul patului, privindu-mă cu ochi mari și triști. În dimineața în care am plecat, i-am dus lui Picățea un măr, iar apoi am stat în mijlocul grădinii din spatele casei noastre, cu Fulgușor și cu Negruț în poală, ca să-i mai alint o ultimă dată; acolo am plâns în hohote, ca un bebeluș. Plângeam eu, plângeau și ei. Eram un trio înlăcrimat. Dar, în afară de asta, am fost tare vitează. Fusesem curajoasă și prima dată când m-am văzut singură la mătușa Esme, fără altă companie decât televizorul și ghiveciul cu planta moartă de pe balcon. La fel de curajoasă fusesem și când am început școala și toată lumea se vânzolea de colo-colo, salutându-și prietenii și absolut nimeni nu m-a întrebat cine eram, ce căutam acolo și nici n-a încercat să-mi dea de înțeles ca sunt binevenită. Și cât de vitează nu fusesem când Trev și gașca lui oribilă au încercat să-mi fure telefonul! Deci... fetiță prostuță? Cum ÎNDRĂZNEA? N-avea nici cea mai mică idee prin câte trecusem. Iar culmea nerușinării... să-mi spună pușloaică răsfățată și prințesică... Îl uram. Și îl uram și pe Joe, pentru că mă trimisese acolo. El trebuia să fie protectorul meu și să aibă grijă de mine, nu să mă prezinte unor răutăcioși plini de cruzime și lipsiți de sensibilitate.

Mi-am scos cartea de astrologie din rucsac și l-am căutat pe Marte.

Are legătură cu forța fizică, rezistența și scopurile în viață, scria acolo. *Reprezentat adesea ca un războinic. Păi... Mario se potrivea perfect acestui portret.*

De pe băncuța mea, urmăream oamenii cum treceau într-o parte și-n alta a străzii, cum se opreau să se uite la vitrine, cum intrau și ieșeau din magazine. Intrau în Europa pentru un sendviș la pachet. Își vedeau de viețile lor. Fetele treceau de la școală, unele dintre ele cu prietenele lor, altele cu mamele. Deodată, am simțit că-mi vine să plâng. Eu nici măcar nu aveam o mamă cu care să merg la cumpărături, ca să nu mai zic de tată, care nu părea să dea doi bani pe ce făceam eu.

Cerul se întuneca din ce în ce mai tare, amenințând cu o ploaie, și mi-am dat seama că-mi era frig. Aveam pe mine doar un puloveraș, pentru că vremea era frumoasă când plecasem de dimineață. M-am ridicat ca să plec spre casă și am realizat imediat că nu puteam. PJ era acolo pentru renovare.

N-aveam unde să mă duc. N-aveam cu cine să vorbesc. Iar cântecul pe care mi-l cântase Joe prima oară când ne cunoscuserăm îmi tot răsuna în urechi. „Nimeni nu mă iubește/Toată lumea mă urăște/..."

În momentul acela, am zărit un viermișor șerpuind pe pământ. Arăta atât de pricăjit... și de mic. Am simțit nevoia să-l iau de-acolo și să-l duc acasă, ca să am grijă

de el. *Nu-ți face griji,* am zis eu cu glas tare. *N-o să te mănânc.* Și imediat, mi-a venit în cap: *Doamne, ce tristețe! Am început să vorbesc cu viermii.*

Am mai stat o vreme pe bancă, încercând să mă hotărăsc ce voi face. Aș fi putut să le dau un telefon prietenelor mele de-acasă, dar probabil că erau și ele ocupate să-și vadă de viața lor. Ieșeau afară și se bucurau de vacanță. Să vorbesc cu ele ar fi însemnat să-mi fie și mai dor de casă. La fel și dacă aș fi vorbit cu doamna Wilkins. Nu voiam nici să mă duc înapoi la magazinul de delicatese, în caz că Joe m-ar fi întrebat cum mersese ora de arte marțiale. N-aș mai fi suportat și alte critici. Am trecut în revistă magazinele de vizavi. Magazinul cu efecte magice? Să trec să-l văd pe Uri? Nu, e prea sonat. N-aveam dispoziție pentru el. Marte, îmi spusese Joe. Cred că trebuie să fi văzut o întâlnire cu Mario în astrograma mea. Cu siguranță că nu eram în dispoziție nici pentru el, deci în niciun caz nu m-aș fi întors la antrenamentul lui.

Tocmai atunci, mobilul meu Zodiac a bipăit, semn că aveam un SMS. M-am uitat la ecran. „Transformarea este un proces. Înainte de fluture apar omida și coconul."

Altă ghicitoare a lui Joe, m-am gândit eu și m-am ridicat să fac câțiva pași, ca să mă mai încălzesc puțin. *Pfui... urăsc ghicitorile, urăsc astrologia și nu am de gând să le las să-mi controleze viața.*

Deodată, mi-a venit o idee grozavă. OK, poate că unele dintre planete erau pe-aici sub formă umană. Ei

bine, eu aveam să aleg pe cine voiam să văd, nu invers. „Pentagrama". Salonul de frumusețe, desigur. Era afacerea frumoasei doamne blonde care fusese în magazinul lui Joe mai deunăzi. Spre deosebire de Mario, ea arăta foarte amabilă. Joe spusese că era Venus și, la vremea respectivă, credeam că aberează. Acum știam despre ce era vorba. Găsisem pagina despre Venus în cartea mea. Planeta dragostei, a armoniei și a frumuseții, se spunea acolo. *Și total opusă lui Marte,* m-am gândit eu. *Exact ce aveam nevoie.* Poate că Joe l-ar alege pe Marte. Ei bine, eu o aleg pe Venus. Mă voi duce acolo și îmi voi face manichiura sau un tratament facial. Puțin răsfăț nu strică. Raiul pe pământ. Eu, Fran, Annie, Bernie și Jane ne jucam de-a salonul de frumusețe în duminicile ploioase, când nu aveam ce să facem, iar eu adoram ședințele noastre. Aveam niște bani pe care mi-i lăsase mătușa Esme și ar fi o cale foarte plăcută de a petrece timpul în afara apartamentului, până ce decoratorii aveau să plece.

Eram fericită acum, pentru că mă decisesem să preiau controlul asupra vieții mele; m-am ridicat și m-am îndreptat spre salon. Când am deschis ușa și am intrat, la recepție era o fată cu părul roșu și țepos.

– Ăăăhh... doamna cu părul blond este aici? am întrebat eu.

– Nessa? Nuuu. A plecat după marfă cu Trace, a răspuns fata, măsurându-mă din cap până-n picioare. Dar ce dorești? Un tuns? E puțin ciufulit?

– Nu, voiam o mani...

Dar atunci m-am văzut în oglindă. Părul meu chiar era ciufulit. Și nu puțin. Partea din față mi se cârlionțase toată de la ploaie, iar codițele mele arătau... *oribil,* ca niște țigarete colorate, prinse în vârful capului. Arătam ca o nebună. Nu era de mirare că nimeni nu voia să fie prieten cu mine.

– Da, părul.

– OK, a spus fata. Mă bag eu.

M-am uitat iarăși la reflexia mea din oglindă și am inspirat adânc.

– Da, bine. Mulțumesc.

M-a condus la un scaun, m-a așezat și a început să comenteze, în timp ce îmi examina părul.

– Vai de mine, vai de mine...

– Ai putea să mi-l piepteni?

– Ne-ar lua ore întregi, a spus ea cu o urmă de îndoială în glas.

– Eu am timp, dacă ai și tu.

– Îmi pare rău, dragă, da' părul' tău e distrus. L-ai lăsat prea mult neîngrijit.

M-am uitat la mine în oglindă. După luni întregi în care fusesem fericită să arăt exact cum mă simțeam – o ciudată –, acum nu mai puteam să-l suport nici o secundă în plus. Voiam să arăt din nou ca mine, Dee cea normală.

Cred că fata mi-a citit dezamăgirea de pe chip.

– Uite, scumpo, îți spun eu cum facem. Am o idee, dar trebuie să ai încredere în mine. Numai ce am fost la un curs și am învățat o nouă tehnică. Ar fi perfect s-o încerc pe tine.

M-am uitat la ea. Părea sinceră. Am fost de acord, am închis ochii și, câteva minute mai târziu, tot ce puteam auzi ea doar *hartz, hartz, hartz,* foarfecele în părul meu.

– Gata, a spus fata un pic mai încolo.

Am deschis ochii și am scos un țipăt de groază. VAI DE MINE! *Vai de mine!* Oribil, mai mult decât oribil!

– Ce ai făcut?!

Dacă felul în care îmi stătea părul înainte era ciudat, ei bine, acum era și mai ciudat. Arătam de parcă tocmai mă înrolasem în armată și mă tunseseră cheliuță. De-abia dacă îmi mai rămăseseră câteva fire.

– Ce vrea să fie asta? Tunsoarea ariciului? Arăt de parcă aș avea țepi. Doar ai spus că ai învățat nu știu ce nouă tehnică...

Fata arăta foarte jignită.

– Păi, da. Arată mai bine ca-nainte și...

M-am ridicat din scaun și am alergat la ușă.

– Ho! N-am terminat! a strigat ea, în timp ce fugeam. Și n-ai plătit!

Nu-mi păsa. Arătam îngrozitor. Am alergat până la stație și mi-am ținut capul în pământ până ce-a oprit autobuzul. Odată ce m-am suit, m-am rugat să ajungă mai repede și să nu mă întâlnesc cu nimeni cunoscut. Eram șo-

cată. Măcar, cu codițele, dădeam dovadă de un oarecare stil. Acum arătam ca după război, atâta tot! Ideea era să ajung neobservată la apartament și să mă închid acolo pentru câțiva ani, până mi-ar fi crescut părul înapoi.

Viața n-ar putea să fie mai rea de atât, m-am gândit eu nefericită, în timp ce ajunsesem, o oră și jumătate mai târziu, în fața ușii de la intrare.

Apartamentul arăta de parcă explodase o bombă acolo.

– Ah, nuuuuu! m-am văitat eu. Ce s-a întâmplat?

Dușumeaua era ridicată, lăsând la iveală grinzile de sub ea. Pereții nu mai aveau tapet, iar dedesubt se vedeau tencuiala și firele electrice. Mobila de bucătărie fusese smulsă de pe pereți, lăsând vopseaua coșcovită, ca să nu mai spun că se părea că cineva încercase să dărâme peretele dintre bucătărie și living.

– Sfinte Sisoe! Sunt moartă! am gemut eu, măsurând dintr-o privire dezastrul din apartamentul mătușii Esme.

PJ a apărut de undeva din baie.

– Ah, te-ai întors, a spus el vesel, examinându-mi părul. Hmm... interesantă frezură.

– Aș vrea să pot spune și eu la fel despre renovarea ta, am zis eu, prăbușindu-mă pe ceea ce mai rămăsese din podea. Toată furia mi se evaporase. Nu îmi mai păsa de nimic. Viața mea era terminată.

Capitolul treisprezece
Vizitatori

– Trebuie să dărâmi, pentru a răzbi, mi-a spus PJ, care nu părea deloc impresionat de reacția mea. Transformarea este un proces...

– Înainte de fluture, sunt omida și coconul, am terminat eu în locul lui. Ce-i cu voi, oameni buni? Voi chiar nu puteți veni cu nimic original?

PJ arăta ofensat.

– Dar ezte adevărat că aceasta *este* maxima mea. Toată lumea îmi folozește întotdeauna maximele, a spus el, bosumflându-se. Azta pentru că mereu spun lucruri înselepte despre viață și moarte...

– Nu mă băga în seamă. Locul ăsta este o harababură. Ce îi voi spune mătușii Esme când se va întoarce acasă? i-am implorat eu ajutorul, de vreme ce vedenii care mai de care mai înfricoșătoare cu mătușa mea începuseră deja să-mi defileze prin fața ochilor.

– N-o zăi ai nevoie de cuvinte, a răspuns PJ, care se vedea foarte clar că încă mai era supărat. Apartamentul va vorbi de la sine.

– Ah, da? Și ce va spune apartamentul? Ergh... am dat o mică petrecere cât ai fost tu plecată. Îmi pare rău pentru găurile din pereți... și pentru tavan... și... hmm... pentru dușumea.

PJ a început să umble nervos de colo-colo.

– Nu-mi acorzi încrezere. Asteaptă și-o să vezi. Și dacă vrei să treși prin cameră, ai grijă să calci pe grinzi și să *nu* stai între ele, pen' că tencuiala nu ezte solidă și-o să te trezești la etazul de dedesubt.

– Nu sunt netoată, PJ, l-am asigurat eu în timp ce pășeam pe vârful degetelor, ca o dansatoare pe sârmă, verificând ce făcuseră din camera mea. Cel puțin, dușumelele din hol și din dormitorul meu erau încă intacte, deși jumătate din tencuiala de pe tavan fusese răzuită și cineva aruncase pe pereți niște pete oribile de diferite culori. Când mi-am zărit în treacăt reflexia în mica oglindă de deasupra biroului, am întors-o repede cu fața la perete, apoi m-am băgat în pat și m-am ghemuit sub pătură, unde aveam intenția să rămân până mi-ar fi crescut părul la loc.

Cred că am ațipit, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost glasul Rosei.

– Dee, Dee, tu este acolo? Este timpul pentru mâncăruri.

– Pleacă, nu mi-e foame.

– Mătușa zice Dee trebuie mănânce. Mătușa sunat.

– A sunat mătușa Esme? am întrebat eu, scoțându-mi capul din pătură.

Expresia Rosei din momentul în care m-a văzut mi-a amintit cât de rău îmi stătea părul. M-am băgat repede la loc.

– Ce i-ai spus? s-a auzit glasul meu înfundat. Niciun cuvânt despre renovare, nu?

– Mai bine nu, gândit eu. E mare nebunealã aici. Ce se întâmplă cu părul?

– Ah, dezastru, Rosa, am răspuns eu și mi-am scos capul la iveală. Poți să vezi și tu singură – o tunsoare foarte, foarte proastă.

Rosa a examinat cu mult calm ce mai rămăsese din părul meu, apoi, fața ei s-a destins cu un zâmbet.

– Este mai bine, cred. Pot văd fața mai mult. Tu este fată drăguță.

– În afară de faptul că arăt ca un băiat, am oftat eu.

– Creștere înapoi va fi, m-a încurajat Rosa. Vii mâncăm. Bucătăria nu mai e pentru gătit. Am luat pizza.

Când am auzit de mâncare, am început să salivez.

– Ce se mai aude cu distrugătorii de apartamente? Au plecat?

Rosa mi-a făcut semn că da, așa că m-am dat jos din pat.

– Înapoi dimineață, a mai spus ea și a chicotit ușor. Mai multă distrugere, atunci.

– Nu cred că a mai rămas prea mult de demolat, am remarcat eu și m-am dus după ea în ceea ce mai rămăsese din așa-zisul nostru apartament, unde ne-am luat cina drept în mijlocul haosului.

Mai târziu, eu m-am băgat în pat, iar Rosa s-a instalat în camera mătușii Esme, care, în absența acesteia, era ca și camera ei.

Pentru că adormisem buștean atât de devreme, m-am și trezit devreme. Cum mă întindeam și mă răsuceam de pe-o parte pe alta, am început să fiu atentă la sunetele nopții: vuietul crivățului în ferestre, huruitul unui tren în depărtare, lătratul unui câine. Undeva mai jos, cineva țipa, se pornise și-o alarmă, iar mai apoi s-a instalat liniștea. Nu se mai auzea nici măcar ticăitul ceasului, ci doar respirația mea. Inspir, expir. Inspir, expir. Apoi, sunet de... ce să fi fost oare? De pași. Se auzeau pe scări. Cineva încerca să meargă pe nesimțite, dar nu prea reușea.

Probabil că vecinii de deasupra au ajuns târziu acasă, m-am gândit eu. Dar nu; pașii se opriseră la etajul nostru. Am așteptat să aud cum se învârte cheia în broasca ușii de vizavi. Dar parcă îmi aminteam că și vecina era plecată, o auzisem pe mătușa Esme pomenindu-i Rosei despre acest lucru. Și dacă mă gândeam mai bine, pașii nu prea semănau cu ai ei. Purta mereu pantofi cu toc și trocăia pe scările de beton. Pașii pe care îi auzeam acum păreau ceva mai apăsați și parcă veneau de la două persoane. Bărbați, cred. M-am străduit să aud și altceva. În momentul în care am sesizat un zgomot în hol, inima a început să-mi bată cu putere. *La uşa noastră!* m-a fulgerat deodată un gând. *Vai de mine, cineva încearcă să pătrundă înăuntru!*

Mi-am ținut respirația, încercând să prind orice urmă de sunet. Da, s-a auzit iarăși, ca și cum cineva bâjbâia prin întuneric. Începea și apoi se oprea. M-am hotărât să mă duc la Rosa și s-o întreb dacă nu auzise și ea. M-am dat jos din pat și am pășit încet, pe vârfuri. Am deschis ușa cât de încet am putut și m-am strecurat în hol. Mai mult ca sigur era cineva afară. Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare, ca și cum cineva umbla la ușă.

Am traversat holul, cu inima cât un purice. Oare cine putea să fie? Poate că mătușa Esme se întorsese mai devreme din călătorie. Dar nu, ea avea cheie. Poate că oricine ar fi fost, avea impresia că în apartament nu se afla nimeni, căci, cu toată activitatea din ziua aceea, ar fi fost cel mai probabil. Vecinii povesteau de multe ori că muncitorilor li se furau adesea uneltele și echipamentele din apartamentele în care aceștia lucrau. Am auzit apoi niște șoapte pe coridor și am ciulit urechile. Cineva vorbea în șoaptă, dar am recunoscut vocile. Nu mi-a luat mult să le identific. Era golanul acela, Trev, și prostănacul de Bazza, tovarășul lui. M-am enervat peste măsură. Cum *îndrăzneau* să dea spargere tocmai în locuința mea? M-am strecurat în dormitorul mătușii Esme, iar în pat am văzut silueta acoperită de întuneric a Rosei, care dormea dusă.

– Rosa, Rosa, am șoptit eu, dar ea nu dădea niciun semn că m-ar auzi. Pe hol, agitația continua. Dacă vreunul dintre ei reușea să spargă yala, atunci era posibil să intre dintr-o clipă în alta și ce ar fi găsit? O tânără care de-abia lega

două cuvinte în engleză și o pișpirică tunsă oribil. *Ah, ce n-aș fi dat atunci să fi urmat cursul lui Mario, cu tehnici de autoapărare.* Între timp, în minte mi se derulau imagini îngrozitoare ale tuturor scenelor posibile și imposibile.. *Poate că de aceea m-a trimis Joe la curs. Poate că știe el ce face până la urmă. Cred că era conștient că aveam să fim jefuite și voia să se asigure că puteam să-mi port singură de grijă. Ce prostie! Oare de ce nu-l ascultasem?* Parcă și vedeam titlurile din ziarul de-a doua zi: „Adolescentă cu un nume și-o tunsoare ciudate ucisă în propriul pat de tâlharii cartierului. A încercat să se lupte, dar, ca o fătucă prostuță, n-a făcut față."

Ah, Doamne, oare ce să fac? m-am întrebat eu.

– Rosa, am mai șoptit eu o dată și am apucat-o de glezne, încercând s-o trezesc.

– Cee... ? s-a trezit ea brusc.

– Șșșșhhh, i-am făcut eu semn. Cineva încearcă să intre prin efracție.

– Spune-le să pleacă. Pleacă, a șoptit ea și s-a ascuns sub pătură.

– Dar, Rosa, tu ești om mare. Spune-le tu.

– Eu sperii. Nu place întuneric. Spune-le plece.

Mi-am dat seama că Rosa nu-mi va fi de niciun ajutor. Totul depindea de mine. M-am dus în hol. Ce să fac? Ce să fac? N-am vrut să spun nimic, de teamă să nu-și dea seama că eram eu. *„Ia-ți ceva cu care să-i loveşti"*, mi-a șoptit o voce din cap. M-am dus tot pe vârfuri până în living, să văd dacă găsesc un ciocan sau un târnăcop. Din

nefericire, uitasem că dușumeaua nu mai era la locul ei și că în schimb erau doar niște grinzi de lemn, în lungul și-n latul camerei. Am pășit pe suprafața dintre grinzi și VRRSST! piciorul stâng mi s-a dus exact prin mijlocul tencuielii subțiri.

– *Auuuch,* am scos eu un sunet scurt, aproape fără să-mi dau seama.

Rosa se furișase și ea în spatele meu. Ținea o lanternă, pe care mi-a băgat-o în ochi.

– Ce face tu aici? m-a întrebat ea.

– Patinez! Ce ți se pare că fac? M-am blocat. Aoleu, Doamne! Rosa, ține-mă bine!

Cu mare greutate, am reușit să-mi eliberez piciorul și să mă urc înapoi pe una din grinzi, iar după aceea, să ajung înapoi în hol, unde dușumeaua era încă intactă. Am aruncat o privire înapoi în living și am văzut că de jos venea lumină. M-am așezat în genunchi și m-am uitat prin gaură, pentru a vedea coridorul de dedesubt.

Rosa începu să râdă.

– Bine că n-ai căzut jos, paturi la oameni. Ar face atac de inimă să cadă cineva prin tavan.

Și începu să râdă atât de tare, de i se cutremura pieptul.

– Șșșșhhh, Rosa, n-avem timp de glume acum. În caz că ai uitat, un idiot încearcă să dea spargere.

– Da. Mie venit idee. Aprins lumina și zgomot. Ei crezând mulți oameni aici.

Nu era o idee rea și eu nu mă gândisem la nimic mai bun, iar la ușă încă se mai auzea scrijelitul care ne dădea fiori. Din fericire, ușa avea trei încuietori, pentru că mătușii Esme îi plăcea foarte mult siguranța și dotase apartamentul cu toate sistemele posibile.

– OK, hai să facem asta, am spus eu și am aprins lumina din hol. Rosa a fugit în dormitorul mătușii și s-a întors cu un radio, pe care l-a dat la maxim.

– Eu m-am dus pe furiș în hol și mi-am lipit urechea de ușă. Scrijelitul se oprise. Am ascultat în continuare. Rosa a dat muzica tare și apoi a strigat: „Jacob, vrei te grăbești cu baia?“ Apoi și-a dat singură răspunsul, cu o voce mai răgușită: „Ies într-un minut.“

I-am făcut un semn complice de mulțumire și mi-am lipit iarăși urechea de ușă. În sfârșit, am auzit cum pașii se îndepărtau.

– Ei plecat? m-a întrebat Rosa în șoaptă.

Am încuviințat din cap și atunci a venit lângă mine, îmbrățișându-mă cu mare drag. De-abia în clipa aceea am început să tremur și Rosa mi-a adus o pătură și o ceașcă de ciocolată fierbinte.

Am adormit amândouă în patul cel mare al mătușii Esme, dar niciuna dintre noi nu s-a odihnit prea bine.

Capitolul paisprezece

Da, DOMNULE!

– Ah, iarăși tu! a exclamat Mario cu o privire superioară, când m-am întors a doua zi la curs. Am ajuns acolo prima și, de data aceasta, eram hotărâtă să rămân, indiferent ce insulte mi-ar fi aruncat.

– Da, DOMNULE! am răspuns eu.

A venit mai aproape, pentru a se convinge că nu glumeam, dar l-am privit adânc în ochi și nu am clipit nici măcar o dată. Eram cum nu se poate mai serioasă și cred că prinsese mesajul.

– OK, poți începe scoțându-ți șapca, mi-a zis el.

– Eu... tocmai eram pe cale să mă împotrivesc, pentru că purtam o șapcă de baseball de culoare neagră, care-mi ascundea dezastruoasa tunsoare. Dar mi-am dat-o jos. Nu voiam să mă dea afară pentru că nu-i ascultasem comenzile.

Nici măcar nu a încercat să-și ascundă reacția.

– Dumnezeule mare! a bolborosit el oripilat. Ce s-a întâmplat cu părul tău? Te gândești să te înrolezi în armată, nu?

– Nu, DOMNULE. Tunsoare proastă, DOMNULE.

– Mai spune asta o dată, mi-a cerut el.

– Tunsoare proastă, DOMNULE!

Îmi mai aruncă o privire sfredelitoare, să se convingă că vorbeam serios, dar, încă o dată, i-am suportat privirea cu multă hotărâre.

– Nessa o să se ocupe de asta, a spus el. Diseară, după curs, să te prezinți la „Pentagrama".

– Da, DOMNULE! am răspuns eu, deși nu aveam nici cea mai mică intenție de a mă întoarce acolo. Ce altceva ar mai fi putut să-mi facă, decât să mă tundă la zero și să-mi găsească o perucă potrivită? Nu. O să port șepci de baseball până îmi va crește la loc așa cum a fost.

Membrii grupului au apărut perfect disciplinați, unul câte unul, ocupându-și locurile pe rogojini, de jur-împrejurul sălii. M-am uitat la ei pe rând, pe măsură ce se așezau. Era exact același grup ca și ieri.

– Așa deci, urâților, și-a început Mario discursul când toată lumea a fost gata. Acesta este cursul care vă va oferi îndemânarea de a răzbi în viață și care vă va transforma în specimene mai frumoase. Vreau să creăm aici o atmosferă de totală încredere. De aceea, vă rog să vă ridicați cu toții și să vă prezentați acestei creaturi care s-a târât pe podeaua noastră.

S-a uitat repede la mine, ca să-mi vadă reacția la aceste insulte, dar nu am făcut decât să-i zâmbesc. *Spune-mi cum vrei, amice,* m-am gândit eu. *Tipa asta de-aici n-o să se oftice deloc.*

– Știu că ați făcut asta și ieri, a continuat el, dar o veți face încă o dată. De ce? Pentru că așa spun eu. Hai mai repede, fiecare dintre voi în picioare, spuneți-vă bucățica și fuga marș la loc, fiindcă n-am de gând să-mi irosesc toată ziua.

Îi făcu semn unui băiat blonduț și grăsuț să se ridice.

– Numele? a întrebat Mario, când băiatul a ajuns în față.

– Matthew.

– Și care este motivul pentru care te afli aici?

– Copiii își bat joc de mine la școală, îmi spun „grasule" și „umflatule". Am suportat destul, domnule.

După Matthew, a mai urmat un grăsuț. „Numele, Cuthbert. Și, la fel ca și Matthew, se săturaaaaaseeee, DOMNULE."

Următoarea s-a ridicat bătrânica în trening roz.

– Nancy. Am fost o victimă până când am venit la aceste cursuri. Sărmana doamnă în vârstă. Dar vremurile acelea au luat sfârșit, mulțumită lui Mario. Acum sunt o dură și nimeni n-o să mă prindă pe-o stradă întunecată, ca să-mi fure geanta. Nu, DOMNULE!

Și a executat câteva figuri de karate, când, surpriză, i-au crăpat pantalonii!

– Ups, nu contează! Mai am o pereche de schimb în geantă.

Și în timp ce ea a dat fuga să se schimbe, pot să jur că l-am văzut pe Mario chircindu-se de râs, dar imediat și-a revenit la expresia serioasă de mai înainte.

S-a ridicat și cealaltă bătrânică, al cărei picior era bandajat.

– Numele meu este Lily și cineva m-a *atacat* într-o noapte. Au fost patru. Niște golani care miroseau a cartofi sleiți și a bere răsuflată. Am decis că nu voi mai trece niciodată prin asta. Dați-mi voie să vă povestesc totul despre întâmplare și despre operațiile suferite în urma incidentului. Vaaai, piciorul meu, mâna mea, durerile de șale. Îngrozitor!

– Bravo, Lily, a întrerupt-o Mario. Poți să le povestești mai multe celorlalți despre operațiile tale în pauză. Astăzi vă voi arăta cum se poate folosi bastonul lui Lily pe post de armă.

– Să vedem, a spus Lily, ținându-și bastonul în sus și agitându-l în direcția unui atacator imaginar.

Următorii au fost cei trei băieți slăbănogi. Archie, Paul și Ian aveau și ei povești asemănătoare: iPod-uri subtilizate, telefoane furate, necăjiți la școală, batjocoriți pentru că erau pirpirii.

– Nicio grijă, doamnelor, câteva ședințe la sală și agresorii vor fugi la doi kilometri numai când vă vor zări prin preajmă, a spus Mario, iar băieții au început să zâmbească încrezători. Archie, de-acum te vei numi Târnăcopul, iar tu, Ian... vei fi Omul Zăpezii. Paul, pe tine te numesc Forțosul. Ia uitați-vă urât acum!

Ultima a fost indianca cea drăguță.

– Numele meu este Usha și am aceeași poveste. Lumea se ia de mine pentru că am altă culoare. Îmi spun „Cap

de curry" sau să mă întorc în Thailanda, ceea ce este o mare insultă, pentru că familia mea vine din Kerala, în sudul Indiei. Vreau să pot merge pe stradă fără teamă.

– Așa, fetițo, foarte bine, a aprobat Mario și apoi și-a îndreptat ochii spre mine. OK, foarte bine. Acum tu, fata fără păr.

M-am ridicat în picioare și m-am dus în față.

– Aseară, cineva a vrut să dea o spargere în apartamentul în care locuiesc. Mi-a fost foarte, foarte frică și, chiar dacă am reușit să-i alungăm, vreau să fiu capabilă să mă apăr, în cazul în care se mai întâmplă vreodată. De asemenea, nu cu mult timp în urmă, niște golani au încercat să-mi fure telefonul și ar fi reușit, dacă nu-mi sărea în ajutor un prieten. Sunt aici ca să învăț să ripostez.

– Excelent, a spus Mario și a început să bată din palme. Acum, în picioare, adunătură de pămpălăi! Să trecem la încălzire!

Toată lumea s-a ridicat, până și Lily, care șchiopăta, cu ajutorul lui Matthew și Cuthbert.

– Sunteți plăpânzi? a urlat Mario.

Toți cei din grup s-au învârtit pe loc și s-au uitat la podea, de parcă de acolo ar fi venit răspunsul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, arătați-mi puțină ENERGIE, leneșilor! ÎN NICIUN CAZ, DOMNULE, ACESTA E RĂSPUNSUL! Acum, să v-aud!

– În niciun caz, domnule, am făcut noi o încercare.

– ÎNCĂ O DATĂ! a urlat Mario.

– O adunătură de fătălăi?

– ÎN NICIUN CAZ, DOMNULE! am urlat și noi.

– Sunteți niște luptători?

– ÎN NICIUN CAZ, DOMNULE! a zbierat Ian, care nu se gândea deloc la ce spunea. Adică... DA, DOMNULE!

– DA, DOMNULE! ne-am alăturat și noi.

După ce ne-am exersat plămânii, Mario ne-a pus să alergăm în jurul sălii, să facem joc de glezne, să ne atingem degetele de la picioare și să ne întindem mușchii.

– OK, a spus Mario după încălzire, acum, toată lumea în picioare și hai să vedem cum mergeți. Relaxați-vă și mergeți cum mergeți în mod normal.

Am făcut ce ni s-a cerut și, după câteva ture de sală, Mario a început să bată din palme.

– De ajuns, a spus el, treceți înapoi la rogojinile voastre.

Și de data asta am făcut ce ni s-a cerut.

– Jaaaalniiiic, a început Mario, postându-se în fața noastră. Cei mai mulți sunteți niște victime, pur și simplu, cu excepția lui Nancy. Nu e de mirare că se ia lumea de voi. Matthew, tu mergi împleticit, Cuthbert, tu pășești ca un bătrânel plăpând și reumatic. Ian, tu sigur ai stat prea mult timp în fața calculatorului, cu umerii ăia lăsați. Nu mai merge așa gârbovit! Paul, tu faci niște pași mărunței, de parcă ai furnici în pantaloni. Dee, ține-ți capul mai sus! Pășește mai îndrăzneț. Iar tu, Archie, parcă implori pe cineva să vină să-ți tragă una. Ah, sărăcuțul de

mine, dintr-un moment în altul, cineva mă va prăda. NU, DOMNULE, S-A TERMINAT! Hai, încă o dată. Încercați să afișați o atitudine care să inspire încredere în forțele proprii. Să pară că spuneți „Am controlul întregii situații. *NU TE PUNE CU MINE!*"

Ne-am ridicat și când m-am uitat în jurul meu, am înțeles perfect ce voia să spună. Arătam ca o adunătură de păpălăi, care așteptau să fie pocniți.

– Vă aud? Am spus: VĂ AUD? a tunat Mario în continuare.

– DA, DOMNULE! i-am răspuns noi la fel de tare.

– Bine, a încuviințat el. Acum, vreau să vă imaginați că din vârful capului vostru pornește un balon cu heliu, iar atașată de partea de jos a coloanei voastre vertebrale atârnă o greutate.

I-am urmat instrucțiunile și parcă am simțit că m-am înălțat cu cinci centimetri. Mă simțeam extraordinar. M-am uitat și la ceilalți și puteam să-mi dau deja seama că toți aveau impresia că sunt mai înalți.

– Bun, cu imaginea aceasta în minte, continuați. MERGEȚI. Pășiți. Unu, doi, trei. NUUUUU! Ian, relaxează-te! Toată lumea să se *relaxeze.* Umerii în jos, dar nu vă cocârjați. Stați drepți, preluați controlul. Arătându-ne cum să procedăm, Mario a început să meargă în jurul încăperii, dând senzația că ne conducea într-o mare bătălie. Mă prinsesem. Era extraordinar să merg așa, având lumea la picioare, nu de parcă duceam greutatea ei pe umeri.

Restul dimineții a zburat fără să-mi dau seama. Am continuat exercițiile de încălzire, apoi am început să învățăm tehnici de apărare. Mario ne-a arătat cum să blocăm pe oricine ar fi încercat să ne atace folosindu-ne de mâini și de picioare, iar în cazul lui Lily, de baston. Am învățat care sunt punctele vulnerabile ale corpului și cum să le localizăm. De asemenea, cum să ne folosim coatele, picioarele, genunchii și mâinile, podul sau dosul palmei, cum să ne încleștăm pumnii sau să lovim cu articulațiile. Nu-mi dădusem seama că pot să fac atâtea lucruri doar cu mâinile. Era absolut bestial. Podul palmei direcționat către nasul cuiva putea cauza serioase probleme, iar un picior în stomac încă și mai multe, mai ales dacă atacatorul era bărbat. Matthew a luat un pic prea în serios mișcarea aceea și l-a lovit pe Cuthbert cam tare. Săracul Cuthbert s-a târât pe margine până și-a revenit și, sinceră să fiu, nu credeam să se mai alăture grupului. Până la urmă, s-a întors și părea relativ bine, cu excepția faptului că vocea lui era mai înaltă cu câțiva decibeli.

În pauza de prânz, mi-am verificat mobilul Zodiac și am găsit un mesaj:

„Jupiter în conjuncție cu Venus".

Am decis imediat să-l sun pe Joe și să-l întreb ce înțeles avea.

– Bună, Danu, l-am auzit eu câteva secunde mai târziu. Ce faci? Te-ai întâlnit cu Mario?

– Da. Știi, cineva a avrut să intre în apartament aseară.

– Ești bine? a întrebat el îngrijorat.

– Acum, da, dar am fost foarte speriată...

– Nu scrie în astrograma ta că vei păți ceva, altfel, te-aș fi avertizat.

– M-am gândit că de aceea mi-ai trimis SMS-ul acela în care scria „Marte" și m-ai pus să mă duc la cursul lui Mario.

– Nu tocmai. Tot ce am putut vedea în astrograma ta a fost că aveai o întâlnire cu Marte. Felul concret în care se manifestă acest lucru depinde foarte mult de tine.

– Nu înțeleg. Vrei să spui că nu este totul predestinat?

– Unele lucruri sunt, altele nu.

– Jooooooeeee, nu-mi mai vorbi în parabole. Ce vrei să spui?

– Cum răspunzi evenimentelor care au loc în viața ta... asta nu este predestinat, ci depinde în totalitate de tine.

– Aha... Ca atunci când un pahar este pe jumătate plin sau pe jumătate gol, în funcție de cum îl vezi tu și de dispoziția în care te afli. Doamna Wilkins îmi spunea mereu asta când eram acasă.

– Cam așa. Ne întoarcem la chestia cu înotul sau scufundarea. Alegerea îți aparține. Poți să stai îmbufnată, să te plângi și să fii întotdeauna nefericită sau poți să iei atitudine și să schimbi ceva – exact ceea ce știu că ai început să faci. Cum se mai prezintă apartamentul?

– Ca în urma unui cutremur devastator. Poate că atunci când mătușa Esme se va întoarce acasă, cu spume

la gură, o să-i spun și eu întocmai ce mi-ai spus tu mie – „Mătușico, este alegerea ta dacă înoți sau te scufunzi, poți să vezi totul ca pe un dezastru și s-o iei razna sau poți să te bucuri și s-o arăți." Moment în care ea îmi va trage una peste ceafă sau mă va ucide. Deci, da, Joe, îți mulțumesc pentru aceste cuvinte de mare înțelepciune.

La celălalt capăt al firului, Joe începu să râdă.

– Sunt sigur că mătușa ta nu va avea nicio problemă cu asta. Între timp, bucură-te de timpul petrecut la curs.

– Să mă bucur! Vezi să nu! N-ai mai fi zis asta dacă ai fi văzut ce ne-a pus să facem de dimineață.

– Da, dar este un profesor extraordinar, a râs Joe iarăși.

În acel moment, Mario a venit la ușă și ne-a spus tuturor să intrăm. Am observat că îmi cronometra convorbirea, ridicând dintr-o sprânceană.

– Încă puțin, e Joe, cel care m-a trimis la tine, am zis eu, ridicându-mă de lângă peretele de care mă sprijineam.

– Ce înseamnă Jupiter în conjuncție cu Venus?

Joe n-a făcut decât să râdă.

– Ai cartea, mi-a spus el, descurcă-te.

– Jooooeeeee... am protestat eu.

– Danu! m-a strigat Mario. Aici, ACUM!

N-avea niciun sens. Eram sigură că n-o să-l conving pe Joe să vorbească, iar Mario era într-o pasă rea. Am închis telefonul și m-am dus înăuntru.

– OK, mămăligi smiorcăite ce sunteți, ni s-a adresat Mario în timp ce ne reluam locurile. Gata cu sesiunea de după-amiază. Cine se oferă voluntar să fie făcut terci de către maestru?

– Eu, DOMNULE! am ridicat mâna.

Nu mă mai distrasem așa de secole.

În seara aceea, am găsit pe site-ul de astrologie un mesaj de la Mario: „Există doar două categorii de oameni în lume – rapizi și morți, învingători și ratați, victorioși și perdanți."

Sunt șase! m-am gândit eu. *Oamenii ăștia planete chiar nu știu să numere!* Dar înțelesesem ce voia să spună și știam deja în care dintre ele voiam să mă încadrez. Tipul viu și fără prea multe vânătăi!

Capitolul cincisprezece

Conga

Vacanța zbură cât ai clipi din ochi. Eu și Rosa urmam o interesantă rutină. Încă de dimineață, când plecam de la apartament, Rosa se ducea la treabă, iar eu la cursul cu Mario. Seara, pentru a nu le sta zugravilor în drum, Rosa venea și ne întâlneam la Joe, unde luam cina, apoi vedeam un film și ne întorceam acasă, la culcare. Uneori, venea și Sushila cu noi, iar în alte două seri, le-a adus cu ea pe Amy, Chloe și Joele, prietenele ei de la școală. Se pare că nu eram eu singura care voia să cunoască oameni noi. De fapt, Joele și Amy ar fi vrut să mă cunoască mai bine încă din prima zi, dar fuseseră intimidate de atitudinea mea distantă, de parcă n-aș fi avut nevoie de nimeni și de nimic.

La cursul de autoapărare, îndemânarea mea a progresat simțitor și, până vineri după-amiază, am reușit chiar să-l pun la podea pe Mario. La început, am crezut că s-a lăsat, dar și-a dat cuvântul că nu fusese așa.

– Sunt un profesor bun, a spus el când s-a ridicat de pe rogojina pe care îl țintisem la podea cu piciorul.

Indiferent dacă mă lăsase să câștig sau nu, m-am simțit de un catralion de ori mai încrezătoare și am ieșit de la

ultima lecție de vineri cu sentimentul că puteam să fac față oricui s-ar fi luat de mine.

Cel mai grozav a fost că am descoperit ce însemna „Jupiter în conjuncție cu Venus" – sau cel puțin ce însemna pentru mine.

Tocmai eram pe punctul de a intra la Joe după curs, când cine iese din fast-food? Nimeni alta decât Nessa. S-a uitat la mine și m-a întrebat:

– Fata Zodiacului?

Am dat din cap în sens aprobator și, fără niciun cuvânt în plus, m-a înhățat de guler și m-a târât către salonul ei.

– Ah, nuuuuu, am încercat eu să mă opun. Nu după ce mi s-a întâmplat ultima oară.

– Ai încredere în mine, mi-a spus ea și m-a proptit într-unul din scaunele de lângă chiuveta folosită la spălatul pe cap. Aș fi putut s-o imobilizez cu o singură mână și s-o arunc la podea, dar m-am hotărât să nu opun rezistență. *De ce să nu-i acord puțină încredere?* m-am gândit eu. *Nu am nimic de pierdut. În niciun caz părul.*

Am închis ochii și am lăsat-o să-și facă treaba. A pus o muzică ambientală și, după tot efortul fizic din săptămâna aceea, cu atingerea suavă a mâinilor ei și cu aroma de levănțică a șamponului, nu mi-a luat mult până să adorm. Când m-am trezit și m-am uitat în oglindă după aceea, aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor. De acolo mă privea o fată cu un păr blond strălucitor, lung până la umeri.

– Ceee... ? am îngăimat eu. E o perucă?

Nessa m-a tras de păr și eu m-am dat înapoi. Nu, în mod sigur îmi era lipit de cap. *Poate că e și vrăjitoare, pe lângă planetă în formă umană,* m-am gândit eu.

– Magie? am întrebat eu.

– Un fel, a zâmbit ea. Magia coafezei.

– Dar... cum... ? am început eu.

Nessa mi-a arătat mește de păr de diferite culori, pe care le avea pe un catalog lângă oglindă.

– În ultima vreme, se poate face orice. Frumos, nu?

– Foarte frumos, am fost eu de acord și mi-am dat noul păr pe spate, de parcă eram într-o reclamă la șampon. Se vedea o mare îmbunătățire a tunsorii mele de „sergent" și era grozav să mă simt ca Dee cea de odinioară.

Jupiter în conjuncție cu Venus. Jupiter este planeta bucuriei și a comunicării. Pe orice pune mâna, crește. Venus este planeta dragostei, a armoniei și a frumuseții. Cei doi se întâlnesc și care este rezultatul? Bingo! Extensii de păr!

Când am ajuns la apartament, o oră mai târziu, am deschis ușa, așteptându-mă să văd praful și molozul obișnuit. Mai înainte să fac eu vreun pas înăuntru, PJ s-a năpustit asupra mea.

– Închide ochii, închide ochii, mi-a zis el, acoperindu-mi ochii cu palmele.

Am făcut întocmai cum a spus și m-am trezit pe hol.

– OK, acum, uită-te. Ta-daaaaa!!!

– Surprizăăăă!!! au strigat mai multe voci în cor.

– Ah, Dumnezeule mare! am tresărit eu și aproape că mi-am pierdut răsuflarea când am deschis ochii și i-am văzut pe doamna și domnul Patel, pe Joe, pe Rosa, pe Uri, pe Mario, pe Nessa *(cum o fi ajuns ea aici atât de repede?)* pe Nat, pe Alex, pe Sushila, pe Joele, pe Chloe și pe Ami stând în picioare în fața mea, cu zâmbete strălucitoare întipărite pe fețe.

– Cee... ? am murmurat eu.

Rosa a venit lângă mine și m-a luat în brațe.

– Uite, uite în jurul tău, mi-a spus ea.

Șocul provocat de transformarea suferită de părul meu era nimic în comparație cu transformarea suferită de living. Arăta fabulos. Pereții fuseseră zugrăviți în culoarea piersicilor coapte, iar ferestrele erau acoperite cu draperii aurii de muselină. Vechiul covor decolorat dispăruse și în locul lui se evidenția un impunător parchet de stejar maroniu. Rafturile bibliotecii fuseseră umplute cu romane de ficțiune și aventuri, preferatele mele. Lângă șemineu, vaza cea mare și goală avea, în sfârșit, flori – trandafiri mari și galbeni. O canapea gălbuie cu două locuri fusese adusă în completarea celei bej italienești a mătușii Esme, a cărei folie protectoare fusese dată în sfârșit la o parte, iar din loc în loc au fost așezate pernuțe moi de pluș, de aceeași culoare cu canapeaua mai mică. Efectul final era nemaipomenit.

– Încă nu s-a terminat, a zis PJ. M-a luat de mână și m-a condus în bucătărie, care suferise și ea o mare transformare. Corpurile suspendate erau la locul lor, dar aveau uși noi de

stejar cu mânere argintii, care imprimau încăperii un aer de modernitate. Pereții fuseseră zugrăviți în galben deschis, combinat cu un verde strălucitor și faianță aurie. Încântată, Rosa a deschis toate dulapurile și mi-a arătat că fuseseră echipate cu tot felul de ustensile, tacâmuri, oale, tigăi, farfurii, farfurioare și provizii alimentare, iar într-o cutie etanșă imaculată se aflau biscuiți, prăjituri și ciocolată.

În timp ce Rosa îi servea pe oaspeții noștri cu băuturi și cu ceva de rontăit din noua bucătărie, PJ m-a condus în restul apartamentului.

În baie, zugravii optaseră pentru mobilier minimal și foarte modern. Peste tot era numai faianță albă, pereții erau tot albi și o imensă oglindă, care dădea camerei senzația de spațiu.

– Cum ezte un spațiu așa mic, am scos vechea cadă și am pus în loc o cabină de dus, mi-a explicat PJ. Place la tine?

– Fabulos! am exclamat eu, aruncând o privire împrejur.

Nu fusese omis niciun detaliu: suport argintiu pentru prosoape, dulăpior în care erau așezate frumos prosoape albe și pufoase, un raft plin de loțiuni de baie parfumate, care te îmbiau, creme, săpunuri aromate și o pată de culoare reprezentată de un buchețel de frezii roșii, într-o vază mică, aflată pe pervazul ferestrei de deasupra chiuvetei.

– Absolut fabulos...

În timp ce PJ mă conducea mai departe, să-mi arate și dormitoarele, i-am zâmbit cât am putut de frumos. Cât timp ei lucraseră în dormitorul mătușii Esme, în ultimele nopți,

Rosa dormise la ea în cameră, pe jos. Trepidam de emoție când am deschis ușa camerei respective, deoarece aici era cel mai important să le fi ieșit bine. Nu trebuia să-mi fac griji. PJ își revărsase magia și aici – alesese culoarea levănțicii pentru pereți și un albastru senin pentru jaluzele. Efectul era de curățenie și echilibru, o reflexie a stilului în care se îmbrăca mătușa. Eram sigură că îi va plăcea la nebunie.

– Și, în sfârșit, camera ta... m-a anunțat PJ.

În timp ce traversam holul către dormitorul meu, m-am gândit că nu se poate să fi făcut prea multe în el, de vreme ce eu și Rosa dormiserăm acolo tot timpul și, deci, nu ar fi existat timp fizic pentru mari schimbări. Dar, încă o dată, cât de mult puteam să mă înșel în privința lui PJ. Deși camera era micuță, el reușise să creeze mai mult spațiu instalând un pat suspendat, în care te urcai pe o scară. Acest lucru însemna că rămăsese o groază de spațiu dedesubt, în care intraseră perfect biroul, calculatorul, un scaun și un mic raft de cărți. Pe peretele din fața patului erau lipite postere ale tuturor locurilor pe care mi-ar fi plăcut să le vizitez într-o zi – India, Africa, Europa, America de Sud, Luna, Jupiter –, iar pe un raft alături de birou, fotografii în rame viu colorate. Era una cu Picătea, Fulgușor și Negruț, una cu Fran, Annie, Bernie și Jane, una cu tata și una cu doamna Wilkins.

– Rosa mi-a arătat pozele tale, a explicat PJ. Sper că nu te zuperi că am vrut să le pun unde zăi le pozi vedea în fiecare zi, ca să-ți aducă aminte că nu ești zingură deloc.

– Nu, nu mă supăr deloc, PJ, îți mulțumesc din suflet.

Nu mai știam ce altceva aș mai fi putut să spun și am fost ușurată când Uri a apărut la ușă cu o pungă de cumpărături în mână.

PJ se înclină ușor și spuse:

– Cu foarte mare plășere. Ezte ziua ta. Este bun cadou, nu?

Am simțit imediat un nod în gât.

– Am crezut că toată lumea a uitat, am zis eu.

– Să uite? Tu este Fata Zodiacului. Cum uităm? Nu. În niciun caz. Acum ezte timpul pentru petrecere, a spus el și a scos la iveală o cutie plină de coifuri extrem de caraghioase, pocnitori și trompete. Curând după ce ne-am alăturat iarăși celorlalți în living, ne-am pus pălăriuțele și, când Nessa a sugerat că ar fi frumos să dansăm o conga prin tot apartamentul, a părut cel mai natural lucru care se putea face. Ne-am aliniat, în fruntea noastră aflându-se Joe, care purta o pălărie tip Napoleon și o banderolă în jurul ochiului. Ne-am pus mâinile în jurul taliei persoanei din fața noastră și ne-am pregătit.

„Ta da da da da da daaa, ta da da da da daaaaaaaaaa", cântam noi cât ne țineau plămânii, azvârlindu-ne un picior în stânga și apoi în dreapta. Trenulețul nostru ajunsese în hol, apoi iarăși în living, încă o dată în hol – exact la momentul potrivit pentru a da nas în nas cu mătușa Esme, care intrase pe ușă, cu valiza în mână.

Nu arăta prea amuzată.

Capitolul șaisprezece
Scoasă din minți

Am încercat să-i explic, chiar am încercat.

– Pe doamna și domnul Patel și pe Rosa deja îi cunoști, am spus eu, după ce ea i-a alungat pe toți afară și a început să cerceteze mai îndeaproape ce era cu renovarea. Sushila, Amy, Joele și Chloe sunt de la școală și m-am gândit că ai fi *bucuroasă* dacă mi-aș face niște prietene.

– Și ceilalți? a întrebat mătușa Esme.

– Ceilalți? Da... Ei, bine, ceilalți... cu ei este ceva absolut incredibil și știu că ar putea suna un pic ciudat – chiar și mie mi s-a părut așa la început –, dar sunt... hmmm... planete...

– Planete?

– Da, planete care se manifestă în formă umană și trăiesc printre noi, am încuviințat eu.

Mătușa Esme nu arăta impresionată.

– Și ceea ce este și mai uimitor... toți sunt prietenii mei.

Mi-a aruncat o privire de mare dezamăgire și s-a îndreptat spe dormitorul ei.

– Vorbesc serios, am mai adăugat eu, repezindu-mă după ea. Nessa este Venus și ea se ocupă de salonul de frumusețe. Uri este Uranus și are magazinul de efecte magice și internet cafe-ul. Mario este Marte și predă cursuri de autoapărare; în plus, este absolut cool când ajungi să-l cunoști. Preferatul meu este Joe – protectorul meu personal timp de o lună, dat fiind că sunt o Fată a Zodiacului. El este Jupiter și afacerea lui este fast-food-ul.

Mătușa Esme se uita la mine exasperată.

– Fată a Zodiacului? Marte? Venus? Despre ce tot vorbești? Grăsuțul acela este Jupiter? Acum o să-mi spui și că Neptun are brutăria de vizavi.

– Nu, am început eu să râd. El are chioșcul de pește și cartofi, se numește Poseidon. Știi... Poseidon, Neptun, regele mării. Am aflat totul din cartea de astrologie.

Mătușa Esme mi-a mai aruncat o privire suferindă.

– În cazul acesta, înseamnă că Luna are magazinul de brânzeturi, nu?

– De parcă ar fi în stare de așa ceva. Nu! Luna este de fapt Miss Luna. Ea lucrează ca psiholog la mine la școală și, fie vorba între noi, *este* puțin cam într-o ureche. Desigur, mai sunt câțiva pe care încă nu i-am cunoscut. L-am văzut o dată pe Hermie în fast-food, el este... ce este? Ah, da – manifestarea lui Mercur, lucrează ca mesager și este foarte, foarte frumușel. Saturn este manager pe undeva...

În timp ce vorbeam, expresia chipului mătușii Esme a trecut printr-un întreg caleidoscop de emoții: dezamăgi-

re, neîncredere, furie și îngrijorare. Până la urmă, și-a ridicat mâinile și m-a oprit.

– Ajunge, ajunge, Danu! Din *toate* lucrurile pe care le-ai făcut încercând să mă superi, ăsta a fost cel mai nebunesc.

– Da, mătușă Esme... este adevărat, *sută la sută* adevărat.

– Termină, Danu. Nu mai vreau să aud nici un cuvânt. Acum, du-te în camera ta.

– Dar... dar... nici măcar nu mi-ai spus ce crezi despre renovare. Camera ta, livingul. Nu arată fabulos? Nu-ți place?

Mătușa Esme a aruncat o privire în jur și gura ei a început să tremure, furioasă.

– Îți place? *Îți place?* Danu, nu știu cum de s-au întâmplat toate astea, dar cum crezi tu că voi putea să plătesc?

– Dar, mătușico... este gratis. Vezi tu, încă nu ți-am povestit despre PJ. El este Pluto, planeta transformării. L-am câștigat la un concurs... vreau să spun, nu pe el, ci o renovare a apartamentului, executată de către el. Este designer de interioare. Așa că nu ai de ce să-ți faci griji pentru asta. Nu-ți place?

– Danu! a strigat mătușa, arătându-mi ușa. Du-te și stai în camera ta câtă vreme eu mă gândesc la ce este de făcut. *Acum!*

Am făcut cum mi se spusese și mi-am petrecut timpul în noul meu spațiu de lucru, trimițându-le e-mail-uri ve-

chilor mele prietene. Avusesem o atitudine execrabilă în ultima vreme, fiindcă nu le răspunsesem deloc câtă vreme PJ și echipa lui se ocupaseră de renovare, iar acum erau o mulțime de mesaje de la ele, întrebându-mă unde am dispărut și dacă le-am uitat. În timp ce mă pregăteam să le răspund, o parte din mine era furioasă pe mătușa Esme. Nici măcar un singur cuvânt de recunoștință și nici nu se deranjase să vină și să arunce o privire în camera mea.

După zece minute, am auzit o bătaie la ușă.

– Danu, mă duc afară pentru zece minute, să-mi iau niște țigări.

– Dar tu nu fumezi.

– De-acum, da. Tocmai m-am decis. Și s-ar putea să mă apuc și de băut.

Am auzit ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc și eu m-am întors la e-mail-urile mele. În timp ce scriam, în colțul de sus al ecranului meu a apărut un mesaj – era de la Joe: „Repede, du-te după mătușa ta. Are nevoie de tine."

Eiii, m-am gândit eu, *asta arată cât de puțin o cunoaște pe mătușa Esme.* Ea nu are nevoie de nimeni și de nimic. Apoi mi-am amintit ce spusese Joele despre mine și despre impresia pe care o lăsam, că nu aveam nevoie de nimeni și de nimic. Oare și mătușa Esme o fi la fel? Se ascunde în spatele unui exterior dur?

M-am ridicat și m-am dus până la fereastra bucătăriei, care dădea înspre piațetă. Afară era umed, întunecat și

bătea vântul, dar nu se vedea nimeni prin împrejurimi. Am văzut-o pe mătușa Esme ieșind din magazinul domnului Patel de la colț și pregătindu-se să traverseze piațeta. Părea în regulă. Poate că Joe voia să spună că avea nevoie ca eu să fiu mai răbdătoare cu ea sau așa ceva.

Eram pregătită să mă întorc în camera mea, când o oarecare mișcare în partea opusă a piațetei mi-a atras atenția, așa că m-am întins ca să văd mai bine. Pe aleea care pornea din piațetă era cineva. Am realizat într-o secundă despre cine era vorba și am tresărit. *Ah, nuuuuuuuu!* Era grupul de șoc, Trev și Bazza, și se furișaseră deja pe urmele mătușii Esme.

Am dat fuga până în camera mea și am format imediat numărul lui Joe de pe mobilul Zodiac.

– Danu, ai primit mesajul meu? m-a întrebat el.

– Da, și aveai dreptate, am zis eu, în timp ce ieșisem deja din apartament și coboram scările câte două deodată. Mătușa Esme are necazuri, este urmărită de golanii ăia care au încercat să-mi fure telefonul.

– Câți sunt?

– Cred că doi, dar ceilalți ar putea să fie prin apropiere, așa că grăbește-te, l-am rugat eu. În timpul acesta, ajunsesem deja la parter. Poți să vii și să faci chestia cu centaurul?

– Poți să-i dai gata și tu, a spus Joe și mi-a închis.

– Joeeeeeee...

Prea târziu. Închisese, iar băieții aproape că o ajunseseră din urmă pe mătușa Esme, care mergea în fața lor, total

absorbită de gânduri. Mi-am băgat telefonul în buzunar și am ieșit pe ușile duble ale blocului exact în momentul în care ei o atacară din spate.

Ea a țipat și și-a scăpat geanta.

– Lăsaaaaați-ooooo în paceeeeee! am țipat eu.

Când mătușa Esme m-a văzut, arăta încă și mai îngrozită.

– Danu, du-te în casă! Treci imediat înapoi!

Trev s-a întors și m-a văzut venind înspre ei; pe chipul lui era un rânjet batjocoritor.

– Ca să vezi pe cine avem aici. Nu e asta domnișorica plină de codițe și cu telefon șmecher? a zis el și a aruncat o privire rapidă în jur. Ți-a mâncat pisica pletele?

– Nu e treaba ta, i-am aruncat eu înapoi, oprindu-mă la o oarecare distanță.

– Și unde ți-e umflatul ăla de prieten? a rânjit el mai departe. Ciudatul ăla cu dos de cal...

– Vine și el, am răspuns eu liniștită. Și dacă nu vine el, atunci, un prieten al lui.

– Danu, te implor, *fugi!* încerca să mă convingă mătușa Esme, zbătându-se inutil să se smulgă din strânsoarea lui Bazza.

Cuvintele lui Joe îmi răsunau în cap: „Poți să-i dai gata."

Am inspirat adânc și mi-am amintit ce ne spusese Mario în ultima zi de curs: „Nu-i lăsați niciodată să vadă că vă este teamă. Explodați și mișcați-vă."

Am mai luat o gură de aer.

– I-HAAAAAAAAAAA! am țipat eu și m-am năpustit asupra lui Trev. Cu un picior i-am pus o piedică din spate și mi-am sprijinit palma de bărbia lui, iar apoi l-am împins cu toată forța, iar el s-a dus de-a berbeleacul pe spate.

– Dă-i un ghiont, mătușă Esme! am strigat eu, în timp ce-i răsuceam mâinile la spate lui Bazza, forțându-l să-i dea drumul mătușii. Folosește-ți coatele!

Mătușa a făcut întocmai cum o învățasesm, aplicându-i rapid câțiva pumni în stomac. M-am uitat în ochii lui și acesta i-a dat drumul imediat. În vremea asta, Trev își revenise oarecum și era din nou pe picioare. Nu i-am dat timp să-și revină complet, ci i-am aplicat o lovitură foarte abilă de genunchi între picioare.

– Sper că vei avea o promițătoare carieră de soprană! i-am zis eu când l-am văzut prăbușindu-se la pământ.

Văzându-l pe Trev cum se zvârcolea de durere, Bazza arăta și el un pic cam dezorientat și neliniștit, dar, în curând, își recăpătă calmul.

– Nimeni nu-mi îngenunchează prietenul! a mârâit el, aruncându-se în direcția mea. Dar eu eram deja pregătită. Am început să alerg spre el cu brațele ridicate, dar el era atât de preocupat să-și dea seama dacă o să-i dau un pumn sau nu, încât n-a mai observat că îmi ridicasem și un picior, așa că s-a izbit de mine și a aterizat grămadă peste Trev.

– Haide! am strigat eu în direcția mătușii Esme, care părea să fi încremenit. Fugi!

Am apucat-o de mână și am început să alergăm către bloc, zbughind-o pe scări. Am ajuns în fugă în apartament, am pus lanțul la ușă și am încuiat ușa de două ori. În spatele nostru se auzeau sirenele mașinii de poliție și, în aceeași clipă, mi-a sunat și mobilul în buzunar. În timp ce eu răspundeam, mătușa s-a prăbușit pe podea.

– Ești bine? am auzit vocea lui Joe.

Vorbeam cu el și am dat fuga până la geamul din bucătărie, să văd dacă derbedeii încercaseră să ne urmărească. Nicio șansă! În jos se vedea minunata imagine cu ei doi încătușați de poliție și înghesuiți în dubă.

– Joe, de ce n-ai venit? l-am întrebat eu cu respirația tăiată.

– N-am venit, dar am chemat poliția, în caz că aveai nevoie de întăriri. Uneori trebuie să faci uz de toate facilitățile de pe planeta Pământ. I-au prins?

– I-au prins, am spus eu. Mulțumesc.

În hol, mătușa Esme plângea cu sughițuri.

– Trebuie să închid, Joe, mătușa are nevoie de mine.

– Ți-am spus eu că așa e, a răspuns el și a închis imediat.

M-am dus înapoi în hol și m-am lăsat în jos, lângă mătușa Esme.

– Haide, totul este bine, poliția i-a prins.

Mi-am pus brațul în jurul umerilor ei, dar asta a făcut-o să plângă și mai tare.

– Mătușă Esme, ce este? Suntem în siguranță acum. Ce pot să fac să te ajut?

– N... n... nimic, a suspinat ea.

– Haide, nu te pot lăsa aici, în hol. Vino în living.

Ea a făcut întocmai cum i-am spus și m-a urmat cu supunerea unei fetițe care avusese un coșmar. Am mai lăsat-o să plângă puțin, apoi s-a șters la ochi și s-a uitat în jurul ei. Acest lucru a făcut-o să izbucnească iar în lacrimi.

– Uuuuooohhh... uaaahhh... *uaaaahhh...*

– Vai de mine, am spus și m-am uitat și eu împrejur. Nu-ți place, nu-i așa? Cred că ar fi trebuit să aștept...

– Nu, nu... *(suspin)* uuuhhh... *(un suspin și mai mare)* ... Eu... eu... euuu... îmi place. *Îmi place la nebunie.*

– Atunci, de ce plângi?

– Pentru că sunt atât de inutilă și nu m-am descurcat deloc să am grijă de tine, iar tu ai fost nefericită și nu e de mirare că acum vrei să pleci și nici că nimeni nu vine niciodată aici... și că nu am niciun prieten și trebuie să muncesc tot timpul, ca să mă prefac că am și eu o viață, când de fapt nu am, a scos mătușa dintr-o suflare, oprindu-se doar o clipă, să inspire, iar apoi a continuat – și că sunt singură și mă bucur atât de tare că ești aici și că nu mai trebuie să mă întorc acasă într-un apartament gol. Tot ce am vrut a fost să am și eu un cămin adevărat, dar sunt un dezastru total și până și planta pe care am cumpărat-o a murit, pentru că nimeni și nimic nu vrea să stea în preajma mea prea mult... *uuuuooaaaahhhh... uaaahhhh...*

În vreme ce ea stătea și plângea ca un bebeluș, m-am concentrat să-mi dau seama ce era de făcut. Să-l sun pe tata? Să-l sun pe Joe? Să-i fac un ceai? Până la urmă, am ținut-o doar de mână și am lăsat-o să plângă până s-ar fi liniștit. Dar totul arăta foarte ciudat. Am început să cred că poate cedase complet și că ar fi trebuit să sun pe cineva, ca să aibă grijă și s-o închidă undeva.

Dar apoi m-a îmbrățișat.

– Danu, crezi oare că am putea s-o luăm de la început? Tu și cu mine?

Epilog

Eu și mătușa Esme ne-am mutat în altă casă, trei luni mai târziu. Era mare păcat să plecăm din elegantul nostru apartament, dar spațiul devenise deja prea mic și aveam nevoie de ceva mai mare – nu numai ca să ne primim cum trebuie șuvoiul constant de vizitatori care părea să se perinde la noi în ultima vreme, dar și pentru ca Rosa să aibă loc împreună cu noi. Când mătușa Esme a aflat că Rosa dormea pe canapeaua vărului ei, a invitat-o imediat să locuiască la noi.

Casa perfectă s-a ivit la nici un kilometru de Osbury și mătușa Esme nu a scăpat șansa de a o cumpăra și a făcut o ofertă. La început, am crezut că va fi prea scumpă, dar mulțumită renovării deosebite pe care o făcuse PJ, am obținut un preț foarte bun la vânzare, care ne-a ajutat să plătim casa. Desigur, imediat l-am angajat pe PJ și echipa lui, care au făcut minuni în noul nostru cămin. Are patru dormitoare – unul pentru mine, unul pentru mătușa Esme, unul pentru Rosa și unul pentru tata sau pentru fratele meu, dacă ar vrea să vină vreodată în vizită.

Cel mai bine este că are și o mică grădină în spate, cu meri și mai multe straturi de legume. Fratele meu Luke a venit deja de câteva ori. Cred că îi cam face ochi dulci Rosei, de aceea îl vedem pe-aici mai des. Dar e plăcut să-l vedem, indiferent ce scuză are. Joe și Mario ne vizitează și ei în mod regulat și, cu toate că luna mea de Fată a Zodiacului a luat sfârșit, eu încă mă mai duc la cursurile lui Mario și Joe încă îmi mai dă rețetele lui preferate. Eu, Rosa și mătușa Esme am devenit toate bucătărese de mare clasă. Cartea mea de astrologie spune că tot pe ce pune mâna Jupiter ia amploare. Și acest lucru s-a demonstrat cu vârf și îndesat, fiind valabil și pentru siluetele noastre!

Mătușa Esme și-a micșorat timpul de lucru la birou și este mult mai relaxată și mai fericită în ultima vreme. Am devenit chiar foarte bune prietene. N-a acceptat încă ideea planetelor care se află aici sub formă umană, dar nici nu am forțat-o.

Fiecare lucru la timpul lui și, atâta vreme cât îi place de Joe și de Mario, lucrurile merg înspre bine.

Cel mai grozav este că avem o pisică și-un câine, luați de la un adăpost pentru animale. Câinele este un setter irlandez cu o blană arămie superbă; pe el l-am numit Albăstrel. Pisica este o persană de culoare neagră, cu ochi scânteietori portocalii, și i-am pus numele Honey. Și lor le place foarte mult să aibă o casă spațioasă în care să alerge liberi, după ce atâta timp au stat închiși într-o cușcă.

La școală, lucrurile merg cum nu se poate mai bine. Asistenta Păduche este extrem de fericită că nu mai am codițe și nici extensii de păr, de vreme ce părul meu crește foarte repede și nu mai am nevoie de ele. Joele, Chloe și Sushila m-au adoptat în grupul lor și, cu toate că nu-mi voi uita niciodată vechile prietene de acasă, este grozav totuși să ai și prietene care să locuiască aproape de tine și cu care să ieși, colege la aceeași școală. Notele mele sunt din nou bune și, luna viitoare, mergem într-o excursie cu școala în Italia. O să scriu despre această excursie ca despre primul meu „jurnal de vacanță".

Tata se întoarce acasă de Crăciun. Acum, că am o casă adevărată, nu mai sunt așa de supărată că e plecat. De fapt, chiar mă bucur că are un loc drăguț și primitor în care să se întoarcă.

Cât depre Trev și Bazza, polițiștii i-au ridicat în seara în care au încercat s-o atace pe mătușa Esme. Potrivit ziarului local, poliția a găsit la Trev acasă o groază de lucruri furate în urma unor spargeri. Acum, amândoi au timp să cugete la ceea ce au făcut.

Îmi pare puțin rău pentru ei. Nu trebuia să se poarte atât de stupid, dar, din păcate, ei nu au avut planete protectoare care să îi vegheze, așa cum am avut eu când mă purtam ca o bezmetică. La începutul semestrului, aveam impresia că viața mea s-a terminat, dar acum mi se pare că de-abia a început. Mă simt iar ca în vremurile de demult, adevărata Danu. Fără să mă tem de lume,

fericită cu mine însămi și cu viața mea. Eram atât de nefericită când eram furioasă pe toți și pe toate...

La sfârșitul semestrului, când domnul Beecham mi-a cerut să-mi recit poezia, iată cum a sunat:

„Mătușa mea gătește bine,
Protectorul e lângă mine,
Planetele veghează-aproape,
Iar casa nu-i așa departe."

Dosarele Săgetătorului

Caracteristici și întâmplări amuzante

22 Noiembrie – 21 Decembrie

Unul dintre oamenii cei mai pozitivi din lume – acesta este Săgetătorul, pe scurt. Nativii din Săgetător văd întotdeauna numai lucrurile bune la ceilalți, sunt plini de considerație și generoși. Se pricep să vadă ambele puncte de vedere într-o dezbatere. „Înțelegătorul" ar putea fi celălalt prenume al lor. Atitudinea lor optimistă este contagioasă.

Totuși, fiind un semn de Foc, ei se pot dovedi și foarte nerăbdători sau autodistructivi, în cazul în care lucrurile nu merg așa cum doresc ei. Uneori, sunt mult prea sensibili. Un pic de relaxare s-ar putea dovedi utilă din când în când.

Element:	Focul
Culoare:	Albastru, roșu, alb
Piatră prețioasă:	Lapis Lazuli
Animal:	Calul, câinele
Zi norocoasă:	Joi
Planetă:	Jupiter

Se înţelege cel mai bine cu:
Gemenii
Berbecul
Leul
Săgetătorul

Nu se înţelege deloc cu:
Scorpionul
Peștii

Cum vede un Săgetător distracţia:
Să pornească într-un safari

Un Săgetător ar lua-o razna dacă:
Cineva ar vrea să îi arate mereu că greșește.
Este fie așa cum spun ei, fie... valea!

Săgetători celebri:
Katie Holmes
Brad Pitt
Britney Spears

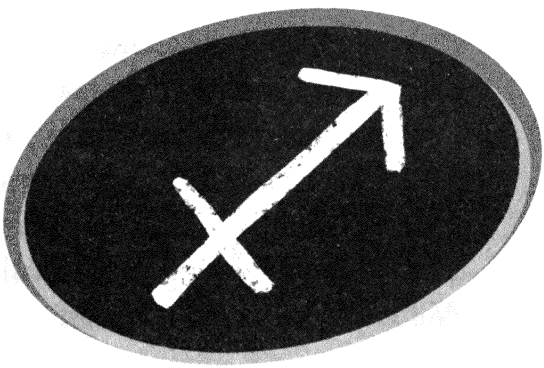

Iată primul capitol al altui roman de succes din seria **Zodiac Girls, „Ieri invizibilă, astăzi o stea“:**

Capitolul unu

Bla... bla... bla...

– La revedere, viață, am oftat eu, uitându-mă lung de la fereastra dormitorului meu în josul străzii, unde era stația de autobuz.

Toată lumea era acolo, toate colegele mele: Lucy, Chloe, Ellie, Jess, Charlotte. Stăteau pur și simplu relaxate, râzând și înghiontindu-se, ca de obicei. *S-a produs o greșeală îngrozitoare. Nu este bine deloc.* Trebuia să fiu și eu cu ele. Trebuia *să merg* cu ele. Un nou început pentru noi toate, în clasa a opta.

M-am uitat fix în direcția lui Jess, dorindu-mi cu disperare să se uite în sus. Era prietena mea cea mai bună, dar probabil că, de-acum înainte, va fi a lui Charlotte. Pariez că așa va fi. În curând, o să mă uite. Nu avea cum să se întâmple altfel dacă mergeam la școli diferite. Îmi spusese că îmi va face cu mâna din stația de autobuz, dar nici măcar nu se uitase în sus. Nici măcar o dată. Era prea ocupată să se hlizească la glumele lui Charlotte, în locul alor mele. *N-o să plâng, n-o să plâng,* îmi tot spuneam, în timp ce

autobuzul venise în stație huruind, iar Jess își amintise să îmi facă un semn de rămas-bun cu mâna. Era deja prea târziu – lacrimile mi se adunaseră în spatele pleoapelor și știam că voi da din nou apă la șoricei.

Le-am privit pe colegele mele urcându-se în autobuz și dispărând în scurt timp după colț. Acum, drumul era gol, iar eu eram singură.

Mă rog, aproape singură. Bertie, care stătuse și el lângă mine în tot timpul acesta, cu lăbuțele sprijinite de pervaz, s-a uitat la mine cu înțelegere și a scos un scheunat slab. L-am privit cu drag și i-am ciufulit blănița moale și mătăsoasă.

– În curând o să trebuiască să-mi iau rămas-bun și de la tine, am oftat eu, întorcându-mă dinspre fereastră.

Valiza mea era gata pe pat, căci mama mi-o împachetase în timpul weekend-ului. Haine noi, o uniformă nouă, tot ce aveam nevoie pentru noua școală. Am dat-o la o parte de pe pat și a aterizat pe podea, cu un zgomot destul de puternic.

– Ei bine, *asta* asta este ceea ce simt pentru tine, am spus eu, scoțând limba la geamantanul care părea să fie cauza necazurilor mele.

M-am uitat în treacăt în oglindă. De acolo mă privea cel mai mare și mai urât coș pe care îl văzusem vreodată.

– Dispari! m-am răstit eu la el, dar nu m-a băgat în seamă deloc, privindu-mă în continuare la fel de sfidător. Fusesem tare norocoasă până acum, pentru că de obicei nu-mi apăreau coșuri, dar acesta se ivise peste weekend, ca să-și ia cumva revanșa pentru toate celelalte luni în care fusesem liniș-

tită. Exact în mijlocul frunții. Dacă ar fi existat un concurs cu tema „Cel mai urât coș", eu aș fi câștigat detașat. Nu puteai să nu-l observi, indiferent cât de mult aș fi încercat să-l acopăr cu baton corector. Și era unul dintre acelea de care nu puteai să scapi cu una, cu două, pentru că era pe sub piele, ca un cocoloș, roșu și strălucitor, și strigând parcă: „*HEEEIII,* ia uită-te la mine!" Exact ce îți trebuie în prima zi de școală, când încerci să arăți cât mai bine cu putință. Sau nu.

– Câh, am spus eu, strâmbându-mă și strângându-mi părul la spate, într-o coadă. Mare greșeală. Nu făcea decât să-mi accentueze și mai mult fața de câștigătoare a concursului Miss Coșul de Aur. *Poate c-ar trebui să-mi tai bretonul?* m-am gândit eu, lăsându-mi iarăși părul pe față. Până și părul meu arăta îngrozitor astăzi. Mi-aș fi dorit așa de mult să am părul blond și drept, ca Jess și ca Lucy, dar nu, eu aveam o claie de păr șaten, banal și neascultător. Am încercat să mi-l îndrept cu placa, dar n-a fost de niciun folos, căci cârlionții au reapărut imediat. *Grozavă impresie voi face, n-am ce zice. Arăt ca o marionetă, una cu coșuri.*

– Gemma, Gem*MA*, a strigat mama de la baza scărilor. Se apropie ora.

Am simțit o senzație ciudată în capul pieptului, ca și cum m-aș fi cufundat într-un abis. Cam așa și era. Rămas-bun prietenelor mele, cățelului, camerei mele primitoare, vieții mele. Mi-am scos capotul și mi-am pus uniforma, care era deja agățată cuminte pe ușă. Arăta ca o uniformă de deținut, mai

degrabă: fustă neagră, bluză crem, cravată galben cu negru. M-am mai uitat o dată în oglindă, sperând că, prin nu știu ce miracol, aveam să mă transform în ultima clipă în Britney Spears și să arăt ca o *gagicuță tare,* așa ca în videoclipul acela vechi al ei, în care purta o uniformă de școlăriță. Dar nu aveam eu norocul ăsta.

– Nu ne suna tu, te sunăm noi înapoi, m-am adresat eu propriei mele reflexii din oglindă.

Mama a cumpărat uniforma ceva mai mare, ca să cresc în ea, ceea ce cu siguranță avea să se și întâmple, căci, la o simplă privire, îți puteai da seama că avea să-mi vină până în ultimul an de liceu. Arătam ridicol. Toată lumea ar fi văzut că mânecile îmi erau prea mari și umerii îmi atârnau. Poate că mă duceam eu la o școală de fițe, cu copii de fițe, dar adevărul este că părinții mei trebuiseră să se restrângă și să economisească foarte mult ca eu să pot merge acolo. O uniformă nouă în fiecare an nu era în mod sigur o opțiune. *Pariez că nici una dintre celelalte fete nu este nevoită să-și ia o uniformă în care să crească,* m-am gândit eu. *Pariez că părinții lor sunt dezgustător de bogați și că ele ar putea să-și ia o uniformă nouă și în fiecare săptămână, dacă ar vrea. Este așa de nedrept! Nu vreau să merg la o școală snoabă, cu copii snobi. Vreau să merg în continuare la școala de stat, împreună cu colegii mei, unde nu trebuie să porți deloc uniformă.*

Necazul a început în vara trecută, când nu știu ce mătușă bătrână (pe care n-am întâlnit-o niciodată, fiindcă locuia în America), le-a lăsat părinților mei niște bani prin testament.

Cu o singură condiție – ca banii să fie folosiți pentru educația mea „particulară". Mama și tata au înnebunit de fericire, deși era și o mică problemă. Nu ne lăsase *chiar* atât încât să poată fi acoperite toate taxele, ci doar două treimi din ce era necesar. Dar acest lucru nu i-a descurajat. Au decis că „soarta" îmi oferise o șansă și ei aveau să facă absolut tot ce le stătea în puteri ca să devină realitate. Mama și-a mai luat o slujbă seara, predând engleza ca limbă străină, pe lângă cea obișnuită pe care o avea la bibliotecă, iar tata a început să lucreze ore suplimentare la atelierul de reparații al cărui proprietar era. Totul pentru ca eu să pot merge la această școală particulară.

– Ce fetiță *norocoasă* ești, îmi spunea toată lumea.

– *Șansa vieții tale,* auzeam pretutindeni, fără oprire.

Dar nimeni nu mă întreba ce voiam eu. Ce voiam era s-o ucid pe mătușa, numai că ea era deja moartă. Nimeni nu mă întrebase absolut deloc ce părere aveam și, în rarele ocazii când îndrăzneam să obiectez la ideea separării de prietenele mele, mama și tata râdeau și-mi spuneau că în curând aveam să-mi fac altele noi. Ei *chiar* nu înțeleg ce înseamnă să schimbi școlile.

Am încercat să-l abordez pe tata de unul singur, dar el mi-a spus că trebuia să-mi amintesc de sacrificiile pe care le făcea mama pentru mine.

Am încercat s-o iau și pe mama deoparte de una singură, dar și ea mi-a spus că trebuia să-mi amintesc sacrificiile pe care le făcea tata pentru mine. Încercasem să discut și cu

bunicii, iar bunica a comentat că eram în pericolul de a deveni „o domnișorică nerecunoscătoare".

Numai Bertie înțelegea.

Și astfel, iată-mă în drum spre Avebury, o școală nouă, de care nu simțeam că aparțin. Speram că atunci când mama și tata mă vor vedea lăsată pe margine, ca o străină de locul respectiv și picând la toate examenele, își vor aminti sacrificiile pe care *eu* le-am făcut renunțând la prietenele mele și mergând mai departe în felul acesta, doar ca să-i fac pe ei fericiți. Până la urmă, nu aveam de ales. Cu toate orele suplimentare pe care le lucrau și cu felul în care se dădeau peste cap ca să-mi ofere mie ceea ce credeau ei a fi „oportunitatea unei vieți", nu puteam să spun prea multe. Nu voiam să fiu privită ca o „domnișorică nerecunoscătoare".

Mă autocompătimeam foarte tare, așa că am deschis șifonierul, am intrat înăuntru, m-am așezat și am închis ușa. *Poate că dacă stau aici îndeajuns de mult,* m-am gândit eu, *trecutul se va întoarce, așa cum s-a întâmplat în povestirile lui C.S. Lewis, iar eu mă voi regăsi într-o țară magică, precum Narnia.* Am ciocănit în lemnul din spatele hainelor, dar nu era nicio ușă secretă acolo. Numai partea din spate a șifonierului, iar apoi peretele care dădea înspre baie. Știam că era o idee prostească.

Afară se auzeau niște zgârieturi și un scheunat slab. Am deschis ușa și Bertie s-a aruncat pe genunchiul meu. Cred că știa că ceva se întâmplă. Noaptea trecută stătuse în valiza mea, în timp ce mama împacheta ultimele lucruri, și refu-

zase să se miște de acolo până ce ea nu l-a gonit. Nu-i plăcea deloc când vedea valize împrăștiate. Știa, de atunci de când mergeam în vacanțe, că hainele împachetate însemnau că cineva pleca undeva.

Numai că, de data aceasta, nu era o vacanță.

– E *așa* de nedrept, i-am spus eu lui Bertie, care m-a lins pe față în întunericul din șifonier. Oare de ce o fi trebuit mătușa aia stupidă să moară și să-mi lase mie bani? Nici măcar nu m-a cunoscut vreodată. Poate că a fost nefericită toată viața ei și a vrut să se asigure că cineva va continua să sufere și după moartea ei. Oare de ce nu putea să lase banii și să spună, de exemplu, „Cheltuiți-i pe toți în mall"? Așa ceva *chiar* ar fi meritat!

– Ham! a lătrat Bertie, încercând să-și găsească un locușor confortabil la mine în poală. Cum e de rasă border collie, nu este un câine foarte mare, așa că nu era prea greu, dar mă simțeam totuși cam turtită, trebuie să recunosc. Nu că mă deranja. Căldura și mirosul lui, pe care le cunoșteam atât de bine, mă calmau întrucâtva.

– Gemma, GEMMA! a strigat mama din nou și i-am auzit pașii în timp ce urca scările.

– Șșșhhh, i-am făcut eu lui Bertie, când ușa de la dormitor s-a deschis.

– Gemma! m-a strigat mama nedumerită.

Din nefericire, Bertie a lătrat ca răspuns la strigătul mamei și, o clipă mai târziu, mama a deschis ușa șifonierului.

– Ce tot faci acolo? m-a întrebat, când m-a văzut uitându-mă la ea din spatele fustelor și pantalonilor care atârnau de pe umerașe.

– Nimic, am răspuns eu. Căutam Narnia.

Mama s-a uitat la mine fără să înțeleagă o boabă.

– Narnia? Mă rog, dacă e pe lista noastră, să știi că am împachetat-o. Haide, grăbește-te, e momentul să pornim la drum.

M-am decis să fac un ultim apel la libertate, așa că i-am căzut în genunchi.

– Mamă, te rog, salvează-mă de această soartă groaznică.

Mama a început să râdă.

Oare de ce crede toată lumea că este ceva amuzant când de fapt eu vorbesc cât se poate de serios?

– Știu că este un nou început, a spus mama, așezându-se pe marginea patului meu, dar vei vedea că o să-ți placă atunci când lucrurile se vor liniști.

– N-o să-mi placă, am spus eu și m-am ridicat.

– Ba sigur că da. Îți vei face prietene noi cât ai bate din palme.

– Ba nu. Nu vreau prietene noi. Vreau să fiu cu Lucy, Chloe, Ellie, Jess și Charlotte, ele sunt prietenele mele.

– Dar te poți întâlni cu ele când vii acasă, în vacanțe. Haide, Gemma, nu te recunosc. Ești o fetiță foarte norocoasă – Avebury este una dintre cele mai bune școli din țară. O mulțime de fete s-ar simți foarte fericite să aibă această șansă.

– Nu-mi pasă, eu nu vreau să merg.

– Vezi dacă poți să-ți bosumfli buzele ceva mai mult de-atât, a râs mama din nou.

– Hmmm... am răspuns eu. Nimeni nu mă ia *niciodată* în serios.

Brusc, am auzit-o pe mama oftând.

– Uite, ce e, Gemma. N-o să mai port conversația asta încă o dată. Am avut-o deja de un milion de ori.

– Da, dar nimeni nu m-a întrebat și pe mine ce vreau. Eu voiam să merg iar la școală cu vechii mei colegi, colea, în josul străzii. Și aceea este o școală bună, eram foarte fericită acolo.

– Dar noi îți vrem doar binele. Este...

– Știu, am spus eu, șansa vieții mele. Numai că viața mea s-a terminat. Te rog, mamă, te rog. Lasă-mă să mă duc cu prietenele mele. O să muncesc din greu. Trebuia să începem toate împreună clasa a opta și, când colo... Voi fi de una singură, n-o să cunosc pe nimeni.

– Ba o s-o cunoști pe Sara Jenkins. Și ea învață acolo.

Am înghițit în sec. Mama n-o cunoștea cu adevărat pe Sara Jenkins. Locuia într-o casă elegantă de pe cealaltă stradă și se credea darul lui Dumnezeu. OK, avea păr blond și era foarte drăguță, dar și foarte răutăcioasă. În vacanța de Crăciun, eu și Jess le-am văzut pe ea și pe prietenele ei la patinoar. Mergeam prima dată acolo și, atunci când am căzut, ei i s-a părut foarte amuzant. A arătat cu degetul înspre noi și a început să râdă. Desigur, ea patina probabil de când se știa și probabil că avea chiar și un instructor particular.

– Sara Jenkins o să aibă deja o groază de prietene, am spus eu. Nici măcar n-o să se uite la mine.

– Ei, atunci o să fie o mulțime de alte fete exact în situația ta, Gem. Probabil că nu ești singura persoană care începe azi. Toată lumea are emoții, este ceva normal, dar te vei împrieteni cu oamenii cât de curând.

– Hmm... am făcut eu și mi-am încrucișat brațele. Oamenii se împrietenesc în clasa a șaptea, atunci se începe. Până în clasa a opta, toată lumea și-a stabilit deja care îi sunt prietenii, grupurile sunt fixate – popularii, ciudații, experții în calculatoare, tocilarii, sportivii. Nu înțelegi cum funcționează.

Mama s-a ridicat în picioare.

– Gemma, te rog, nu te mai purta ca un copil. Ai deja doisprzece ani și tocmai ești pe cale de a merge la unul dintre cele mai bune licee din țară. Ar trebui să te simți binecuvântată. Așa că, gata! Este timpul să începi să te porți ca o domnișoară. Hai, termină cu îmbrăcatul și poartă-te ca o persoană de vârsta ta.

– Hmmm... am zis eu iar și m-am întins pe spate. Tu *chiar* nu înțelegi.

– Cinci minute, m-a anunțat mama. Și ridică-te de pe podea, uniforma ta va fi plină de praf.

– Bine, i-am zis eu. Exact așa îmi și place.

Mama și-a dat ochii peste cap și a scos din buzunar o felicitare.

– Apropo, tata ți-a lăsat asta înainte să plece la lucru, dimineață.

Imediat ce a plecat, am deschis plicul. Înăuntru era o fotografie alb-negru, cu un atlet care ținea în mână o cupă argintie. Pe ea scria: „Învingătorii nu renunță niciodată, iar cei care renunță nu câștigă niciodată. Așa că, du-te acolo, pășește mândră și arată-le de ce ești în stare. Cu dragoste, Tata."

Ochii mi s-au umplut iarăși de lacrimi, dar m-am șters repede. *Oare ce este cu mine în dimineața asta?* m-am întrebat eu. *Mă transform într-o smiorcăită îngrozitoare, iar, ca urmare, o să am o față de broască, ochii umflați și nasul roșu.*

M-am uitat pe fereastră și am văzut cum mama începuse să încarce bagajele în mașină. Părul ei, care în mod obișnuit avea o culoare castanie strălucitoare (era vopsit), acum era strâns într-o coadă, iar rădăcinile îi erau deja albe. *Ah, Sfinte Sisoe!* m-am gândit eu. *Este vina mea.*

Renunțarea la ședințele regulate la coafor fusese unul dintre sacrificiile pe care mama trebuise să le facă pentru a plăti școala. Măcar tata nu trebuia să-și facă probleme pentru păr, pentru că și-l pierduse aproape pe tot când avea cam treizeci de ani.

Îmi luasem rămas-bun de la el încă de aseară, pentru că pleca foarte devreme la lucru. Arăta obosit, așa cum arăta adesea duminica seara, în ultima vreme. O să-mi fie dor de el și de mama.

– Domnișorică nerecunoscătoare, mi-am spus eu. Începe să te porți ca o persoană de vârsta ta. Șansa vieții mele. Bla... bla... bla...

Știam că nu exista nicio ieșire din această situație. Am încercat să fac apel la sentimentele lor, am încercat să-i implor, am încercat să mă tăvălesc pe podea și să urlu ca o nebună, dar, în mod evident, niciuna nu fusese de niciun folos. Știam cât de greu munciseră mama și tata pentru mine, chiar dacă nu le *cerusem* asta. Poate că mă duceam și eu pentru un semestru, iar apoi, mama și tata ar fi realizat ce greșeală făcuseră și mă lăsau să mă întorc. *Da, parcă se vede o luminiță la capătul tunelului,* mi-am spus eu. *Cea mai întunecată oră a nopții este chiar înainte de venirea zorilor și așa mai departe.* Cu aceste gânduri în minte, mi-am pus pardesiul cel mare, încă niște cremă pentru coșuri și m-am pieptănat.

Bertie se uita la mine cu niște ochi mari și triști. Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi încă o dată. *Ce ridicol,* m-am gândit eu. *N-am făcut azi decât să plâng.*

M-am întins și l-am mângâiat. El mi-a întins lăbuța așa cum îl învățasem pe vremea când era un cățeluș.

– Pa, băiete, am zis și i-am strâns-o, iar apoi l-am mângâiat pe creștet.

– Ham, mi-a răspuns el.

M-am adunat și m-am gândit la un singur lucru – „Învingătorii nu renunță niciodată, iar cei care renunță nu câștigă niciodată". Este timpul să arăt lumii întregi că nu

mă aflu printre cei care renunță. Este timpul să pășesc mândră și chiar voi demonstra de ce sunt în stare.

Am inspirat adânc, am deschis ușa dormitorului, m-am împiedicat de covor și am aterizat drept în nas.

Cam până aici ținuse începutul plin de speranță. Îmi doream să nu fi fost vreo prevestire.

Ai apelat vreodată la horoscop într-un moment mai dificil al vieții tale? Zodiac Girls - Fetele Zodiacului - se descurcă foarte bine. Când planetele care le guvernează au o aliniere perfectă, ele primesc ajutor și îndrumare chiar de la acestea. Nu este de ici, de colo, nu? Dar nici nu este atât de ușor precum pare - depinde de fiecare în parte să profite cât mai mult de singura lună în care a fost aleasă drept Fată a Zodiacului.

Tatăl lui Danu a plecat în străinătate și a lăsat-o să locuiască într-un apartament micuț, împreună cu mătușa ei dependentă de muncă. Ca Săgetător, Danu tânjește după spațiu și companie. Când nu se poate bucura nici de una, nici de cealaltă, ea devine rebelă la școală, transformându-se dintr-o elevă de nota zece în cel mai rău coșmar al oricărui profesor. Apoi, un site o anunță că a fost aleasă drept Fata Zodiacului lunii. Plină de îndoieli la început, ea află în curând că, atunci când viața îți pune pe tavă anumite cărți, felul în care alegi să joci contează cel mai mult.

www.egmont.ro
ISBN 978-973-583-863-8
9 789735 838638
EGMONT